

ئادىل تۇنىياز

بېغىزىدىكى كوپا

مىللەتلەر نەشرىياتى
بېيجىڭ

ئادىل تۇنىياز

بېغىزىدىكى كوپا

(شېئىرلار)

مىللەتلەر ئەشربىياتى
بېيجىڭ

图书在版编目(CIP)数据

大海里的街道/阿迪里·土尼亚孜著. —北京:
民族出版社, 2006.3
ISBN 7-105-07584-8

I.大... II.阿...III.诗歌—作品集—中
国—当代—维吾尔语(中国少数民族语言)
IV.I227

中国版本图书馆 CIP 数据核字(2006)第 022132 号

出版发行: 民族出版社 <http://www.e56.com.cn>
社 址: 北京市和平里北街 14 号 邮编: 100013
电 话: 010-64290862 (维文室)
印 刷: 北京迪鑫印刷厂
版 次: 2006年3月第 1 版 2006年3月北京第 1 次印刷
开 本: 850 毫米×1168 毫米
印 张: 12.625
印 数: 0001-2500 册
定 价: 28.00 元

كىرىش سۆز

شائىر ئېگىز - ئېگىز بىنالار ئارىسىدا غۇيۇلداپ كېتىۋاتقان ماشىنىلار ۋە ئالدىراش كىشىلەر توپىغا جىمجىت سوئال تاشلىدى. يېڭى باغقان قاردەك بۇ گۈزەل شېئىرلار قارماققا نۇرغۇن نەرسىنى كۆمۈپ قويغاندەك، ئۆز ئىچىگە ئالغاندەك قىلىدۇ. بىز ئۇنىڭغا چۆككەن چاغدا ئەتراپىمىزدىكى تونۇش شەيىلەردىن بۇرۇن بايقىمىغان يېڭىلىقنى بايقايمىز، كۈندىلىك تۇرمۇشىمىزدىن سىڭىپ كىرىۋاتقان بەزى زامانىۋى يېڭىلىقلاردىن شۈبھىلىنىپ قالىمىز، شۇنداقلا ئۆز ھاياتىمىزدىكى بوشلۇقلارغا يېڭىۋاشتىن نەزەر سالىمىز.

شائىر بىزنىڭ ئارىمىزدىكى قىزغىن ئەمما تەنھا پىكىر بۇرگۈزگۈچى. ئۇنىڭ تەپەككۈر تورى مەۋجۇتلۇقىمىزدىكى ئەڭ ئۇششاق ھادىسىلەردىن باشلاپ كائىناتقىچە سوزۇلغان. بەر شارلىشىش دولقۇنىدا كىچىكلەپ كېتىۋاتقان ئادەم تىركىشىۋاتقان سۈۋەرەك، سۇ، كومپيۇتېر، قەدىمكى مەدەنىيەت ئىزنالىرىدىن شائىرنىڭ ھاياجانلىق بايقىشى، رېئال دەقىقىلەردىكى تارىخىي تۇيغۇ، جىنسىي ئېنىرگىيە بولۇپ ئىپادىلىنىۋاتقان بىر مىللەتنىڭ ھاياتىي كۈچى ... مانا بۇلار ئادىلنىڭ شېئىرلىرى ئارقىلىق قەلب ئەينىكىمىزدە ئەكس ئېتىۋاتقان شوللاردۇر. شائىر بۇلارنى بەزىدە قوشاقتەك ئاددىي مىسرالار بىلەن ئۇدۇللا ئىپادىلىسە، بەزىدە چاچما تەسەۋۋۇر، ئىشارە، ئوخشىتىش، دىئالوگ ۋە ئۇزۇن - ئۇزۇن غالىجر

شائىرنىڭ مەخپىيىتى»، «چۈمبەلدىكى كۆز» قاتارلىق شېئىر توپلاملىرى ۋە «پەيغەمبەر دىيارىدا كېچىلەر» ناملىق ماقالە - ئوبزورلار توپلىمى نەشر قىلىنغان. «دېڭىزدىكى كوچا» ناملىق شېئىرلار توپلىمى شائىرنىڭ بەشىنچى كىتابى بولۇپ، ئۇنىڭغا شائىرنىڭ «سۆيۈپ قالسام سېنى ناۋادا» ناملىق كىتابىغا كىرگۈزۈلگەن ۋە كىرگۈزۈلمىگەن دەسلەپكى مەزگىلدىكى شېئىرلىرى ۋە بېقىنقى ئىككى بىل ئىچىدە يازغان يېڭى شېئىرلىرى كىرگۈزۈلگەن.

سىز «دېڭىزدىكى كوچا» ناملىق بۇ توپلامنى ئوقۇغىنىڭىزدا، شائىرنىڭ شېئىرىيەتتە بېسىپ ئۆتكەن يوللىرىنى تولۇق كۆرۈپ يەتكەندىن باشقا ھەر قانداق ھۇزۇرمۇ ئورنىنى باسالمايدىغان چوڭقۇر بىر شېئىرىي لەززەتنىڭ سىزنى ئاستا - ئاستا مەستخۇش قىلىۋاتقانلىقىنى ھېس قىلىسىز ۋە بارا - بارا بۇ شېئىرلارغا خۇمار بولۇپ قالسىز.

مۇندەرىجە

سۆيۈپ قالسام سېنى ناۋادا

(1987 - يىلدىن 1991 - يىلغىچە)

3	 بالىلىق
6	 كېچەلمەيمەن
7	 قىش
8	 ياغماقتا يامغۇر
9	 سەن باھارنى سېغىنىمىدىڭمۇ
11	 يىراق جاي
12	 سۆيۈپ قالسام سېنى ناۋادا
14	 دوقمۇش
17	 يۈرىكىم سۆزلەيدۇ
19	 دان تۇتقان شېئىر
21	 يېنىمدىكى ئادەمگە
23	 سەھرادىكى غېرىب كۈلبەمدە
25	 يولۇچى
27	 چۈشكە قايتىش
29	 كىچىككىنە يېزا بازىرى
34	 چۆچەكلىرىم
38	 ئالتۇن قونچاقلىق مەلىكە
40	 كەيپىلىك
42	 بىر چىغىر يول
43	 رەسسام

44	 پەردە كەينىدە
46	 تۇغۇلغان كۈنۈڭ
48	 سالام دېرىزە
50	 قىش
52	 قۇش يۈرىكى يوپۇرماق
54	 كۈن شەرقتىن پاتار غەربكە
57	 تاغلىق شەھەر
59	 خەت
62	 بىر تال قۇرت
63	 خوش، چۆچەكلەر
65	 قىز
67	 ۋاقىتنىڭ سىرتىدا
69	 قۇشلارنىڭ خېتى
71	 ئۆمۈچۈك ناخشىلىرى (داستان)

كېچە مېنىڭ كارىۋىتىمدا

(2003 - يىلدىن 2005 - يىلغىچە)

93	 ئىككىنچى ئوغلۇم
95	 قىلىچ
97	 ئايلىنىش
99	 كىتاب
101	 ئىككى مۈشۈكلۈك جۇۋان
104	 مازار يۆتكەش
128	 رابىيە - سەئىدىنىڭ تويى
129	 كورلىلىق چوكان
131	 تاغلار
133	 دالا تامىقى

135	قۇتلۇق كۈن
137	ئەلىنىڭ تۇخۇمى
141	چىش يۇدۇرۇش
143	مۇناجات
145	سۇ
147	چۈشتىن كېيىن
149	دېرىزە ئالدىدا
151	كۈز تامچىلىرى
153	توقال
155	شەھەردىن چىقىش
157	ئۈستەل چىرىقى ناخشىسى
158	ستوكھولمىدىكى ئۇيغۇر
161	شەپكەمنى ئۇنتۇپ قاپتىمەن
163	چۈش
165	قېنىم
167	ئويغىتىش
169	تۇنجى قار
172	روزا ھېيت كەلدى
174	ئايدىكى ئىت
176	بەزى كۈنلەر
179	رىۋايەت
181	كەپتەرۋاز
183	تاغلىق شائىر
185	غۇلجىغا سالام
188	سۈۋەرەككە مەدھىيە
192	ئەتلەس
195	كوچىدىكى ئادەم
197	ئائىشەنىڭ بەش پەسلى

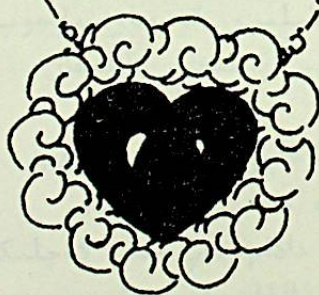
200	 دېڭىزدىكى كوچا
206	 ئانام كەلدى
208	 قىياش ئۆلۈش
211	 34 يېشىم
212	 ئىنگلىز تىلى
215	 H ₂ O
217	 ئىدىقۇت شەھرىنىڭ ئۇيۇقىدا
219	 چامغۇر
222	 ئۇيۇقسىزلىق
223	 يەنە بىر تېرە
226	 قەدىمىي مىللەتنىڭ شوخلۇقلىرى
230	 تېۋىپ
233	 يەلتاشما
235	 غېرىبنامە
237	 كۆكلىم كەلمەكتە
239	 يامغۇر پۇرىقى
241	 بېھى يېگەن بالىلار
244	 ئوچۇق
245	 يالغۇز سۆگەت
246	 ئۆي ئىشىغا مەدھىيە
249	 ئۈرۈمچىدە مۇساپىر
250	 ئىككىنچى ئەتىياز
253	 ئانا تىل
255	 كۆۋرۈكتىن ئۆتۈش
256	 ئۆزىمە پىشتى
258	 توپا رەڭ ئاپتاپ
260	 ئۈزۈلگەن تۈگمە قەسىدىسى
262	 كىتابلار

- 265 ئەتىگەنلىك شائىر
- 267 چىرايلار
- 269 ئىشىكنى ئېچىۋېتىڭلار
- 272 ئوغۇللىرىمنىڭ چۈمۈلە پادىشاھلىقى
- 276 يامغۇر
- 277 دەريا قىزى
- 279 نۇرغۇنلىغان تاشلار ئىچىدىكى قاشتېشى
- 281 ھۈسەيىنىيە مەكتىپى
- 285 تۆكۈۋېتىلگەن تاماقلار
- 288 دوختۇرخانا
- 291 سىمدىكى ئادەم
- 293 مېيىت نامىزىدا چاقنىغان ئويلار
- 295 كېچە مېنىڭ كارىۋىتىمدا
- 297 تارىم دەرياسى
- 299 قاغىلىق ياڭىقى
- 301 كاۋاپچى
- 304 تۇنجى ئوغلۇم كىردى مەكتەپكە
- 311 ئوسمىنىڭ جېنى
- 315 بىر چىۋىن لەلەڭلەپ ئۇچۇپ يۈرەر
- 317 دەم ئېلىش كۈنى
- 319 ئۈزۈم
- 320 تەمسىلدە ياشاش
- 321 مۇ قۇرۇقلۇقى
- 325 يەر ئاستى
- 327 ئاي تولىدى
- 328 ئاۋاز
- 330 قارىياغاچنىڭ ئەگمەچ قوللىرى
- 332 شام

333	 ئالقاندىن ئالقانغا
334	 بازار ئايلىنىش
336	 ئوغلۇمنىڭ تىلى چىققان كۈنلەردە
338	 1970 - يىل
340	 قۇم، شېغىل تاش، سۇ
342	 تامدىكى شائىر
345	 كىيىم ئاسقۇدىن كەلگەن پىكىرلەر
348	 جىگدە تۈۋى مەسچىت
350	 بىر مۈشۈكنىڭ يان كۆرۈنۈشى
351	 ئاي كۆرۈندى
353	 ياچىۋەك
355	 ئون بىرىنچى مىسرادىكى ئادەم
357	 يۆتەل
359	 ئۇيغۇر
361	 كىتابخان
365	 غوڭقا
367	 يېرىم ئاسمان
369	 ئاياللار كېسىلى
373	 ئىشخانىدىكى يۈز
375	 خوتەن
377	 قارنىڭ تۇغۇلغان كۈنى
381	 قاغىلىق
384	 ئۆي نەزمىلىرى
387	 ياڭاق مېغىزى
389	 قۇشقاچلار شاختا
390	 تۈز
392	 يۈيۈنۈش

سۆيۈپ قالسام سېنى ناۋادا

1987 — 1991

بالىلىق

ئاق قوزىدەك شوخ، تىنىمىسىز
بالىلىقىم، بالىلىق.
ئاش يېيىشتە قالتىس باتۇر،
قىلغان ئىشتا چاللىق.

سۈڭۈچ ماراپ، چۆنەك ئاتلاپ
قۇشتەك پەرۋاز ئەيلىگەن.
بۇلدۇق - بۇلدۇق ئېقىنلاردا
بىر چۆكۈپ بىر لەيلىگەن.

غورا غاجاپ، چىشلار قاماپ
شاختىن شاخقا ئاتلىغان.
ئاخشاملىرى قورساق مۇجۇپ
ۋاي - ۋايلىغان داتلىغان.

ئانام قاپاق تۈرسە سۆيگەن
گىرە سېلىپ بويىنىغا.
قەن دادام دەپ ھەر كەچلىكى
كىرىۋالغان قوينىغا.

دوستلار بىلەن توشقان قوغلاپ
كەچ بوپ كەتتى دېمىگەن.

ئانا ئېشىڭ مۇزدەككەن دەپ
يامانلىغان يېمىگەن.

ئاي تۇڭلۇكتىن مارىلىسا
ئاكام بىلەن تالاشقان.
يۇلتۇزلارنى ساناپ يېتىپ
كۆزگە ئۇيقۇ ياماشقان.

ئوتتەك ئىدى، چوغدەك ئىدى
بىرىنچىگە كۆچكەن چاغ.
«ئا» يازالمىي دەپتەر بويىپ
لەۋدىن كۈلكە ئۆچكەن چاغ.

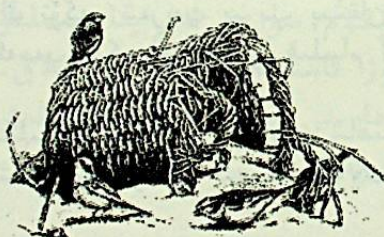
ئۇخلا، دېسە كېچە - كېچە
تاپشۇرۇقلار ئىشلىگەن.
بىرنى يېزىپ، ئوننى جىجىپ،
يۈزلەپ بارماق چىشلىگەن.

دالىلاردا قالدى ناخشام،
دالىلاردا قالدى ئۇن.
قانات ياساپ ئۇچۇپ كەتتى
ئەشۇ ئوتلۇق، ئويناك كۈن.

مەن كۆزۈمنى ئاچقۇچە، ئاھ،
بالىلىقىم خوشلاشتى.
مەن سىلەردەك ئويناپ دېسەم
ساقال - بۇرۇت پۇتلاشتى.

باللار مەن سىزگە بەردەم
 بالىلىقنى سورىماڭ.
 ماڭا قاراپ كۈلۈڭ مەيلى
 لېكىن مېنى دورىماڭ.

1987 - يىل، قاغىلىق.

كېچەلمەيمەن

يۈزۈڭ گۈلدۈر لېۋىڭ غۇنچە ئەگىپ ھەر چاغ كېتەلمەيمەن،
دىدار ۋەسلىڭ گويا ۋەيلۈن كۆڭۈلدىن يوق ئېتەلمەيمەن.

كۆزۈڭ ئوكيانمىكىن چەكسىز ياساپ دولقۇن نەزەر سالسام
ئەجەپ چوڭقۇر ئۇنىڭ تەكتى غۇلاچ تاشلاپ يېتەلمەيمەن.

جېنىم چىقماي كۆيەر دوزاخ ئوتى جىسمىم ۋۇجۇدۇمدا
پەرىزاتقا كۆيۈپ قالغان نېمانداق بىر بىتەلمەيمەن.

خۇمار ھۆسنۈڭگە ئاي - چولپان باقار توق - توق سەھەر - ئاخشام
نىچۈن بىر مەن بولۇپ يۇلتۇز دېرىزەڭنى چېكەلمەيمەن.

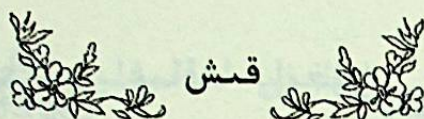
تولۇپ ھۆسنۈڭ تۆكەر شەرىپەت يېرىپ پىشقان ئانار ئوخشاش
زىبا قەددىڭ ئەجەپ يۈكسەك ھەۋەس قىلسام ئېگەلمەيمەن.

قېشىڭ كىرىپكىلىرىڭ سەپراس قاراۋۇلى شاھىنشاھنىڭ
قىلىچ - شەمشەر ئارا سۇلتان كېيىپ ساۋۇت تېگەلمەيمەن.

قۇياشەنكى بېشىمدا تىك چېچىپ ئاتەش كۆيۈپ تۇرغان
نىگاھىم كور تېنىم گۈلخان كۆزۈم بىر رەت تىكەلمەيمەن.

ئەجەپ قىلىدىڭ ئەجەپ قىلىدىڭ ئېچىلماستىن خەمەك قىلىدىڭ،
كۆزۈمدە ياش دىلىمدا قان بىراق سەندىن كېچەلمەيمەن.

1987 - يىل

ئۇپۇق ئۈزرە يېيىپ سۇس پەردە
سوغۇق شامال تۆكەر ئاق چېچەك.
مەجنۇنتالار تۇرار ھەر يەردە
مىسكىن موماي ئارتقاندەك لىچەك.

قارلىق دالا چېتىدە بىرە
ساي توشقىنى قالار كۆرۈنۈپ.
قاخشال يۇلغۇن سالغاندەك گىرە
مامۇق قارغا ياتار بۆلۈنۈپ.

ھۆكۈم سۈرەر ئەتراپتا جىملىق
مۇز ئاستىدا شىلىدىرلار بۇلاق.
باھارنى چۈشەپ ئوت جىملىق
تاۋۇشلارغا سالىدۇ قۇلاق.

1987 - يىل، قاغىلىق.

ياغماقتا يامغۇر

توكۇلداپ چۈشمەكتە يامماقتا يامغۇر
بىر گۈزەل ناخشىغا تولۇپ كەتتى يەر.
ئاق تېرەك قەددىنى كۆمگەندەك ئاق نۇر
كۈمۈش رەڭ ياپراقلار سىلكىمەكتە پەر.

گۈللەرنىڭ قەلبىدە يېقىملىق ناخشا
چىمەنلەر لېۋىدىن تۆكۈلىدۇ كۈي.
ساھىلى دەريانىڭ شىۋىرلار ئاستا
«ئامرىقىم كەل بۇيان، سۆيسەڭ مېنى سۆي».

كۆكسىدە مەرۋايىت يۇپىنار لالە،
مەست بولغان جىسمىنى قۇچىدۇ شادلىق.
قىز ۋىسال كېچىسى قىلغاندەك نالە
ئەتراپقا سادالار تارار بىر تاتلىق.

تەبىئەت نازلىنىپ كۆرسەتتى جامال
چاچرىدى قەترىلەر چاچرىدى ئاق نۇر.
ئەركىلەپ ئۆتكەندەك راھەتلىك شامال
شىلدىرلاپ تۆكۈلەر، تۆكۈلەر يامغۇر.

1988 - يىل، قاغىلىق.

سەن باھارنى سېغىنىمىدىڭمۇ

(ئابدۇللا ئارپوۋ ئىزىدىن)

زۈمرەت ئاسمان تۇرار كۆز چېقىپ،
دۆڭىدىن ئەگىز ئاقار شىرىلداپ.
ئەجەپ ئوتلۇق خۇمارلىق بېقىپ،
ھۇجرىسىدىن چېقىپ كېلەر كۈن.
بىراق سەندىن يوقتۇر شەپە - ئۇن،
سەن باھارنى سېغىنىمىدىڭمۇ؟

كەيىكلەرنىڭ سەكرەشلىرىدىن
قامىتىڭنى ئالىمەن ئەسكە.
گۈللەر ئۈزدۈم ئېتىز قىرىدىن،
لېكىن ساڭا ئوخشىماس بەرى.
ئەي خىلۋەتكە مۆكۈنگەن پەرى،
سەن باھارنى سېغىنىمىدىڭمۇ؟

كۈمۈش تەڭگە چاچىدۇ بۇلاق
قىياقلاردا يالتىرار شەبنەم.
كۈيلىرىگە سالىمەن قۇلاق،
يۈرىكىمدە مۇڭلۇق بىر رىتىم.
كۆرگىنىم يوق سېنى بىر قېتىم،
سەن باھارنى سېغىنىمىدىڭمۇ؟

ئىللىق شامال مەست قىلار مېنى،
قوللىرىدا ئويناپ ئەرگىلەپ.
چىمەن ئىچىرە ئويلايمەن سېنى
ھىدىڭ كەلمەس، كەلمىدىڭ بىراق.
كېيىنەكلەر ئۇچقاندا يىراق،
سەن باھارنى سېغىنىمىدىڭمۇ؟

باغلار گۈزەل، نازلىنار غۇنچە
يېشىللىققا پۈركەنگەن ئەتراپ.
گۈزەللەشتى تەبىئەت شۇنچە
لېكىن شاتلىق بېرەلمەس ماڭا.
باھار قۇچاق ئاچماقتا ساڭا،
سەن باھارنى سېغىنىمىدىڭمۇ؟

1988 - يىل، قاغىلىق.

يىراق جاي

جىمىرلايدۇ يۇلتۇزلار
شاخ ئۈستىدە تىترەر ئاي.
كۈمۈش ئورمان چاقىنار سۇس،
يېتىمچىدەك مۇڭ چىراي.
پىل - پىل قىلغان بىر نۇر بار،
ئۇ يىراق جاي، يىراق جاي.

دۇنيا جىمىغۇر ھەم سوغۇق،
توڭلاپ قالغان مۇردىدەك.
بۇلاق يىغلار نەدىدۇ،
قاخشال چۆپتە يوق بېزەك.
بىر ناخشا بار، بار بوغۇق،
ئەمما ئۇ بەك يىراق جاي.

ئۆلۈكلە يوق مازاردا،
گۈل ئەمەسمۇ ئاپئاق قار.
تىزىپ يۈرگەن گۈلدەستە،
نەۋرىلەر بار، تاڭلار بار.
يوقلاي دېسەم باھاردا
ئۇ بەك يىراق، يىراق جاي.

1989 - يىل 3 - ئاي، ئۈرۈمچى.

سۆيۈپ قالسام سېنى ناۋادا

قۇياش ماڭا كۆتۈرەرمۇ تىغ،
سۆيۈپ قالسام سېنى ناۋادا.
سەن ھەققىدە بېرەرمۇ سۆزلەپ،
پورەكلىگەن گۈللەر باھاردا.

سۇ ئۇسقىلى چىقساڭ بۇلاققا،
يۈتۈۋالماق بولارمۇ بېلىق.
كۆرۈپ قالسا سېنى ئاھۇلار،
جان بېرەرمۇ تارتمايلا تىنىق.

زىناقلىرىڭ ئېچىلسا گۈل - گۈل،
كۆمۈلەرمۇ گۈللەرگە ئالەم؟
چاچلىرىڭنى يايىساڭ دېڭىزدەك،
تاڭ ئاتارمۇ بۇندا، ئەي لالەم.

چۈشلىرىمگە سىغماي كۆزلىرىڭ،
چۆكتۈرەرمۇ تاشقىنلاپ مېنى.
كۆرۈپ قالسا يەپ كېتەرمۇ ئاي،
كۆزلىرىڭنىڭ چوقۇپ ئېقىنى.

كۈيلەشمەكتە تىنىق يۇلتۇزلار،
ئاي بىلەن كۈن سۆيۈشكەن چېغى.

بارمىقىڭنى ئوپناپ ئولتۇرۇپ،
مۇڭداشمىدىم قانغۇدەك تېخى.

قاقشال كاككۇك گۈلى تۇۋىدە
ھەر باھاردا ساقلىدىم سېنى.
يۈرىكىڭگە ياتسام باش قويۇپ،
چۈشلىرىڭدىن ھەيدەمسەن مېنى؟

قۇياش ماڭا كۆتۈرەرمۇ تىغ،
سۆيۈپ قالسام سېنى ناۋادا.
سورساممەن ئىسمىڭنى، چوقۇم
ئاسمان - زېمىن بېرىدۇ سادا.

1989 - يىل 6 - ئاي، ئۈرۈمچى.

دوقمۇش

1

دوقمۇشقا كېلىپلا توختاپ قالسەن،
قولۇمدا بىر پىچاق ھەم بىر دەستە نۇر.
بۇ يەردە قاتىللىق يۈز بەرسە ئەگەر،
ئۆزۈمنىڭ قاتىلى ئۆزۈمدۈر جەزمەن.
نۇر مېنىڭ ئەمەستۇر، قۇياشنىڭ ئەسلى،
تېلىگەن مەن ياكى ئالغان ئارىيەت.
تەھقىقكى تەزىيە مۇراسىمىدا
ئېچىلىش نۇتقىنى سۆزلەر ھەقىقەت.
بارچە يول تۇتاشتۇر دوقمۇشلار بىلەن،
دوقمۇشتۇر يوللارنىڭ بېشى ھەم چېكى.
دەل مانا شۇ يەردە ئايرىغلىق ھامان —
ئۆلۈم ۋە ھاياتنىڭ چېگرا سىزىقى.

2

مەن تەبىئەتكە كۈيئوغۇل بولۇپ
قايتىدىن كۆزەتتىم بارچە نەرسىنى.
ئىنساننىڭ ئاخىرقى مەنزىلى بىلەن
قۇياشنىڭ كەينىدە تۇرغان سايىنى.
كۆردۈممەن تەبىئەتنىڭ سۈكۈتى بىلەن،
ئاچچىق بىر مەسخىرە كۈلكىسىنى ھەم.

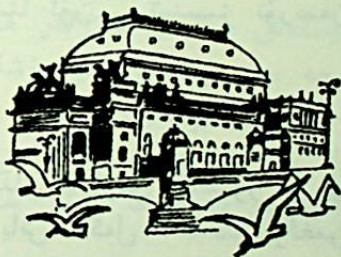
كۆردۈمكى ئۈستىدە ئاپئاق كېپەنلەر
تەنتەنە ئۇسۇلى ئوينىغان ئادەم.
ئىشەنگۈم كەلمەيدۇ كۈلكىگە ئەسلا،
راست دېگۈم كېلىدۇ بىر تامچە ياشنى.
ئىشەنگۈم كەلمەيدۇ دېڭىزدىن باشقا،
بار دېسە دۇنيادا قىرغاقنى، قاشنى.
ئىنساندىن ئەبەدىي گۇمانلىنىمەن،
گۇمانلىق گۈل - گىياھ، يوپۇرماقلارمۇ.
گۇمانلىق قەبرە ئۇ چوقچايدىغان تاغلار،
باھاردا گۈلدەستە سۇنغان ئاق قارمۇ.
كېچىلەر تۇتقۇن قىپ تەسكەي ئۇپۇقتىن،
ئېپ كېلەر ئالدىمغا قۇياشنى يالاپ.
ئېھ، مەن تەبىئەتنىڭ كۈيئوغلۇ بولۇپ،
دوقمۇشتا ئۇن - تىنسىز تۇرىمەن قاراپ.

3

بىر قايناق بازارغا تۇتاشتۇر بۇ يول،
ئەي قۇياش، كەل، سەنمۇ بولغىن سودىگەر.
باي بولۇپ كېتىسەن بارچە ئادەمدىن،
تەھقىقكى نۇرۇڭنى ساتساڭلا ئەگەر.
سېتىلار بۇ يەردە ئادەمگەرچىلىك،
سېتىلار مۇھەببەت، ئېتىقاد، ئارمان.
يۈرەكلەر تىزىقلىق باھاسى بىلەن،
نېمىنى خالىساڭ شۇ سېنىڭ ھامان.
ئەي قۇياش، سەن بولماي قالدىڭ سودىگەر،
كۆر قايناق بازارنى ئاجايىپ ھەيۋەت.

ھەممىسى سودىنى قىلار نىقابتا،
يەر بىلەن ئاسمانلا ئاشكارا پەقەت.
بىر قايناق بازارغا تۇتاشقان بۇ يول،
تۇردۇ دوقمۇشقا ئۇدۇلمۇ ئۇدۇل.

1989 - يىل 11 - ئاي، ئۈرۈمچى.

يۈرىكىم سۆزلەيدۇ

مەن،

ئادەمگە خاس چىرايىم بىلەن
پۇت - قوللىرىم، كۆزلىرىم بىلەن،
ماماتىمنى قالدىم يوشۇرۇپ.
سۆزلىمەكچى بولغاندا،
قورقتىپ ۋە پوپۇزا قىلىپ،
ۋۇجۇدۇمنىڭ ئەڭ چوڭقۇرىغا
يۈرىكىمنى قويدۇم باستۇرۇپ.
دوقمۇشلاردا قالسام ئۇچرىتىپ،
قەلەندەرلىك قىلغان ئۆزۈمنى،
سەدىقەمنى مەھكەم سىقىمداپ،
يۇمۇۋېلىپ ماڭدىم كۆزۈمنى.

يۈرىكىم بىر ناخشا ئېيتماقچى بولۇپ،
يىغلاشقا باشلىدى ئېيتالماي تولۇق.
ئۇ شۇنداق سۆزلەيتتى ئېسەدەپ تۇرۇپ:
ئۇنتالماس شاختىكى ئىككى قۇشقاچمۇ،
بىر چۈشنى تەڭ كۆرگەن، ئاخشامنى ئەبەت.
نېمىشقا بىر مەنلا ئىختىيارىمچە،
خالىغان چۈشلەرنى كۆرمەيمەن پەقەت.
بىر تال قىلىنمۇ كۆتۈرەلمەيمەن،
تەئەللۇق بولمىسا ئەگەر ئۇ ماڭا.
كۈلگەن بولسام سېنىڭ كۈلكەڭنى،

ئىشەنگىن قايتۇرۇپ بېرىمەن ساڭا.
ئالغان بولسام ئىسمىڭنى تىلغا،
ئەپۇ قىل، ئېيتماسقا بېرىمەن ۋەدە.
تەڭلىمە قەلبىڭنى ھېسداشلىق بىلەن،
سەدىقە ئالغۇدەك ماغدۇر يوق مەندە.

سۆزلىمەكتە يۈرىكىم،
بىر تامچە ياش ئاستىدا بەلكىم
كۈلۈمسىرەپ تۇرغاندۇ ئەتەم.

1989 - يىل 12 - ئاي، ئۈرۈمچى.

دان تۇتقان شېئىر

ئانا،

دان تۇتقاندا ئالتۇن باشاقتەك،
ئورۇپ كېتەر كىم مېنى؟

ئانام ئۈگدەپ قالغان بىر كۈنى،
خاماندىكى كۆك پاختەك
ئۇخلاۋاتقان ئەنجە ئۈستىدىن،
چاقناپ تۇرغان ئۈنچە ئىچىدىن،
ئېلىپ كەتكەن چوقۇلاپ مېنى.
كۆزلىرىمدىن،
ماراۋاتقان قوش بالىلىرىنى،
بۇلاق كەبى تىنىق دۇنيانى،
چۆكۈپ كەتكەن تىنىق ئاسماننى،
يالپۇزلارنىڭ چېچەكلىرىنى،
قۇم ئېرىقنى، گۆھەر ياپراقنى،
تارتىپ كەتكەن نۇر يىپىلىرىدا،
لەگلەكسىمان قۇياشنى ھەتتا...

ئانا،

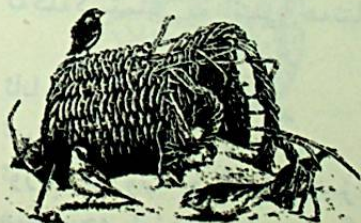
ئورغاقسىمان ھىلال ئاي،
ئورما ئورۇپ يۈرگەن ئېتىزدا،
ھېلىغىچە ئىزدەمسەن مېنى؟
بەلباغ چەگكەن بۇلۇتلار،

ماڭسا كىيىپ خەسە دوپپىنى،
خەسە تامبال، خەسە كۆڭلەكنى،
دادام شۇئان
قوللىرىنى سايىۋەن قىلىپ،
چاقىرامدۇ مېنى، بۇلۇتنى؟

قايتىپ كەلدى كۆك پاختەك
چىشلەپ خامان قوشاقلرىنى،
يىگىرمە تال مۇز پارچىسىنى،
يىگىرمە تال سۈترەڭ چېچەكنى،
يىگىرمە تال پىشقان ئۈرۈكنى،
يىگىرمە تال شەبنەمنى، ياشنى.

ئاي دالىدا پەقەتلا،
قايتۇ بىر تال باشاقتەك،
يۈرىكىمدە دان تۇتقان شېئىر.

1990 - يىل 1 - ئاي، ئۈرۈمچى.

يېنىمىدىكى ئادەمگە

سەن،

بۇ يەردە ئىدىڭ، قاچاندىن بېرى،
كۆردۈڭمۇ يا كۆرمىدىڭ مېنى؟
داترەڭ كىيىم، مۇزدەك كۆز نۇرى
لەيلەپ يۈرەر بوشلۇقتا،
كۆرەلمىدىم پەقەتلا سېنى.

مەن بۇ يەردە يېنىڭدىلا، ئېھ،
تىنىقلىرىڭ تېگەر يۈزۈمگە.
ئۇچۇپ كىرەر شەكلىڭ كۆزۈمگە
چاچلىرىڭنىڭ قارىسى، ھەتتا
يۈزۈڭدىكى بىر تال چېكىتمۇ.
ئىشتەلمەيسەن ئۈنۈمنى،
كۆرەلمەيسەن ھەقىقىي مېنى.

كۆرەلمەيسەن مېنىڭ جىسمىمنى،
پۇت قولۇمنى، بويۇم قەددىمنى.
كۆرەلمەيسەن،
يۈرىكىمنىڭ شەكلى قانداقراق،
ياپىلاقمۇ ياكى تومۇلاق.
كۆرەلمەيسەن كۆزۈمنى
قىش سەھرى قارىغاي شېخىدا
چاقناپ تۇرغان مۇز پارچىسىدەك.

كۆرەلمەيسەن كۆزۈم تېگىدە،
يىغلامسىراپ تۇرغان دۇنيانى،
قىپپالساڭاچ، يالساڭاچ روھنى.

مەن بۇ يەردە، مەن بۇ يەردە، مەن ...
مەن بۇ يەردە، سېنىڭ قېشىڭدا ...

1990 - يىل 1 - ئاي، ئۈرۈمچى.

سەھرادىكى غېرىب كۈلبەمدە

كىم ناتونۇش، كىم تونۇش ماڭا،
كىم ئۇ مېنىڭ قەلبىمدە ياتقان؟
يىغلامسىراپ تىكىلسە جاھان،
كىمگە بېرىپ قويدۇم كۈلكەمنى؟
يوقلاپ بېرىپ قارلىق ئەتكەن
سەھرادىكى غېرىب كۈلبەمنى،
ئۇن - تىۋىشسىز ھەسرەتتىن باشقا،
ئۇنتۇپ كەتتىم ھەممە - ھەممىنى.

دالا،

پۈرۈشتۈرۈپ ئاغزىنى ئوماق،
ئۇخلاپ قاپتۇ لېۋىنى تامشىپ.
ئاق گۈلدەستە كۆتۈرگەن باھار،
چۈشلىرىگە قالغاندۇ كىرىپ.
مەن يەنىلا

چۈشمىدىم ھېچكىمنى پەقەت؛
بەلكىم مېنىمۇ

چۈشمىدى بىر كىممۇ ھەتتا.
قار تۆكۈلگەن كۈمۈش جىگدىگە،
بەخت تىلەر ئىزغىرىن شامال.
پاختەك كونا خاماندا،

كىچىككىنە پۇتلىرى بىلەن
قار ئۈستىگە چېكەر ئاۋايلاپ

قەلبىدىكى تۇنجى شېئىرنى.
 مەرۋايىتتىن كۆڭلەك كىيگەن قىش،
 قاخشال شاخقا تۇرىدۇ قونۇپ
 پەرىلەردەك سىلكىپ پېيىنى.
 كىملىكىنى بىلمەيمەن، ئەمما
 سېغىنىمەن سېنى، ئاھ، سېنى.
 كېچە سۇنغان ئاي نۇرى ئوخشاش،
 ئەسكى تاملق غۇربەت خانەمگە
 كېلەلمەسەن يوقلاپ بىر مېنى؟

سەھرادىكى غېرىپ كۈلبەمدە،
 مۇزدەك يىغا سىڭگەن كۈلكەمگە،
 ئولتۇرىمەن كۈتۈپ ئەتەمنى.
 كىم ناتونۇش، كىم تونۇش ماڭا؟
 كىملەر كېلىپ ياتار قەلبىمدە؟

1990 - يىل 2 - ئاي، قاغىلىق.

يولۇچى

ئۆز - ئۆزۈمنى ئىزدەپ يۈرىمەن
كۆز يېشىمدەك مۇزلۇق دالدىن.
مۇزلاپ كەتتى جىمغۇر يۈرىكىم،
مۇزلاپ كەتتىڭ قەلبىمدە سەن ھەم.

يىراق - يىراقتا
يالتىرايدۇ تىنىق مۇزلارنىڭ
مۇساپىردەك سۇنغان كۈلكىسى.
ياز ھەققىدە مەرسىيە ئوقۇپ
يىغلىشىدۇ قاغىلار توپ - توپ.
يېپىنچاقلاپ ئىللىق چۈشلەرنى،
قار گۈلىنىڭ يوغان بەرگىنى،
يېپىنچاقلاپ
ئويچان بۇلاق چانقىدىكى
تىنچ ئاسماننى،

يېپىنچاقلاپ،
كۆك قالپاقلىق مورىلار بەرگەن
گۈگۈمدىكى رەڭدار چاپاننى،
ئاق توشقانداك ئۇخلايدۇ دالا ...
كۈمۈش گۈللۈك جىگدىزارلىقتا،
ئېقىپ چۈشۈپ شاخلاردىن ئاستا
قار ئۈستىدە نەپىس ئاي نۇرى،
توقۇماقتا گۈللۈك كەشتىلەر.

پەرىشتىلەر
ئەللەي ئېتىپ قوي - كالىلارنى،
زەر قاناتلىق شوخ بالىلارنى،
پىچان باسقان ئۆگزىلەرنى ھەم
تىمتاس كەنتىكە،
ئۆلەشتۈرەر تاتلىق ئۇيقۇنى.
جىن چىراغنىڭ سۇس شولىسىدا
كۆرۈنىدۇ نۇرلۇق تىلەكلەر.
كۆتۈرگەنچە سەن ئۇندا
دەستە - دەستە ئۈمىدىنى،
شولىلاردىن پىلىدىرلاپ چىقىپ
خىيالىمغا ئويسەن نەقىش.

يىراق سەھرا ئوپۇقلىرىدا،
كېتىۋاتقان يات يولۇچىنىڭ
كۆلەڭگىسى كۆرۈندى غۇۋا.
ئوخشىشاتتى ئۇ بەكمۇ ساڭا،
ئوخشىشاتتى ئۇ بەكمۇ ماڭا،
ھەر ئىككىمىز ئەمەس ئۇ ئەمما.

1990 - يىل 2 - ئاي، قاغىلىق.

چۈشكە قايتىش

تاك يىپلىرىدا،
رۇچكىنى
ئۇلاپ قويۇپ رۇجەكلىرىمگە،
پىچىرلىشايلى تاتلىق چۈشلەرنى.
سەن ئېيتىپ بەر چۈشۈڭنى ماڭا،
مەن ئېيتىپ بېرەي چۈشۈمنى ساڭا.
كىم بىلىدۇ ھەر ئىككىمىزنىڭ
ئەڭ ئاخىرقى ئوخشاش بىر چۈشى،
مەڭگۈلۈك بەختنىڭ
باشلىنىشى بولامدۇ تېخى؟
يا ئازابلىق رېئاللىقنىڭ
مۇقەددىمىسى؟
كېلىپ قالساڭ ئۇخلاۋاتقان چېغىمدا،
كىرىپكىمگە ئىلىندۈرۈپ قوي،
چوڭلىدىتىپ سۆيۈشلىرىمنى!
قالدۇرۇپ كەت،
تامچە يېشىم ئۈستىدە،
قەيسەرەنە كۈتۈشلەرنى.
سەن چۈشىگەن چىناردا
ئۇۋىلىسا مېنىڭ قۇشلىرىم،
مەن چۈشىگەن گۈلزاردا
پورەكلىسە سېنىڭ گۈللىرىڭ،
بېغىڭدىكى سۆيۈملۈك ئالما

بېرەلەرمۇ كەچكۈزدە ماڭا
شاخ - شېخىدا ساڭگىلاپ تۇرغان
ئالما كەبى ئوتلۇق يۈرەكنى.

ئانام تىكىپ بەرگەن شاپاق دوپپامنى،
كالا باققان يەرلەردە

يۈتتۈرۈۋەتكەندەك؛

ئانالڭ چىگىپ قويغان گۈل ياغلىقىڭنى،
ئوت ئالغان ئېتىزدا ئۇنتۇپ كەتكەندەك؛
ئۇتتالشىمىز مۇمكىن قانچە رەت،
بىرلا قېتىم كۆرگەن شۇ چۈشنى؟!

بۇزۇلسىمۇ چۈشمىز بىزنىڭ،
دۇنيا يەنە قالار قىز پېتى.

سىغدۇرمىغاندەك

بىر ۋاقىتتا ئاي بىلەن كۈننى،
سىغدۇرمىسا بىزنى رېئاللىق،
يۈر! قولۇڭنى بەر!

قايتىپ كېتەيلى گۈزەل چۈشلەرگە.

1990 - يىل 2 - ئاي، قاغىلىق.

كىچىككىنە يېزا بازىرى

بۈگۈن سەھەردە،
قۇياش سۇنغان ئاق گۈلچەمبىرەك
ياراشقاندا مۇز دېرىزەمگە؛
تىرىلگەندەك قارلىق دالغا
دەپن قىلغان كېپەنلىك باھار،
ئەسلىمەمنىڭ تاش ئەينىكىگە
ئېقىپ چۈشتى ئۇزۇن بىر سايە.
قەلبىم شۇئان يىرتىپ تۇماننى
ئەرۋاھ كەبى چىقتى ئايلىنىپ،
كىچىككىنە يېزا بازىرىنى.

كىچىككىنە يېزا بازىرى،
سالام سېنىڭ چوغدەك تېڭىڭغا.
كۆڭلەك كىيىپ شايى تۇتۇندىن،
سەھرادىكى قىزغۇچ تۇماندا،
ئۇخلاۋاتقان كۆپكۆك ھاۋاغا.
سالام ئېگىز تېرەكلىرىڭگە —
زەر قاناتلىق يىڭناغۇچلاردەك،
قونۇۋالغان كۈن نۇرلىرىغا.
سالام كېچىدە قۇياشنى چۈشەپ
تام تۇۋىدە سوزۇپ چىلىلغان
شاھزادىدەك خورازلىرىڭغا.

سالام ئىشىكنى غىچىرلاپ ئېچىپ
ئىبادەتكە ماڭغان بوۋايغا.

ئەنە،

تۆت كۈچىنىڭ دوقمۇشىدىكى
چاك كەتكەن تام تۈۋىدە،
ياغلىق سېلىپ رەڭدار بۇلۇتتەك،
چىنىلەرنى تىزىپ ئۈستىگە،
ئولتۇرىدۇ قېتىقچى قىزلار.
تورغاي ئويغانماستا يول ئالغان تۈزچى،
تاش تۈز باسقان ئېشەك ھارۋىنى،
بازار چېتىگە كېلىدۇ ھەيدەپ.
كىيىملىرى جۈلجۈل قەلەندەر
چاپاق باسقان كۆزىنى ئېچىپ،
تام تۈۋىدە كۆردى بۈگۈنمۇ،
تۈنۈگۈنكى سېخى قۇياشنى.

ئەنە،

تورۇسى ئىسلاشقان خۇشخۇي چايخانا،
سالام بېرەر خېرىدار تاڭغا.
تەمبۇرچىدەك مۇڭلۇق ئاۋازدا
ساماۋەردە ناخشا ئېيتار چاي.
كالا سۇغارغىلى بېرىپ گۈگۈمدە،
كۆل بويىدا يىگىتى بىلەن
ئۇچرىشىپ قالغان سەھرا قىزىدەك —
تونۇردىن چىققان پا - پا گىردىلەر

مەڭزى چوغدەك قىزارغىنىچە
سېۋەتلەردىن باقار ئۇياتچان.

تۇرىدۇ بىر قىز،
ساتماق بولۇپ دوقمۇشتا،
سۈبھى پەيتى قوناقلقىدىن
ئېلىپ كەلگەن بىر تاغار ئوتنى.
قىزىل گۈلدەك خۇشبۇي ھاۋا ھەم
كەڭ دالىنىڭ مەيىن شامىلى
چەمبىرەكتەك ئايلىنار ئۇنى.
سالۋا تەلپەكلىك دېھقان،
بىدە باسقان كالا ھارۋىغا،
ئەگەشتۈرۈپ كەلگەن تاغدىكى
جىگدە چېچەكلىرىنىڭ ئىللىق پۇرىقى
كوچىلارغا چاچار خۇش پۇراق.
يېقىن يېزىنىڭ باغۋىنى ئەنە
شاپتۇل ساتقىلى كىردى سەھەردە،
شاپتۇل چېچىكىدەك ھالەڭ سۈبھىنى
سېتىۋەتتى غۇۋا شەھەرگە.
سېتىۋەتتى ئالمىچى يىگىت،
ئوسما قويغان قاشلىق جۇۋانغا،
سېۋەتتىكى ئالمىلا ئەمەس،
كۆڭلىدىكى ئالمىلارنىمۇ.

سالام، ئاشۇ يېزا بازىرىدىكى
كۆكتاتچى مومايلار، گۈل ساتقۇچىلار،
كۆكسى لەڭپۇڭدەك لىغىرلاپ تۇرغان

ھېسپىچى ئاياللار، لەڭپۇڭچى قىزلار.
 سالام، شاۋقۇنلۇق ئاشپۇزۇلدىكى
 ئۇسسۇلچى چۆمۈچلەر، ناخشىچى سەيلەر.
 سالام، كاۋاپداندا پىچىرلاۋاتقان
 ئىخلاسمەن كاۋاپلار، ئەۋلىيا چوغلار.
 سالام، بەك يىراق جاڭگالدىن كەلگەن
 ساقىلى بېدىدەك بورا ساتقۇچى.
 سالام، زوڭزىيىپ كۆپ تاللاۋاتقان
 قېشى ئاق، كۆڭلى ئاق، ئۈستىبېشى ئاق
 ئاق ئۇنغا مەلەنگەن نۇرلۇق تۈگمەنچى.
 سالام، تام تۈۋىدە ئولتۇرغان چوكان،
 سالام ساتالماي قالغان تۇخۇملىرىغا.
 سالام ماي چاپانلىق جۇۋازچى بوۋاي،
 سالام، ماي قاپىقىغا، جۇۋاز كالاغا.
 ئۆمۈچۈك تورلىرى تۆكۈلۈپ تۇرغان
 سالام قاراڭغۇ جۇۋازخاناغا.
 سالام، ئاپتاپتا قارىداپ كەتكەن
 ئاققوناق ساتقۇچى، بۇغداي ساتقۇچى.
 خالتا كۆڭلىكىگە ياماقلار چۈشكەن،
 مال بازىرىدا تۆگە يېتىلەپ
 كېتىۋاتقان تۆگە باققۇچى.
 سالام، يالاڭئايغ سەھرا قىزىنىڭ
 ئالدىغا تىزىقلىق باغلام ۋە باغلام
 قۇرۇتۇپ ئېپكەلگەن ياۋا سۈپۈرگە.
 سالام شۇ سۈپۈرگە چېچەكلەپ ئۆسكەن
 شاماللىق دالىغا، ئاقكۆڭۈل كۈنگە.
 سالام شۇ يەردىكى قەدىم پوسۇندا

سېلىنغان قەۋەتسىز ئاددىي ئۆيلەرگە.
سالام شۇ ئۆيلەرنىڭ تەكچىلىرىگە
باھاردەك - باھاردەك تىزىپ قويۇلغان
سۆگەتگۈل، ئەتىرگۈل، قوناقگۈللەرگە.
سالام سۆيۈملۈك يېزا بازىرىدىكى
پەردازسىز، گىرىمىسىز بوۋاقتەك دۇنيا،
سالام، ئۇندىكى ھەممە - ھەممىگە.

كىچىككىنە يېزا بازىرى.

1990 - يىل 3 - ئاي، ئۈرۈمچى.

چۆچەكلىرىم

بۇرۇن بۇرۇندا،
نۇرغۇن - نۇرغۇن چۆچىكىم بولغان.
چۆچەكلەردە،
توخۇ، توشقان، ئۆردىكىم بولغان.
چۆچىكىم ئىچىدىكى چىرايلىق چۆچەك
باش - ئاخىرى يوق بالىلىق ئىدى.
ئانا،
ئۇنتۇپ قاپتىمەن بېشى نېمىدى؟
دادا،
چۆچىكىمنىڭ ئاخىرى قېنى؟

يوغانغىنا ھويلا بار ئىدى،
ئارقىسى بېدىلىك، ئىچى شاپتۇللۇق.
باھار دائىم باغ شورىسىدىن
ئوغرىلىقچە كىرىۋالاتتى
ئوينىغىلى چېچەكلەر بىلەن،
(تىنىمىغانتىم ھېچكىمگە ئەمما.)

قونۇۋېلىپ بېدە گۈلىگە،
ئاڭلايمىز دېگەن كېيىنەكلەرگە،
ئېيتىپ بېرەتتىم چۆچەكلىرىمنى.
ئوماچ ئېشىك سۈۋۈپ كەتتى دەپ

تۈگمەستە چۆچىكىم، ئانام
چاقىراتتى دائىما مېنى.

دالىدىكى جۆمۈللىرىم
چۆچەك ئېيتىپ بەرگىنلا دەيتتى.
بىر توپ قويىنى باقاتتىم ئۇندا،
بىرەرسىمۇ چۆچەك بىلمەيتتى.

پېشاۋاندا بىر قېتىم
چۆچەك ئېيتىپ بەرگىنىم ئۈچۈن،
ئۆگىتىپ قويغان ئاققۇشقاچ ماڭا
شاخقا قونۇپ ئۈزمە يېيىشنى.
قاپاق يۈدۈپ سۇغا ماڭغانلار
چىت كۆڭلەكلىك ئاياللار ئىدى.
كۆل بويىغا بېرىپ قالساممۇ
چۆچەكچى بالا شۇمۇ - ئەمەسمۇ،
بىلىشمەيتتى زادىلا مېنى.

مېڭىپ - مېڭىپ چۆچىكىم بىلەن
بېرىپ قالسام ناۋادا،
كەتتىكى مەسچىت ئالدىغا،
جۈمە نامىزىغا كەلگەن بوۋايلار،
يۈرىكىدىن ئاۋايلاپ ئېلىپ،
نۇر چېچىپ تۇرغان جەننىتى بىلەن
دوئاسىنى بېرەتتى ماڭا.
بېرىپ قالسام جاڭگالغا
شاپاق دوپپا كىيگەن پادىچى،

بولغىنىم ئۈچۈنلا چۆچەكچى بالا
قوڭاستا پىشۇرۇلغان كۆمەچ نان بىلەن
قوماچلىرىنى تۇتاتتى ماڭا.

ئۇچرىتىپ قالسام قۇملۇق تەرەپتىن
كېلىۋاتقان ئوۋچىنى بىردىن،
چىرايمغا زەن سېلىپ قاراپ
دەيتتى: «بۈگۈن چۆچەكچى ئوغلۇم،
ئوۋ قىلىپ كەلدىم ساڭىلا ئاتا.»

بولمىسىمۇ ئالتۇن كەشى ئانامنىڭ،
«ئالتۇن كەش» دەپ چۆچىكى بارتى.
دادام ھەر كەچ خىزىر ھەققىدە
چۆچەك ئېيتىپ ئۇخلاپ قالاتتى.
شۇ ئاخشىمى خىزىر بولۇپ مەن،
بۆلۈپ بېرەتتىم خاسىيەتلىك چۈش.
پەرىزاتتەك كىيەتتى ئانام
دۆۋە - دۆۋە ئالتۇن كەشلەرنى.
تېپىۋالاتتى ئېتىزدىن دادام
نۇر چېچىپ تۇرغان ئالتۇن كەتمەنى.

بۇرۇن - بۇرۇندا،
نۇرغۇن نۇرغۇن چۆچىكىم بولغان.
چۆچەكلەردە،
توخۇ، توشقان، ئۆردىكىم بولغان.
ساقاللىق قۇياشقا ئېيتىپ بەرگۈدەك،
چۆچىكىم ئىچىدىكى چىرايلىق چۆچەك

باش - ئاخىرى يوق
بالىلىق ئىدى.
ئانا،
ئۇنتۇپ قاپتىمەن بېشى نېمىدى،
دادا،
چۆچىكىمنىڭ ئاخىرى قېنى؟

1990 - يىل 3 - ئاي، ئۈرۈمچى.

ئالتۇن قونچاقلىق مەلىكە

بار ئىكەن بىر مەلىكە،
بار ئىكەنمىش ئالتۇن قونچىقى ...
كىچىككىنە بىر قىزچاق
ئولتۇرىدۇ ئىشىك ئالدىدا،
لاتا قونچاق كۆتۈرگەن پېتى.

ئورغاق ئېلىپ ئاتا - ئانىسى
ئەتكەندە كەتكەن ئېتىزغا.
چۆچەك ئېيتقان چاغدا مومىسى
ئالتۇن قونچاق نەدىلىكىنى
دەپ بەرمىگەن تېخى بۇ قىزغا.

— كېيىنەكلەر نەگە باردۇ؟
— مەلىكىنىڭ قېشىغا.
— ئاق قۇشقاچلار نەگە باردۇ؟
— مەلىكىنىڭ قېشىغا.
— ئېرىق سۈيى نەگە باردۇ؟
— مەلىكىنىڭ بېغىغا.
قونچىقىغا شۇنداق دەپ بېرەر،
لاتا قونچاق كۆتۈرگەن بالا.

كۈن تىكلەندى ئاسمانغا،
دەلمۈدەل شۇ پەيتتە

ئالتۇن قونچاقلىق مەلىكە
قايتىپ كېتەر ئوردىسىغا.
قونچىقىغا شۇنداق دەپ بېرەر
لاتا قونچاق كۆتۈرگەن بالا.

بار ئىكەن بىر مەلىكە،
بار ئىكەنمىش ئالتۇن قونچىقى ...
كىچىككىنە بىر قىزچاق
چىڭ قۇچاقلاپ لاتا قونچاقنى،
بوسۇغىدا كەتتى ئۇيقۇغا.

— ئۇ نېمىنى چۈشەيدۇ؟
— ھېچكىم بىلمەيدۇ.

1990 - يىل 4 - ئاي، ئۈرۈمچى.

كەيپلىك

ئۇچۇپ كەتكەن ئەيسا پەيغەمبەر
قايتىپ كەلگەن بولۇشى مۇمكىن،
قالغاندۇرمىز تونۇماي بەلكىم.

كۆزلىرى قىزارغان ھاراقكەش بوۋاي
كوتۇلدايتتى ئاغزى بېسىلماي،
بولۇپ كەتكەن ئۇ بەك خۇشچىراي.

بۇ شۇمۇ ئەمەسمۇ تۈنۈگۈنكى كۈن؟
قاچاندىن باشلاپ ئۇ چىقتى شەرقتىن؟

بېرى كەلگىن، ئەي ئوماق بالا،
مەنمۇ ھازىر ئوپمۇ ئوخشاش ساڭا،
مەن ئۆزۈمگە مەنسۇپ مەس چاغدا؛
يېشىلگەندە ئەگەشمە ماڭا.

قەلەندەرنىڭ ئۆيىدە قۇياش،
ياندۇرۇلار چىراغقا ئوخشاش.

دېرىزىسى قىڭغىر ئۆيلەرگە،
ئاي شولىسى چۈشىدۇ قىياش.

گۈگۈم چۈشسە يۇلتۇزلار چىقار.
ئاياللارغا ئوخشايدۇ باھار.

تتترمەستىن بېخىل مەيپۇرۇش،
قۇيۇۋەتكىن يوغان بىر چىنە،
تېتىمايدۇ رومكىدىكى مەي!

قۇياشسەن، ئەي سېخى مەيپۇرۇش،
ئەپكىلىۋەر كوزىدا، ئەي - ھەي،
ئۆز قەلبىنى ئىنكار قىلغانلار،
پەرىشتىدەك ئىچەلمەيدۇ مەي.

ئاسماندىكى ئەيسا پەيغەمبەر
قايتىپ كەلگەن بولۇشى مۇمكىن،
قالغاندۇرمىز تونۇماي بەلكىم.

1990 - يىلى 4 - ئاي، ئۈرۈمچى.

بىر چىغىر يول

چىغىر يوللارمۇ
تۇتۇشىدۇ چوقۇم بىر يەرگە.

كەنت ئىچىدىن چىققان يولۇچى
بارالشى مۇمكىن چوڭ يولغا،
كەلمىسىلا قايتىپ كەينىگە.

كىم بىلىدۇ دەرەخلەر،
ھاسىسىنى قۇچاقلىغانچە
ئۇخلاپ قالغان يولۇچىلارمۇ؟

كىم بىلىدۇ تاڭ سەھەر،
لىپىلدىتىپ ئاپئاق پېيىنى،
ئورماندىكى سۈزۈك بىر قۇشنىڭ
تۇخۇمىدىن چىققان چۈجىمۇ؟

جىلتىسىنى كۆتۈرگەن بالا
چىغىر يولدىن ماڭدى يىراققا
ۋە ئايلىنىپ كەتتى قۇياشقا.

1990 - يىل 5 - ئاي، ئۈرۈمچى.

رەسسام

سىز لارمۇ ھەۋەسكار رەسسام
بىرەر پارچە رەڭسىز رەسىمنى؟

پاخال ئۆگزە سىزغاندىن كېيىن،
بۇرچىكىگە قوندۇرۇپ كۈننى؟

رەسىمدىكى راستتەك سىزىلغان —
سامان سۇۋاق غېرىب تاملاردىن
ئۆي تىلىسە قاشاڭ قارلىغاچ،
نېمە دەيدۇ رەسسام ئۇنىڭغا؟

پاناھ تىلەپ كەپقالسا ئەگەر،
چۈشەندۈرەر قانداق گەپ بىلەن،
يامغۇردىكى يېتىم بالىغا؟

قانداق قىلار ئاقكۆڭۈل رەسسام
بىر ئۆي سىزىپ بەرسە بالىغا،
دۆۋىلىنىپ بارچە يوقسۇللار —
كېلىۋالسا ئۇنىڭ ئالدىغا؟

رەسىمنىڭ كەينىنى قاچان
سىز لار كىن ئاتاقلىق رەسسام؟

1990 - يىل 5 - ئاي، ئۈرۈمچى.

پەردە كەينىدە

ئاشۇ يەردىن باشلانغان
ھاياتىمىز - ئۆلۈمىمىز ھەم.

پېچەتلەيلى قۇلاقنى،
ئاغزىمىزنى، كۆزلىرىمىزنى.
بەلكىم ئەمدى بۇلارنىڭ
قالمىغاندۇر ھاجىتى بىزگە.
بەلكىم،
قۇلاقلارنىڭ كاساپىتىدىن
پالڭ دەپ ئاتالغان.
تاقىماستىن كۆزەينەك، بەلكىم —
كۆرگىنىمىزدە يۈزدە يۈز يالغان.

ئادەم بىز، ئادەم،
تالانتىمىز، بارلىقىمىز ھەم
تەبىئەتكە گىرىم قىلىشتۇر.
پەلكۈشلەرنى كۆتۈرۈپ
يىرگىنچىلىك بوياقلار بىلەن
بىڭسىمىزنى قىلايلى ئايان.
ھەقىقەتنىڭ سوغ ھەيكىلىگە
ساختىپەزلىك بوياقلىرىدا
كىرگۈزەيلى ھارارەت ۋە جان.
شۇندىمۇ پەقەت

ئەڭ ئىشەنچلىك ئۆلۈكلەرگىلا،
دەلىلىنى قىلايلى ئايان.

ۋىجدان،
بوۋاي كەبى سوكۇلداپ يۈرۈپ
كۆڭۈللەرگە قىلار ۋەسىيەت.
گۈزەللىكنىڭ بۆشۈكىگە
چاپلاقلىقتۇر ئۆچمەس قارا خەت.

تېخىچىلا بىلمىگەندىمىز —
ئادەم بولۇش ئۈچۈن ئېھتىمال،
ئادەملىكتىن كېچىش كېرەكتۇر.
بىر قېتىملىق موللاق ئېتىشقا،
بىر قېتىم تىك تۇرۇش سەۋەبتۇر.

تېخىچىلا بىلمىگەندىمىز،
تۇغۇلساقمۇ كۈندە مىڭ قېتىم —
ۋە ئۆلسەكمۇ كۈندە مىڭ قېتىم؛
بارلا بولسا قەدەھلەر پۈتۈن،
ياشاش لازىم رەسمىيەت ئۈچۈن.

ئاشۇ يەردىن باشلانغان
ھاياتىمىز، ئۆلۈمىمىز ھەم ...

1990 - يىل 7 - ئاي، ئۈرۈمچى.

تۇغۇلغان كۈنۈڭ

1

تۇغۇلغان كۈنۈمگە ئوقۇيمەن لەنەت،
بولسىمۇ تۇغۇلغان كۈنۈڭ شۇ سەۋەب
چېكىمەن دېرىزەڭنى سۈبھىدەك، ئەمما —
قەلبىڭگە سۈبھىدەك يازالمايمەن خەت.

2

قۇياشلىق دۇنياغا كۆز ئېچىش بىلەن،
بىلەمسەن ئېرىشىپ قالدىڭ نېمىگە؟
بىلەمسەن نېمەڭنى يوقاتتىڭ يەنە؟
تەقدىر بىلەن تىزغان شاھماتتا
مات بولسىمۇ بارچە ئادەملەر،
ئىشىنىمەن ئاخىرقى ساڭا،
ئىشىنىمەن ئەتىگە يەنە.

3

گۇمانلانمايمەن،
بۆشۈك بەختنىڭ قەبرىسى دېسە.
گۇمانلانمايمەن،

تۇغۇلغان كۈن قايتىپ كەلمىسە،
 ئىشەنمەيمەن پەقەتلا
 بەخت نېمە دېگەن سوئالغا،
 ئىنكار قىلىپ سوغۇق ياشلارنى،
 يالغان كۈلكە كەتسە ئەزۋەيلەپ.
 ئىشەنمەيمەن پەقەتلا
 ھەقىقەت شامىنى يالغۇز كۆتۈرگەن —
 غېرىب ئەزرائىل،
 ئەيىبلەنسە يالغانچى ئۇ دەپ.

4

قەلبىڭدە بوش تۇرسا ئون سەككىز ئالەم،
 نېمىشقا سىغىمىدى تېخى بىر ئادەم؟
 ھەيرانمەن،
 كۆزلىرىڭگە چۆكۈپ كەتكەن ئادەملەر
 تەسلىم بولۇپ مەغرۇرلىقىڭغا،
 چېكىشىدۇ نېچۈن گۈزەل غەم؟
 نېچۈن مەنلا گۈزەل بەختتىن،
 بولالمىدىم ئەزىز، مۆھتەرەم؟

1990 - يىل 10 - ئاي، ئۈرۈمچى.

سalam دېرىزه

ئىشكىلىرىمىز
تامام ئېتىك بولسىمۇ ئەگەر،
يېپىلمايدۇ گۈزەل سىرداشلىق،
يېپىلمايدۇ قوش دېرىزىلەر.

ئۇزۇپ يۈرەر كۆز ئالدىمىزدا
شېئىر بىلەن بېزەلگەن دۇنيا.
ئاتونۇش بىز قەلبىمىزدىكى
ئېسەدىگەن شائىرغا ئەمما.

مەن،
كەچكۈم كەلمەس مەغرۇرلۇقۇمدىن،
سەن،

كېچەلمەيسەن مەغرۇرلۇقۇڭدىن.
تەن بەرگۈمىز كەلمەس ھاياتقا،
تەن بەرگۈمىز كەلمەس ئۆزئارا.
ئۇچقۇنلايدۇ سوغۇق ياتسىراش،
ئۇچراشسىمۇ كۆزىلەر ناۋادا.
لېكىن،

نۇرغۇن يىللار ئۆتكەندىن كېيىن،
قەدىردان بىز خىيالىمىزدا،
قەدىرداندۇر چۈشلەر ئۆزئارا.

سالام دېرىزە،
 سۇنۇپ بەردىڭ ئىللىق باھارنى،
 قىش گۈلدەستە تىزغان ئاق قارنى،
 مەستخۇش كۆزنىڭ پىچىرلىشىنى،
 ئەركىلىگەن شوخ غازاڭلارنى.
 قاراڭغۇلۇق باسسا ھۇجرامنى،
 سۇنۇپ بەردىڭ،
 تاتىراڭغۇ سەت دېرىزەمگە،
 كىم بىرسىنىڭ نەپىس خىيالى
 چاپلاپ كەتكەن گۈزەل سەھەرنى.

سالام دېرىزە،
 سالام يورۇق قەلبىنى ئېلىپ
 دېرىزەمدىن چۈشكەن پەرىشتە!

1990 - يىل 11 - ئاي، ئۈرۈمچى.

قىش

توپا باسقان خىياللىرىدا،
قانچە پەسىل كۈتتۈمكىن كىمنى؟
قايتىپ كەلسەم رېئاللىققا مەن،
قار قاپلاپتۇ روجەكلىرىمنى.

قىشنىڭ ئاپئاق سوغۇق قوللىرى
قوللىرىمنى سىقتى مۇلايىم.

بىر تۈپ دەرەخ تۇرىدۇ پارلاپ،
دېرىزەمنىڭ ئالدىدا قاراپ،
كىرگۈزسەڭچۇ ئۆيگە دېگەندەك
يولۇچىمەن كەتتىم بەك مۇزلاپ.
قىش پەسلىدۇر ئۆيۈممۇ مېنىڭ،
تەقدىرداشىمىز دەيمەن پىچىرلاپ.

تەبىئەتنى كۆمگەندە ئاق قار،
كۆمۈپ قويدۇم شېئىرغا سېنى،
كۆمۈپ قويدۇم كۈلكىلىرىمنى.
بىلمەيمەن ئەمما،
كىم شېئىردەك ۋاپادار ماڭا،
كىم شېئىردەك سۆيەرگىن مېنى؟

قىشنىڭ ئاپئاق سوغۇق قوللىرى
ئۇزاققىچە سىقتى قولۇمنى،
ئېھ، نامەلۇم ئىسسىقلا بىر قول
سىيلاپ قويدى گۇيا روھىمنى.

1990 - يىل 11 - ئاي، ئۈرۈمچى.

قۇش يۈرىكى يوپۇرماق

مەن ئۆزۈمنى ئويلايمەن شۇنداق —
كىچىكلا بىر خىلۋەت يېزا دەپ.
شۇ يېزىنىڭ جىمىي ئادىمى
پەقەت سەنلا سۆيۈملۈك قىزچاق.

ئۇ يەردە بار ئوماق جىگدىلىك،
قۇش يۈرىكى يوپۇرماق.
مۈكۈپ ياتار شاخلار ئاستىدا
بىر قەدىردان ئۇياتچان بۇلاق.
ئاقار ئاستا ... ئاستا بۇلدۇقلاپ
تىنىق مەڭزىدە،
يوپۇمىلاق زىناقلاپ ياساپ.

ئېھ قورقىمەن ئوت - چۆپ ئاستىدا
خىيال سۈرۈپ ياتقان بۇلاقنىڭ —
كۆزلىرىگە قاراپ سېلىشتىن.
ئېھ قورقىمەن يۇلتۇزلۇق كۆكتە،
سېنىڭ كۆزۈڭنى كۆرۈپ قېلىشتىن.
سەن بۇلاردىن پەقەتلا
خەۋەرسىز، ئەي شىتلىك قىزچاق.

قۇش يۈرىكى يوپۇرماق،
بىلەلمەستىن سايراشنى قانداق،
تۈرۈپ قالدىم ھاڭۋېقىپ ئۇزاق.

مەن بولمەن خىلۋەت بىر يېزا،
سەن شۇ يەرلىك سۆيۈملۈك قىزچاق.

1990 - يىل 12 - ئاي، ئۈرۈمچى.

كۈن شەرقتىن پاتار غەربكە

ئۇخلاپ قالدى پەسىللەر نەدە؟

قايتۇ ئارچا ئاپئاق چېچەكلەپ.

باھار پەسلى قاۋاقخانىدا.

شاراب بىزگە كۈلۈمسىرىسە،
كۈلۈمسىرەپ قارايلى بىز ھەم.
بەخت ساقى بولۇپ بەرمىسە،
ساقى بولغىن ئۆزەڭگە ئۆزەڭ.

دەل - دەرەخلەر قالسا مەست بولۇپ،
قىن - قىنىغا سىغىمىغان قۇشلار
سوۋغا قىلار قانداق قوشاقنى؟
كۆرگۈم كېلەر — كېلەر شۇ تاپتا
قىيپاش ئېقىپ چۈشكەن نۇر بولۇپ
چالا كەيىپ بولغان بۇلاقنى.

گۈللەر نەدە ياشايدىغاندۇ؟

تىنچ سۇدا چۈش كۆرسە بېلىق،
شېغىل تاشلار كۆرۈپ قالارمۇ؟
مەن سەھراغا بارسام شۇ تاپتا،

ئوتلاۋاتقان خۇشخۇي كالىلار
سالامىنى ئىلىك ئالارمۇ؟

بىز ئولتۇرغان قاتتىق ئورۇندۇق
بارا - بارا كەتتىغۇ يۇمشاپ.
نېمە بولدى پۇتلار گۈلگۈنچەك،
تۇرالمايدۇ شىرە ئوپىناقلاپ؟
تاملار بىزگە قاراۋاتىدۇ،
(كۆزى بىلەن قىزلارنىڭكىدەك).

بۈگۈن مېنىڭ قۇش بولغان كۈنۈم،
قويۇڭلارچۇ ئۇچقىلى مېنى،
ئۇچۇپ كېتەي، كېتەي يىراقلاپ.
بۈگۈن پېقىر قاغان بولغان كۈن،
قۇتلۇقلاڭلار ئازادلىقىمنى!!

بۇرادەرلەر، يۆلىۋېلىڭلار،
ئاي ماڭالماي قاپتۇ دەلدەڭلەپ.
دېرىزەمنىڭ ئالدىدا يول بار،
ماڭالمىغان ئىدىم مەن ئەپلەپ،
ئېپ مېڭىڭلار ئۇنى يېتەكلەپ.

مەست بولغۇم يوق مېنىڭ ئەسلىدە،
مەست قىلماقچى ئىدىم ھاياتنى.
قۇرۇقدىلىپ بوپتۇ بوتۇلكام،
ئولتۇرىدۇ ھايات ساپمۇساق،
مەن ئىكەنمەن مەست بوپ قالغىنى ...

سۆيۈپ قويغىن قەدىردان رومكام،
مەن ئىكەنمەن مەست بوپ قالغىنى ...

مەن «مەن» ئەمەس بولغۇم بار ئىدى،
مەن «مەن» قىلىپ قويدى كىم مېنى؟
بارمۇ يەنە مۇناپىق ۋاقىت،
ئۇتتۇپ كېتەي دېسەم ھەممىنى.

مۇز ئاستىغا پاتقاندىك قۇياش،
رومكىمىزغا پېتىپ كېتىپتۇ.
ئۆچۈرمەكچى باقسام يەنە بىر،
مەنلا ئويغاق مەن يەنە يالغۇز،
ھەمراھلىرىم قېتىپ كېتىپتۇ.

بىز مەستلىكتىن يېشىلگەن چاغدا،
بۇرۇنقىدەك كۆرمىز يەنە،
كۈن شەرقتىن پاتار غەربكە.

1990 - يىل 12 - ئاي، ئۈرۈمچى.

تاغلىق شەھەر

سېغىنغىنى سەنمۇ ياكى مەن؟
كۈلۈپ - كۈلۈپ كىرىپ كېلىسەن
يالغۇز ئۇخلاپ كۆرگەن چۈشۈمگە.

تاغلىق شەھەر تارتىنچاق قىزدەك
قاچمىساڭچۇ خىياللىرىمدىن،
كۆرۈۋالاي سېنى ئۇزاقراق.

رەستىدىكى غەمكىن بىر ئۆينىڭ
دېرىزىسى ئېچىپ قويۇلغان.

سېپىلگەندەك يوللارغا سەھەر،
ماي ياتقۇزغان يوللار بار يېڭى.
ئېشەك بولۇپ مېڭىپ كېلىمەن،
سۆيۈپ قويار تۇمانلار مېنى.

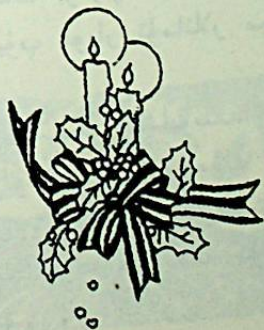
چايخاننىڭ پېشايۋىنىدا
كۈلۈمسىرەر ئۆمۈچۈك تورى.
ئاي شەكىللىك مەسچىت ئۈستىدە،
كېچىلەردە قالدۇمۇ مۇزلاپ
ئېھ، ئاق كۆڭۈل ساددا ئاي نۇرى!

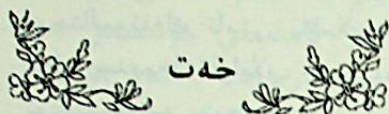
تۇخۇملارنى ساتتىڭمۇ، موما،
ياكى ساقلاپ قويدۇڭمۇ ماڭا؟
مال باھاسى ئۆرلەپ كەتكەن كۈن،
خىيالىمدا مەن ساڭا ئاتاپ
ئېپ قويغانتىم ئەرزان بىر كالاچ.

مېنىڭ يىراق تاغلىق شەھرىمدە،
يوق بىرەر مۇ ئاياغ زاۋۇتى.
گويا بىر جۈپ ئاشىق - مەشۇقتەك
يوغانغىنا ئىككى زاۋۇت بار،
ئىشلىنىدۇ ئېسىل شارابىلار.

تاغلىق شەھەر سۆيۈملۈك قىزچاق،
كۈلۈپ - كۈلۈپ كىرىپ كېلىسەن
يالغۇز ئۇخلاپ قالغان چۈشۈمگە.

1990 - يىل 12 - ئاي، ئۈرۈمچى.

كېچە
يېزىلغاندۇر قارا سىياھدا.

كۈتمەكتىمەن بىر پارچە خەتنى.

پوچتالىيون نەدە يۈرگەندۇ،
يا تارقىتىپ قالدىمۇ خاتا؟
ئادرېسنى بىلگىنىمغۇ يوق،
خەت كېلەتتى بىر يەردىن ماڭا.

خەت،
ئىشكىمدىن (قىيا ئېچىلغان)
كىرىپ كېلەر شوخ كۈلۈمسىرەپ.
گەپ قىلغىلى تەمشىلىپ ماڭا،
يوقاپ كەتسە ئاغزى بىردىنلا،
سۆزلەپ كېتەر كەمسۆز كۆزلىرى؛
يوقاپ كەتسە كۆزىمۇ يەنە،
كۆرۈپ تۇرار قۇلىقى مېنى.
غايىب بولسا قۇلاقلىرى ھەم،
ئاڭلار پۈتى تىۋىشلىرىمنى؛
پۇتلىرىمۇ كەتسە يوقىلىپ،
غېرىبلىقتىن بوشىنىپ قولى
قۇچاقلايدۇ توڭغان جىسمىمنى.

خەت،

پوچتالىيوندەك تامنى ياقىلاپ
كەل يېنىمغا ئاۋايلاپ دەسسەپ.
ئويغىتىۋەتمە سەھەرنى،
ئۇخلاپ قاپتۇ قارنىڭ ئۈستىدە؛
ئويغىتىۋەتمە دەل - دەرەخلەرنى.
ئويغىتىۋەتمە ئويچان ئېرىقنى،
ئويغىتىۋەتمە،
كۆز پەسلىدىن مارلاۋاتقان —
چوڭ - چوڭ ئىلى ئالمىسى ئوخشاش
نۇرلۇققىنا ئۇخلىسۇن قۇياش!
ئويغىتىۋەتمە جىمجىت تاملارنى،
ئويغىتىۋەتمە ...

تۈن ئاسمىندا،
يۇلتۇزلارنىڭ كۆزىدىن
لەيلەپ چۈشكەن غازاڭدەك نۇرلار،
چۈشەر ئويچان سارغۇچ كۆزۈمدىن.
يېتىم قىزدەك يىغلاڭغۇ ئۈمىد
بوپ قالارمۇ تۇنجى سۆيگىنىم؟
كۆز پەسلىدە مىسكىن دەرەخنى
تاشلىۋېتىپ كەتكەندەك قۇشلار،
كەتتىڭ ماڭا قالدۇرۇپ جىملا
كۆز پەسلىنىڭ غېرىبلىقىنى.
لېكىن مەن يەنە،
كونا تۈگمەندەك سېغىنىپ تۇردۇم
ئۆمۈچۈك تورىدەك خىياللىرىڭنى.

بىز ياشايمىز ئىككى دۇنيادا،
 ھەر ئاخشىمى چۈشىمىز ئەمما
 بىر كارىۋاتتا قالدۇ ئۇخلاپ.
 يۈمۈلغاندا گۈگۈمنىڭ كۆزى،
 كۆمۈپ قويدۇم ئۆلگەن شېئىرنى،
 كۆمۈپ قويدۇم كېچىگە سېنى.

كېچە گويا خەت،
 كۈتمەكتىمەن بىر پارچە خەتنى.

1990 - يىل 12 - ئاي، ئۈرۈمچى.

بىر تال قۇرت

بىر تال قۇرت ئۆملىمەكتە،
قاننى يوق پەرىشتىلەردەك،
بىر يەرلىرى سەندەك يا مەندەك.

قاراڭغۇلۇق كەلسە ئۆمىلەپ،
ھەمراھ قىلدىم ئۆمۈچۈكلەرنى،
بارمىقنى، ئىسسىق خىيالىنى
ۋە مۇلايىم قارا كۆزلەرنى.
ئېھ مەن سېنى سۆيۈشتىن ئاۋۋال
سۆيەلمىدىم ئۆزۈمنى ئەجەپ.
قۇتۇلماقچى بولغان ئۆزۈمدىن
سېنى سۆيۈش ئارقىلىق پەقەت.

مەن قۇرتقا ئايلىنىپ دائىم
تەلەيمەن باش ئېگىپ خۇدادىن
قايغۇ ماڭا يىغلاۋاتقاندا،
كۈلۈمسىرەپ بەرسىكەن دۇنيا،
كۈلۈمسىرەپ تۇرسىكەن سايەم.
سەنلا يوقاپ كەتسەڭ مۇبادا،
ماڭا قاراپ كۈلەلمەس بەخت،
كۈلەلمەيدۇ ئۈمىدىمۇ ھەتتا.

ئىچ ئاغرىتماس مېنىڭدەك ھېچكىم
كىچىككىنە بىر تال قۇرتقا.

1991 - يىل 1 - ئاي، ئۈرۈمچى.

خوش، چۆچەكلەر

زاۋالدىكى ساقاللىق قۇياش
سەن ئەمەسمۇ بوۋامغا ئوخشاش.

بوۋام چۆچەك سۆزلىسۇن،
جىم ئولتۇرسۇن گۈگۈم بىز بىلەن.

مارلىما ئاي،
كۆل بويىدا شاھزادە،
ئۇچرىشىدۇ كەپتەر قىز بىلەن.
گەپ ئاڭلا، شامال،
ئالتۇن كەشنى كىيىپ غىپپىدە
قېچىپ كەتمە تېرەكلىككە سەن.

ھېرىپ كەتكەن قوزىلار
ئۇخلاپ قالدى ئوتلاقتىن كېلىپ.
ئۈگەپ قالغان شوليلار
يېشىل تامدا تۇرار تەۋرىنىپ.
جىن چىراغنىڭ ئۇيقۇسى كەلسە،
يېڭى چۆچەك باشلىسۇن بوۋام.
بىز ناۋادا قالساقمۇ ئۇخلاپ،
قۇلىقىمىز تىڭشىسۇن ئويغاق.

قۇشلار كەتتى قۇشلار شەھرىگە،
دەرەخلەردە قالار چۈشلىرى.
ئەگەر بارماق بولساق ئەگىشىپ،
خاسىيەتلىك ئالمنى يەپلا
كىيىك بولۇپ قالغان مەلىكە
يول باشلايدۇ جىلغىدا بىزگە.

ئۇيقىمىزغا ئېيتايلى،
ساقلاپ تۇرغىن ئىشىك تۈۋىدە،
چۆچەك تېخى تۈگىدى دەپ.
ئۇخلاپ قالغان بولسا دەرەخلەر،
قونۇۋالار ئاي نۇرى لەيلەپ.
ئېرىق سۈيى ئويغاتسۇن
بېلىقلارنى ئاستا ئەللەيلەپ،
چۆچەك تېخى تۈگىدى دەپ.

خوش، چۆچەكلەر، خوش،
ئۇخلاپ قاپتۇ بىزنىڭ بوۋىمىز.

1991 - يىل 3 - ئاي، ئۈرۈمچى.

قىز

لەيلەپ يۈرگەن سارغۇچ بىر ئاۋاز
كۈلۈمسەرەر قۇلاقلىرىغا.

ئاچالمايمەن روجەكنى كەچتە،
قىز كۆزلىرى باردەك گۈگۈمدە.
دەل - دەرەخلەر ماراۋاتقاندا،
تىكىلگەندەك قۇشقاچلار ماڭا.

بار مېنىڭدە گۈزەل بىر ناخشا،
ئېيتالمىدىم تېخىچە ئەمما.
بار مېنىڭدە ئاچچىق بىر يىغا،
كۆرمىسەن دەيمەن باشقىلار.

يالغۇزلۇقنىڭ پەيزىنى سۈرۈپ
سۆيۈشكەندە ھايات بىلەن مەن،
ئىشەك چەككەن قىزغانچۇق كىمەن؟

ئاق تېرەكلىك كەنت يولى بويلاپ
كەلگەندە گۈگۈم پايپاسلاپ،
چىغىر يولدەك خىلۋەت كۆڭلۈمدىن
ئۆتۈپ قالغان بىر قىز ئەمەسمۇ؟

ئۈمىدسىزمەن سىم - سىم يامغۇردەك،
بىراق، ساڭا چاقنايمەن نۇردەك.
سەتلىكنىڭ ياكى سەتلىكنىڭ
مېنى ھامان قىلار بىچارە،
چۈمۈلىلەر سىزغان رەسىمدەك.

گۈللەر قاچان كېلەر قېشىمغا.

ئايلىنارمۇ سايەم بىر قىزغا؟

1991 - يىل 3 - ئاي، ئۈرۈمچى.

ۋاقتنىڭ سىرتىدا

ۋاقت،

ئوخشامدىكىن قومۇشلۇقتىكى،
يويۇمىلاق غاز تۇخۇمغا.
تور ئىچىدە نۇر چېچىۋاتقان
ئۆمۈچۈكنىڭ پادىشاھىغا.
ئوخشامدىكىن تام تۈۋىدە ئۇ
ئۇخلاپ قالغان يېتىم بالىغا.

ۋاقت،

كېتىۋاتقان ئېرىپ تامچىلاپ
ئۆگزىدىكى قىش پەسلىمۇ يا؟

تۇخۇمنى ساقلىقلى ماڭغان
چەت يېزىلىق تارتىنچاق قىزدەك،
ئاستا مېڭىپ كەلمەكتە باھار.
ئېرىمەكتە مۇزدەك خىيالىم،
ئېرىمەكتە دېرىزەمدە قار.

تامچىلايمەن

يۇلتۇزلارنىڭ كۆزىدىن،
ئەپۇ سوراپ زېمىندىن،
ئەپۇ سوراپ شوخ كەلگۈسىدىن.
ئۈمىد،

يانۋاردىكى ئاي شولسىدەك
مۇز ئۈستىدە قالار يالتىراپ ...

ۋاقىت،
ئوخشامدىكىن قومۇشلۇق كۆلدە
بېلىجانلار كۆرگەن باھارغا؟
ئوخشامدىكىن كىمدۇ بىرسىنىڭ
كۆزلىرىگە كۆمۈلگەن ماڭا.

1991 - يىل 3 - ئاي، ئۈرۈمچى.

قۇشلارنىڭ خېتى

چىشلەپ كېلىپ قۇشلار سەھەرنى
تاشلاپ قويدى رۇجەكتىن.

ئۇزۇنغىنە ئارچا شاخلىرى
تۇتۇپ بىر تال تۇمان گۈلىنى،
بەكمۇ ئۇزاق كۈتتى بىر سېنى.

سەن ئۆيۈمگە كەلگەن ئىكەنسەن
ئەتىياز دەك تېۋىشىڭ دەسسەپ،
تۇيماپتىمەن قاخشال دەرەختەك.

سۈپسۈزۈك ئۇيقۇ
ئويۇپ قاپتۇ كارىۋات ئۈستىدە.

چىغىر يولغا نۇر سېپەر يۇلتۇز،
ۋاللىدايدۇ تاشلار مارجاندەك.

كەپسىگە نامرات يىگىتنىڭ
بىر مەلىكە كېلىپ شۇ كەچتە،
غايىب بولۇپ كەتكەن سەھەردە.

سەن ئۆيۈمگە كەلگەن ئىكەنسەن،
ئولتۇرۇپسەن كارىۋاتتا تېخى.

ئۇيۇلۇپتۇ چۈشلىرىم بەكمۇ،
تۇيماپتىمەن قارىغىنىڭنى.

بوغۇزىدا قۇشلارنىڭ
تۇرار ئىسمىڭ سەھەردەك چاقناپ،
سەن كېتىپسەن مەندىن يىراقلاپ.

1991 - يىل 5 - ئاي، ئۈرۈمچى.

ئۆمۈچۈك ناخشىسى

(داستان)

1. ماۋزۇسىز

بۇرۇن - بۇرۇندا،
توساتتىن بىر ئايال پادىشاھ
ئايلانغاندا ئۆمۈچۈك قىزغا،
ئەمەس ئىدىم شاھزادە.

قالسا كۆڭلۈم ئېسەدەپ،
دېرىزەمگە گۈللەر كەشتىلەپ،
بىر مۇلايىم ئۆمۈچۈك پەقەت
سۈنۈپ بەرگەن قول ياغلىقىنى.

ئەمەس ئىدىم شاھزادە.

قىز كۆزىدەك خىلۋەت كەنتتە،
ياشتەك پارلاق تاغلىق شەھەردە،
مىنىپ يۈرگەن بالا مەن ئىدىم
پەرىشتىنىڭ قاناتلىرىغا.
بوسۇغامدا ساقلاپ ئولتۇرغان
ئۇزۇن قۇيرۇقلۇق چۆچەكتىن باشقا،

تونۇمايدۇ ھېچكىممۇ مېنى.
شۇ ئاقكۆڭۈل تاغلىق كەنتىملا،
ئانام كەبى ئەسلەيدۇ پەقەت،
چۈمۈلىلەر ئوينار ئىسمىمنى.

بازاردا بار ئۆمۈچۈك بالا.

يولۇچىلار توپىلىق يولدا،
جىرىڭلىتىپ ئات ھارۋىسىنى،
يەكشەنبىدە ماڭار بازارغا.
ساندۇقتىكى كۆڭلىكى بىلەن
پەرزاتلار بەرگەن ئاياغنى،
كىيىۋالار ئانام شۇ چاغدا،
شاھزادىنىڭ كەمپىتى بىلەن
مارجان باسقان خوتەن بۆكىدىن
ئالغاچ كەلگەن دەيمەن دادامغا.
ئانام،
سېۋەتتىكى تۇخۇمنى سېتىپ،
جىق نەرسىنى كېلىدۇ ئېلىپ.

سېتىۋالار ئۆمۈچۈكلەر كەنتىدىن،
كۈمۈش يىپتا توقۇلغان
نەپىس شايىنى.
گۈل دۆلىتىدىن،
چېچەكلىگەن شېغىل تاشلارنى؛
يامغۇر يېغىپ كەتكەن بىر كۈنى،
گۈل بولۇپ قالغان پادىچى قىزنى،

ئىت غۇنچىسى،
تېزەك بەرگىنى.
كۈز شەھىرىدىكى
قۇشلار بىلەن توي قىلغان —
زەرچاپانلىق باي دەرەخلەردىن،
بىزنىڭ باغدا يوق گىلاسارنى.
ئېتىزىدىن كېچە دېھقاننىڭ
ۋاللىدىغان كۈمۈش ئورغاقنى.
باشاقلاردىن چېچىلىپ كەتكەن
سان - ساناقسىز زۇمرەت ئۈنچىنى.
سېتىۋېلىپ كېلىدۇ ئانام،
كىرىسنى يوق تۇل قوشنىمىزنىڭ
ئۆيىدىكى قاراڭغۇلۇقنى.
شەھىرىمىزدىن ئۆتكەن خىزىرنىڭ،
يالقۇن كەبى قاناتلىرىدىن
ياشتەك تېمىپ چۈشكەن يورۇقنى.
تۇخۇم ساتار غەمكىن ئۈمىدسىز،
ئۆمۈچۈككە ئوخشايدۇ ئانام.
مۇھەببەتنىڭ يىپىلىرى بىلەن
تور توقۇيدۇ غېرىب بازاردا،
تور توقۇيدۇ ئالماستىن ئارام.
ئانام،
سېۋەتتىكى تۇخۇمنى سېتىپ،
جىق نەرسىنى كېلىدۇ ئېلىپ.

قۇياش گويا ئۆمۈچۈك،
گىرۋىكىدە ئۇپۇقنىڭ

غايىب بولدى كۈمۈش تور تارتىپ.
 بۇرۇن - بۇرۇندا،
 دەلمۈدەل شۇ پەيتتە،
 غايىب بولغان قاراڭغۇلۇقتا،
 ئوۋغا چىققان كىچىك مەلىكە.
 ياغنى سېتىپ بولغان جۇۋازچى،
 تۈن شولسى چۈشكەن بازاردىن
 سودىلىق قىپ قايتار ئۆيىگە.
 بۇغدىيىنى پۇل قىلالمىغان،
 بالىسىغا قەنت ئالالمىغان،
 قولى قۇرۇق دېھقان كەينىدىن
 تەقدىر كەبى ئەگىشىپ،
 نامرات گۈگۈم كېلەر بازاردىن.

قويلرىنى ھەيدەپ جاڭگالدىن
 يانغىنىدا پادىچى بالا،
 گۈگۈم بىلەن سۆيۈشەر دالا.

ئاسماندىكى قارا دەريادىن
 ئېقىپ كېلەر كېچە شىلىدىرلاپ.

بازار غايىب بولغان شۇ كەچتە،
 ئۆمۈچۈكلەر توقۇيدۇ كەشتە،
 پەرىزاتلار چۈشەر كەنتكە.
 بەك جىق چۆچەكتىن ياسالغان مومام،
 چېچى بولسا نۇردىن ياسالغان.
 ئۇخلاپ قالسا تۇڭلۇككە قاراپ،

يۇلتۇزلارنىڭ يۇمران بارمىقى
مەڭزىمىزنى قويدۇ سىيلاپ.

باھار تاغدا كەلدى بازاردىن.
ناخشا ئېيتار قوغۇزلار ئاستا،
ئانام پۇرچاق تەرگىلى ماڭسا،
ئانىسىغا ئەگىشىپ،
غىشىغانچە يىغلاڭغۇ بۇلاق
كېتىپ قالدى يولسىز ئورمانغا.

مورىسىدىن پاكار ئۆيلەرنىڭ
ئۇچۇپ چىقار پىلدىرلاپ سۈبھى،
كۆك بەرگىلىك گۈل كەبى.
پورەكلەيدۇ ئۆگزىدە،
پورەكلەيدۇ ھاۋادا، شاختا،
پورەكلەيدۇ ئادەملەر ئارا.

نۇر ئېرىقى تاغدىكى يوللار.
گۈل بازىرى تاغدا ئېتىزلار.
سۇ پەرىسى تاغدىكى قىزلار.
ناخشىچىدۇر ئىتلارمۇ ھەتتا.
سۈبھى پەيتى ئۇچۇپ كېتەر ئاي
تىنىق پەيلىك مەرۋايىت قۇشتەك،
ئورمانلىقنىڭ ئىچىگە قاراپ،
قۇش تۇخۇمى دەرەخزارلىقتا
گۆھەر كەبى نۇر چېچىپ تۇرار.
تور ئىچىدە ئۆمۈچۈك بالا،

مەززە قىلىپ چۈشكىچە ئۇخلار.
خىيال كەبى تىنىق كۆللەردە،
سۆيۈپ قويۇپ يالىڭاچ ياتقان
بالىسىنىڭ كۆزىگە،
ئۈزۈپ كېتەر ئانا بېلىقلار.
موللام يەنە ئېشەككە مىنىپ
يول ئالىدۇ قوشنا يېزىغا.
شەھەردىكى ئېگىز ئۆيلەرمۇ
چۆمۈلىدۇ تاڭ نۇرلىرىغا.
مەكتىپىگە كېتەر يۇلتۇزلار،
مەن سەھەردە ئويغانماس چاغدا.

ئاكام

بىلىدۇ بەك نۇرغۇن نەرسىنى.
مۇز ئادەملەر مۇز ئۆي قەيەردە؟
يىل بويى ياز بولىدۇ نەدە؟
تۆگىدەك چوڭ قۇش بارلىقىنى
بىزدىن يىراق ئىسسىق ئەللەردە.
پادىشاھلار پىللارغا مىنىپ،
چىقىشىنى تاغقا سەيلىگە.
ئاق چۈمۈلە ئۆي سالغان كۈنى
تۇغۇلغاننىڭ دەيدۇ ئۇ مېنى.
ھېچ ئۆلمەسمىش ئۇچرىغان ئادەم
ئۆمۈچۈكنىڭ پادىشاھىغا.

بىر بالا

سۇ ئۈزگىلى كېتىپ دەرياغا،

يېزىسىغا كەلمەپتۇ قايتا،
ئايلانغانمىش بېلىققا.
قوشنا يېزىلىق چۆچەكچى بوۋاي،
ئايلانغانمىش بېلىققا،
بىر كېچىدىلا.
ئاكام

بىلىدۇ بەك نۇرغۇن نەرسىنى.
نېمىلەر بار بازاردا؟
ئۆمۈچۈك تور تۇتقان چايخانا،
سىمىلىدىغان چىرايلىق يامغۇر.
رەستە،

دېرىزە،
شاپتۇل شۆپكى، گۈل تەشتەكلىرى.
ئەينەك كۆكۈنىدا يالتىرىغان نۇر.
بېلەكلىرى يالىڭاچ ئايال.
گازىر چاققاچ، كىنوغا ماڭغان
ئاق شېلىتلىق كۆزەينەكلىك ئەر.
ئانام،

توخۇنىڭ پۇلىغا ئالالماي قالغان
بىر - بىرىدىن قىسمەت رەختلەر ...
نېمىلەر بار بازاردا،
ئۆمۈچۈك تور تۇتقان چايخانا،
سىمىلىدىغان چىرايلىق يامغۇر،
ئانام زادى تاقاپ باقمىغان،
ئالتۇن ھالقا، كۈمۈش بىلەيزۈك.

مەن تېخىچە بېرىپ باقمىغان.
بازار قانداق؟
بىلىدۇ ئاكام.

چۈمۈلىلەر مايماق پۇتىدا،
قۇم ئۈستىگە سىزغان رەسىمدەك،
يېرىم تاللا قېرىنداشتا مەن
كۆپ نەرسىنى سىزىپ چىقىمەن.
چاشقان سىزغان قەغەزنى
ئەكسىمەن مۈشۈك يوق ئۆيگە.
ئۇخلاپ قالسام ئۆردەكنى سىزىپ،
ئوغرىلىقچە قەغەزدىن چىقىپ
چۆمۈلگىلى كېتىدۇ كۆلگە.
قار ئۈستىگە سىزغان دەرەخىم،
قەلىمىنى ئۇچلاپ بولغۇچە،
ياپراقلايدۇ كەلدى دەپ باھار.
مەلىكىنىڭ سىزسام كەشنى،
كىيىۋالار سىڭلىم غىپپىدە،
(ئاق قەغەزدە ئىزلىرى قالار.)
تۇيدۇرماستىن كەنتىكىلەرگە،
مەن بازارنى سىزسام قەيەرگە،
جىرىڭلىتىپ ئات ھارۋىسىنى،
ھەممە ئادەم كېلەر شۇ يەرگە.
بۇرۇن - بۇرۇندا،
توساتتىنلا بىر تال ئۆمۈچۈك

بولۇپ قالار ئايال پادشاھ.
مەن شۇ چاغدا بىر ئالتۇن ئوردا
سىزىپ بېرەي دەيمەن ئانامغا.

2. تۈگمەن

ئەسسالام دۇنيا،
ئۆمۈچۈكنىڭ تورلىرىدىن مەن
مۇھەببەتكە، ئىنسانىيەتكە،
يىغلاپ تۇرۇپ سالام يوللايمەن.

چوڭ شەھەردىن بەكمۇ يىراقتا،
يەر شارىدەك ئايلىنار تۈگمەن.
ماڭغىنىدا ئۈگۈتنى ئېلىپ،
يوقاپ كېتەر كەنتتىكىلەر
سامان يولىدىن ئاققان نۇر ئارا.

خىزىر كەبى تۈگمەنچى بوۋاي،
قانىتىنى يوشۇرۇپ كۈندۈز
ئۇچۇپ كېتەر تۈندە يۇلتۇزغا.

دادام ماڭسا تۈگمەنگە قاراپ،
مەن قەيەردە دەيمەن پىچىرلاپ.
ياشقا تولغان پارلاق كۆزلەردەك
ئېرىق سۈيى ئاقار پىلىلداپ.

ئاسماندىكى نۇرلۇق دەريادىن
گويا سۈزۈك ئۈمىدكە ئوخشاش
ئېقىپ كېلەر سەھەر شىلىدىرلاپ.

مەن بولمەن غەمكىن تۈگمەنچى
سالام ئۈمىد، سالام يەر شارى!

3. چايخانا

مەن چۈشۈمدە بازارغا بېرىپ،
ئۆمۈچۈككە ئايلىنىپ قېلىپ،
تور ئىچىدە تۇراتتىم جىمجىت.

شېرىدىكى پىيالىلەر بەك،
يوغان ئىدى كالا كۆزىدەك.

ئۆلۈپ كەتكەن چۆچەكچى بوۋاي،
گەپ قىلماستىن ئىچەر ئىدى چاي.

بىر پەرىشتە كىرىپ توساتتىن،
چىقىپ كەتتى يالىڭاچ ئايال.

بېلىق بالا سىم - سىم يامغۇردا،
ئۇزۇپ كەتتى ماڭا قارىماي.

كەنتتىكى قوشنىلارمۇ ھەم.
بىر - بىرىنى قالدى تونۇماي.

چەكسىز سوغۇق غەربىلىق ئارا
كۆز ئالدىمىدىن ئۆچتى چايخانا.

مەن چۈشۈمدە شەھەرگە بېرىپ،
ئۆمۈچۈككە قالدىم ئايلىنىپ.

4. ماۋزۇسىز

غەربىلىق
ئۆمۈچۈكنىڭ تورلىرى ئارا،
لەززەتلىنىپ ئوقۇيدۇ ناخشا.

مەن ياشاي مەن ناتونۇش كۆزلەر
تولۇپ كەتكەن غەمكىن شەھەردە،
كەچكۈزدىكى قاغىدەك گويا.
ناتونۇشتۇر ئىشىكلەر ماڭا،
ناتونۇشتۇر قوشنىلار ھەتتا —
بارماقلىرىم بارماقلىرىمغا.
ئېچىۋېتىپ روجەكنى ھەر كەچ،
دەيمەن ئۇچۇپ كىرسۇن تەبىئەت.
يوقلاپ كېلەر مۇلايىم قايغۇ،
يوقلاپ كېلەر ئاقكۆڭۈل ئۈمىد.
گۈگۈم،

تېرىپ كېلىپ دالدىكى شەپقەنى،
سېلىپ قويار دېرىزەمدىكى
توپا باسقان گۈل لوڭقىسىغا.
قۇشلار باھارنى

دەرەخلەردىن ئوغرىلاپ كېلىپ،
بەرمەك بولار تەسەللى ماڭا.
مەن يەنىلا غېرىپ قەلبىمدە
كۆز پەسلىدەك ياشاي مەن تەنھا.

تۇمان كەچتە شەھەرگە كەلگەن
چەت يېزىلىق يالاڭچىلىق قىز،
ئۆتۈپ كېتەر تەمتىرىگەنچە
دېرىزەمنىڭ ئالدىدىن ئۆتۈنسىز.

ئالتۇن كەشلىك توپ - توپ پەرىزات،
ئۇسسۇل ئوينار پىرقىراپ مېنى.

ناخشا ئېيتار تەنھا ئۆمۈچۈك،
يىغلاقتىلى سوغ يۈرىكىمنى.

چەكسىز ئۇزۇن يامغۇرلۇق كەچتە،
قېتىپ قالار كۆزۈم رۇجەكتە.
چۈمۈلىدەك ئاجىز بىر ئاۋاز،
تۈندەك يەڭگىل يۈچۈن بىر گەۋدە
قىمىرلايدۇ غۇۋا يۈرەكتە.
ۋاقىت،

لىكىلدىتىپ نەم قۇيرۇقىنى،
ھەر كۈنلۈكى تالاي رەت،
غېرىپسىنىپ كىرەر ئىشىكتىن.

ئېھ، مەن گويا سىرلىق بىر شەھەر،
قىپپالغاچ ئۆزۈمدىن باشقا،
بۇ شەھەرگە كەلمىدى ھېچكىم.

تۇمانلىق مۇنچا،
شۈبھىلىك تاكسى.
گۇمانلىق كۆز نۇرلىرى كەبى
لەيلەپ يۈرگەن تاماكا ئىسى.
يوچۇن ئادەم،
غەرىب ۋاقىت،
دەردمەن مەدەنىيەت.
پارتىز،
لوندون،
سان - تياگو،
قەشقەر،
بۇ شەھەر.

بۇ گوياكى ئۆمۈچۈك شەھرى،
ئۆمۈچۈكتۈر بارچە ئادەملەر.

ئىرماش - چىرماش ئېلېكتىر سىمى،
بوشاپ قالغان گۈل دۇكانلىرى،
قوغغۇراقلىق سائەت مۇنارى،
تانىسخانا ۋە تۈرلۈك ئاۋاز،
ئۆمۈچۈكنىڭ تورىدۇر گويا.
تور توقۇيدۇ سانسىز ئۆمۈچۈك،
ئۆمۈچۈكنىڭ ئۇۋىسى — دۇنيا.

لەمپىسىدىن جىمجىت كۈلبەمنىڭ
ساڭگىلىغان ئۆمۈچۈك تورى.

ئېھ ئۇنىڭدا تۇرىدۇ چاقناپ
چەكسىز گۈزەل غېربىلىق نۇرى.
ئاپئاق قاردەك سوغۇق بىر سۈكۈت
قاپلىۋالغان ئىمارەتلەرنى.
دېرىزىدىن كۆرمەك بولمەن
تىنچ، خىلۋەت يىراق يەرلەرنى.
كوچىدىكى ئېلان تاختىسى،
دەرد - ئەلەمگە پاتقان ئادەمدەك،
رەڭگى - ئۆچۈپ كەتكەن يامغۇردا.
مەيخانىدىن خۇشخۇي ئادەملەر
مۈزىكىدەك چىقىدۇ لەيلەپ.
ئىتتىكىگىنە ماڭغان بىر بالا
ئۇسۇۋالدى سېمىز مومايغا.
قارا قالپاق ئالماقچى بولۇپ،
قىستىلىدۇ كىشىلەر توپ - توپ،
مال باھاسى چۈشكەن دۇكانغا.
سەھنىدىكى چىرقىراق ئايال
بەلكىم يەنە بۈگۈن كەچتىمۇ،
تەرلەپ كەتتى ناخشا ئېيتالماي،
سېسىپ كەتكەن ئالمنى باققال
كىنوخانا ئالدىدا يەنە،
ساتماق بولۇپ قالدى ساتالماي.
بېسىلىدۇ كەچلىك گېزىتنىڭ —
«بۈگۈنكى يەر شارى» بېتىگە،
ئادەم ئىزدەش ئېلانى يەنە.
«خەۋەرلەر» بېتىگە بېسىلىپ چىقار،

ئامېرىكىلىق بىر مۇخبىر يازغان
يېڭى ماشىنا ئادەم ھەققىدە.
ئۈستىلىمدە تۇرغان كالىنىدار،
شۇمۇ تېخى ئۆتكەن يىلدىكى.
تۈنۈگۈنكى بۈگۈندۈر — بۈگۈن،
بەلكىم ئەتە بولار تۈنۈگۈن.
پوچتالىيون چېكىپ ئىشكىنى،
سۈرۈشتۈرۈپ ئۆي نومۇرىنى،
كېتىپ قالار كەچۈرىسىز دەپ.
بالكوننىڭ ئۈستۈن قەۋەتتىن
تاراقلىغان ئاياغ ئاۋازى —
سانچىلىدۇ گويا بېگىزدەك.
ساقچى بىردىن قىلار ئاۋارە،
قاتىللىق يۈز بەردى مۇشۇ ئەتراپتا
ئەھۋال سۆزلەپ بېرەلەمسىز دەپ.
كۈتۈۋالار ئۈستەل چىرىغى،
كىرگىنىمدە كەچتە دەلدەڭلەپ.
كېلىپ سۈرلۈك ئەينەك ئالدىغا،
زەن سالىمەن باش - ئايىغىغا،
گۇمانلىنىپ ئۆزۈمدىن ئۆزۈم.
گويا كىمدۇر مۈكۈۋالغاندەك،
بىرەرسىنىڭ سايىسى باردەك،
چەكچىيىدۇ تاملارغا كۆزۈم.
توساتتىنلا ئىشك ئۆرۈلۈپ،
پاخپايتقانچە سالۋا چېچىنى،
غېرىبىسىنغان مومايغا ئوخشاش،

كىرىپ كېلەر ۋاقىت سۆرۈلۈپ.
 كارىۋىتىمغا چىقىپ خىياللار
 ئېسەدەيدۇ ئۇزاقتىن ئۇزاق،
 كۆز غازىڭى كۆمگەن بۇلاقتەك.
 بىر خاتالىق ئۆتكۈزگۈم كېلەر،
 ئالەمدە ئۇ گۈزەل بەك گۈزەل.
 قېنىپ قېنىپ سۈمۈرگۈم كېلەر،
 رۇمكامدا لىق سۆيۈملۈك زەھەر
 ۋە كۆز يېشى ئادەم ئاتىنىڭ.
 ئەي، خۇدانىڭ ئوماق قۇشلىرى،
 ئۇچۇپ چۈشۈپ ئىلاھ يېنىدىن،
 قونساڭلارچۇ بېشىمغا بىردەم،
 ئالەمدىكى غەمكىن دەرەخمەن.
 نەدە سىلەر سۈزۈك بۇلاقلار،
 كىرىڭلارچۇ ھۇجرامغا ئېقىپ؛
 پىلتىڭلىغان بېلىق بولۇپ مەن،
 ھەمدۇسانا ئېيتاي سىلەرگە،
 ئەڭ يېقىملىق ئاۋازىم بىلەن.
 ئېھ، ئاياللار چەكسىز ئاياللار،
 سىلەر تۇمان كۆمگەن تېرەكزار،
 نۇر مەن چاقناپ ۋە ئۇچۇپ تۇرغان.
 مەن سىلەرنىڭ ئاماننىڭلار،
 مەن سىلەرنىڭ ساخاۋىتىڭلار...
 سىلەر خۇشبۇي گۈللەر قەبرىسى،
 مەن كېپەنسز غېرىپ يوپۇرماق.
 جىمجىت ئاۋازدۇر
 قىزلار ۋۇجۇدى،

دۇنيا شۇنىڭ ئۈچۈن يارالغان،
ئەبەدىيلىك كۈمۈش قوڭغۇراق.
يۇپۇمىلاق يۇمىلاق بولۇپ،
دومىلايدۇ ياش تامچىلىرى،
دومىلايدۇ نۇرلۇق يەر شارى!!

ئايال،
كۆزلىرىڭنىڭ ئاۋازى،
رومكا كەبى سۈزۈك بوشلۇقتا
مەست قىلىدۇ نېرۋىلىرىمنى...

پىل چىشىغا ئوخشىشار سۈكۈت،
خىيالىمدا ياتار نۇر چېچىپ.
ئوردىسىغا شاۋقۇن - سۈرەننىڭ
كەلمەكتىمەن مالايلىق قىلىپ.
قىز - ئاياللار دۆلىتىدە مەن،
قاقاس كۆڭۈل ئارىلىدا ھەم،
دېڭىز كەبى ئېقىن شەھەردە،
ئۆز - ئۆزۈمنى قويدۇم يىتتۈرۈپ.

يېپىلماقتا ئۆمۈچۈك تورى
يەۋەتكىلى دەم تارتىپ مېنى.
كىچىككىنە چىۋىنىڭ ئوخشاش
تىركىشىمەن جان - جەھلىم بىلەن،
قۇتقۇزۇشقا ئۆز ئۆزۈمنى مەن.

ھايات - مامات كېسىشكەن يەردە،
يەر شارىنىڭ يىراق چېتىدە،

تور توقۇيدۇ ئۆمۈچۈك قىزچاق،
ئارىسىدا مەڭگۈلۈك نۇرنىڭ
قىمىرلىغان ئۆمۈچۈك ئوخشاش،
تەنھا شائىر توقۇيدۇ قوشاق.

5. تۈگمەن

سۈكۈت
سەھەردىكى گۈل ساتقۇچىدەك،
ئىشىكىمنى چەكتى تىرىقلاپ.

ئۆمۈچۈكنىڭ گۈللۈك تورىدا
ئۇخلاپ قالار ئۇن توزانلىرى،
ئاي نۇرىدىن قىزدەك يېتىرقاپ.
ئېھ تۈگمەنچى،
ئاپئاق نۇرغا چىلانغان سايەڭ
چۈشۈپ قالسا چاقپىلەككە،
بىر تال يۇمران گۈلگە ئايلىنىپ،
ئېچىلارمۇ پۇررىدە قىلىپ؟

ۋاقىت،
ئايلىنىدۇ سۇ تۈگمىنىدەك،
مېنى تەنھا قالدۇرۇپ قويۇپ.
كۈلەلمەيمەن ھاياتقا قاراپ،
خىيالىمدا قالىمەن لەيلەپ،
غەرىبىسىنغان تۈگمەنچى بولۇپ.

ئايال،
سەن غەربىلىق قۇياشى گويا،
ماڭا قاراپ ئېسەدەپ دۇنيا ...

كەنت چېتىدە ئايلىنار تۈگمەن
ئېرىقلارنىڭ كۆز يېشى بىلەن.
نۇردەك توزۇپ كېتەر تۈگمەنچى،
چاپانلىرى ئۇنغا مەلەنگەن.

ئولتۇرىمەن تاتلىق ئۈمىدە،
لەيلەپ كېلەر سۈزۈك جىمجىتلىق،
سەھەردىكى گۈل ساتقۇچىدەك،

6. چايخانا

ئۇزۇن نۇردەك ياتقان بۇ كوچا،
ئايىغىدۇر سامانىيولنىڭ.

تور توقۇيدۇ ئۆمۈچۈك خانىش،
تەڭكەش قىلىپ شوخ مۇزىكىغا.
كۈتكۈچى قىز كەلتۈرسەڭچۇ چاي،
پىيالىدەك كۆزۈڭدە ماڭا.

مۇسەللەستىن مەست بولغان بوۋاي،
چاي ئىچىدۇ قىزىل گۈل چىراي.
جىمجىتلىق،

ئاستا - ئاستا سۈمۈرەر مېنى.
مەن تىكەندەك يالغۇز ئولتۇرۇپ،

ئۆز - ئۆزۈمنى سۆيمەكچى بولۇپ،
سۆيۈپ قالدىم مۇزدەك بىرسىنى.

مۇزىكىدۇر ئاياللار بىزگە.

كۈتكۈچى قىز كەتمەكتە ئېرىپ،
ئەركەكلەرنىڭ كۆز نۇرلىرىدا.

بۇ كوچا،
تۇتىشىدۇ سامانىيولغا.

1991 - يىل 9 - ئاي، ئۈرۈمچى.

كېچە مېنىڭ

كارىۋېتىمدا

2003 — 2005

Uzghifan.com

Uzghifan.com

Uzghifan.com

Uzghifan.com

ئىككىنچى ئوغلۇم

ئالادا دىشۋارچىلىق،
ئالادا پەيشەنبە
قالغان قېتىپ،
مەن تۇرىمەن كارىدوردا
چىلىق - چىلىق تەرگە پېتىپ.
خوتۇنۇم
ھۇشىدىن كېتىپ،
ئۇيۇقتىكى كارىۋاتتا
تاك سەھەرنى تۇغماقتا...
ئۇ دەھشەتلىك جەڭ مەيدانىدا
مىنىپ ئۇچقۇر ئۆلۈم ئېتىنى،
قورال قىلىپ مۇھەببىتىنى
غازىلاردىن ئالماقتا ئۈلگە.

بېغىمىزنى تولدۇرۇپ گۈلگە
تۇغۇلغۇسى بۆرە يا تۈلكە.

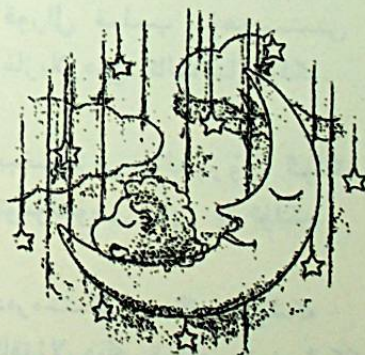
دەرەختىكى چىڭقى چۈشكە
ئاققۇلاردەك قوندى ئون ئىككى،
قوندى چىرايمىغا شاد كۈلكە.

بالام ئىگرايدۇ، بۆرە ھۇۋلايدۇ
بۇ ئىگەمدىن بېرىلگەن ئىنئام.
بالا مېھرى دىلىنى ئوۋلايدۇ
يالغۇزلۇقتىن قورقىدۇ ئىنسان.

ئون بىرىنچى ئاينىڭ ئالتىنچى كۈنى
ئوغلۇم ئۈچۈن ياراتتى ئاللا
كۈن نۇرىنى، زېمىننى، سۈنى.

ئاپئاق قارغا پۈركەندى دۇنيا
ئۇچماقتىمەن دوراپ ئاققۇنى.

2003 - يىل 11 - ئاينىڭ 6 - كۈنى.

قىلىچ

قارا قاردا كۆكلەم شامىلى
پۇۋلەيدۇ چوغدەك مېنى.
ئىچىمدىن ئېتىلىپ چىققان ئىسسىق
بويلاپ قارىياغاچ تېنىنى
چۈشمەكتە.

ئىسسىق تەندەك ئېچىلغان ئىشك،
ھورغا ئايلانغان چىرايلىرىمىز،
تېنىمىز، قېنىمىز، شىرە ھەمدە نۇر.
جېنى بارلار نېمىدېگەن كۆپ
تېز تاماقخانا جىددىي بىر ھۇزۇر.
— كەچلىك تاماقنى بىللە يېسەك...

گۈگۈمدا قار ئاچماقتا چېچەك،
گويى قات - قات ئاپئاق تېشىقنى
سويۇپ ئاچماقتا.

ئاقماقتا
جەنۇبىي قوۋۇقتىن لەشكەرلەر
دەرەخلەر، ئاياللار، بالىلار...
بېشىمىزنى ئېلىپ قاچتۇق
ئۆيىمىزگە.

قىلىچتەك ئاي نۇرى
شۇڭغۇپ كىردى ئۆيىمىزگە.

2003 - يىل 12 - ئاينىڭ 11 - كۈنى.

ئايلىنىش

1

چاتقال بىلەن قار ئارسىدا
ئوۋچىنىڭ كۆزى قوش يالقۇن —
ئۆچۈپ قالدى يارسىدا
قىرغاۋۇلنىڭ.

2

ئايالىم قازان ئاستى
پولۇغا،
قىرغاۋۇل باستى.

3

چۈشۈمدە ئاش ۋاقتى،
تېلېفون جىرىڭلايدۇ
بىر ئادەم تۇرۇپكىغا قول ئۇزاتتى،
قول ئەمەس قىرغاۋۇل قانستى.

يوق نەرسە يوق، بار نەرسە زامان
قىرغاۋۇلمۇ بىزمۇ ھامان
باشقا نەرسە
ۋاقىت ئۆزگەرسە.

2003 - يىل 12 - ئاينىڭ 18 - كۈنى.

كىتاب

شاختىكى ئېغىر قاردەك
تۇرمۇش غېمى باسقاندا،
باشقا چىقىش يولى باردەك
كىتابلاردىن تارقىلىدۇ كۆي.
يۈرىكىمىز چېكىلەر تاردەك
تاللىق باغقا ئايلىنىدۇ ئۆي.

ئىشتىن ھېرىپ كېلىمەن
ئىچىم ماڭا قىلىدۇ خىتاب:
يوق ئىكەن تالادا ھېچنېمە
بىز تېخى ئوقۇلىمىغان كىتاب...

ئۈزىتىمەن قولۇمنى
سۈدىكى يالقۇنغا،
ۋاقىتتىكى ئېگىز كۆك قۇمغا،
كىتابتا ئېچىلغان رۇجەككە
رۇجەكتىكى شولىغا، نۇرغا.
سۇنۇق كۆڭلۈم ئاق كەپتەردەك سۆيۈنەر،
دۇنيا ماڭا قىزىلگۈلدەك كۆرۈنەر.

كىتابتىن چىققان مەھمۇد قەشقەرى
ئولتۇردى
يېنىمدىكى بىر تۈپ

ئارتۇچ ياغىچىغا يۆلىنىپ،
يىلتىزىدا ئاي.

ھاي، بالىلار ھاي!
روھىڭلاردىن ئېلىڭلار جاي
كۆك گۈمبەزنىڭ ئاستىدا بۇ كەچ
ئىبادەتكە لايىق بولغان يېڭى كەچ.

چىقتىم جاندىن
ئاستا - ئاستا
ئاستا - ئاستا،

ئاندىن
يۇلتۇزلارنى ئۆچۈرۈپ
ئاچتىم تېنىڭنىڭ بىر بېتىنى
ھەر كۈندىكى يېڭى بېتىنى.

2004 - يىلى 1 - ئاينىڭ 11 - كۈنى.

1

كىردى ئۆيگە ئۇ،
ئەينەكتە قۇيقۇرۇق يەنە بىر ئايال
ياشار تۇنجۇقۇپ بېشىغىچە سۇ.
تاشار چۆگۈن ۋاراقلاپ قايىناپ
خۇشياقماستىن چاي دەملەيدۇ ئۇ.
تېگەر قوللىرى تامغا، شىرەگە
گىلەم ئۆلۈك ئەرنىڭ تېرىسى.
يالاپ ئايالنىڭ پۇت بارمىقىنى
سۈركەلمەكتە «تاش» ئاتلىق بىرسى،
بىراق «تاش» بىر مۈشۈكنىڭ ئىسمى.
ئىككىنچى مۈشۈك مياۋلايدۇ
جۇغۇلداپ كەتتى ئايالنىڭ جىسمى.
تەنھالىقنىڭ ئىسمى —
ئۇنىڭ مۇزدەك پۇتلىرى ئارا
ھەر ئاخشىمى ئېچىلغان غۇنچە.
يىراقلاشتى ئۇ بارا - بارا
ئەرلەردىن ۋە ئۆزىدىن شۇنچە.

2

قاراقچىنىڭ ئېتىدىن
بېلىقلارنىڭ مەخپىيىتىدىن
شەبنەملىك گۈل قېتىدىن

قاغا جىگدە چېچىكىدىن
يۇڭلۇق كېچىدە
قۇتراۋاتقان ئەرنىڭ تېنىدىن
قايتىپ كەلدى ئۇنىڭ ياشلىقى
ئىككى مۈشۈكنى ئەگەشتۈرۈپ.

3

بىز ئاللاغا يۈزلىنىپ
تېتىمىز ئېرىۋاتقان
تۇرمۇشنىڭ تۈزىنى.
بىز ئىزدەيمىز قۇم دېڭىزىدا
خىرە - شىرە چاقناپ ياتقان
قۇم خەلقىنىڭ يۇلتۇزىنى.
ئىزدەپ ئايال كۆردى ئۆزىنى
ھېچكىم، ھېچنەمە يوق
قۇپقۇرۇق ھاياتتا،
قۇپقۇرۇق كارىۋاتتا
چىشلىرى گۈزەل چاشقانلار
چىشلىدى ئۇنىڭ تېنىنى،
ئۇ كولايدۇ غېرىبلىقىنى.

4

ھەممە ئىشنى قىلىپ باقتى،
لېكىن كۆڭلى بولمىدى خوش.
ۋاقىت ئۆتەر غېرىب، ئاستا
گۈگۈم چۈشتى تۆشۈكى بوش.
بىر مۈشۈك يىغلىدى باشتا،
ئاندىن،

ئايالنىڭ نىقابى ئىپەك،
سۇندى چوكان قىرلىق تاشتا.

2004 - يىلى 4 - ئاينىڭ 5 - كۈنى.

مازار يۆتكەش

(داستان)

ھەممە ئادەم ئۆلۈمنىڭ تەمىنى تېتىغۇچىدۇر...
— «قۇرئان كەرىم» دىن

1. ئىشتىن چۈشۈش

ئىسلاشقان قار
بىر پارچە بوش يەردە
دۆۋەت چېچىلغان تارىخ بېتىدەك.
زامانلار ئارىسىدا قىزغۇچ يەردە
گۈگۈم چۈشمەكتە گۈل قېتىدەك.
يۈزلىرىمىزنى باسدۇ ھاۋا
كۆپۈنكى ئەينەكتەك كوچىلاردا
تېپىلىپ كېتىمىز ئىچىمىزگە.
كېچە قاغا قاناتلىرىدەك
يوپۇرۇلۇپ كېلىدۇ بىزگە.
بىز گويا كەچكۈزدە ئېتىزدىكى
قورشاۋدا قالغان ياڭاق دەرىخى.
ئىشىكىنى ئېچىپ ھەربىر پەسلىنىڭ،
ئىشىكىنى ئېچىپ تار كوچىلارنىڭ،
ئىشىكىنى ئېچىپ مۇمكىنسىزلىكنىڭ،
كىشىلەر توپىغا كىرىپ كېتىمىز.

لېكىن ھەر قېتىم يېتىپ بارغاندا
ئەمەسلىكىنى بىلىپ يېتىمىز.
بىز ئۈزگەن گۈل گۈل ئەمەس ياپراق،
بىز تۇتقان نۇر نۇر ئەمەس چاقماق،
بىز كۆرگەن چۈش تەتۈر رېئاللىق،
قارغىش گويا بىز قىلغان دۇئا.
بىز ماڭغان يەر — دۇتارنىڭ ئىچى،
بىز كۆمگەن ئەر — جىمجىت مۇزىكا.
ئىچكىنىمىز سۇدىن قىزىل سۇ،
يىڭنە مېختەك بىز تىنغان ھاۋا.
يىراق ھەم يات ھەممە نېمىمىز،
پارچە - پارچە روھ ۋە تېنىمىز.
تاپقىنىمىز پۇل ئەمەس قەغەز،
كېسەك ئالتۇن يوقاتقىنىمىز.
بىز توردە، كۆزلەر بىلەن قورشالغان.
بىز نۇردە، تار رۇجەكتىن قىيىلىغان.
بىز يامغۇردا سان - ساناقسىز بەتلەنگەن.
بىز سۇدا،
ۋارقىرىساق ئاۋازىمىز قۇدۇقتا
غېرىبلىققا سوقۇلىمىز تاشلاردەك.
بىلىمىز
خۇددى شەيتاندەك،
كۆرىمىز بىر كۆزلۈك كۈندەك.
ئاڭلىنىمىز بوغۇق بىر ئۈندەك.
خۇدۇكسىرەيمىز ھەممە نېمىدىن،
تەمتىرەيمىز ياقا يۇرتلۇقتەك.
توسۇلىمىز ھەربىر دوقمۇشتا
بىز زېمىندا تەنھا ھۇقۇشتەك.

يېڭى شەھەر چىقىرار قانات...
مەغلۇپ بولغان كۆك تېرەكلەردە
ئىس - تۈتەكلەر ئاخشامقى پەردە،
جان تىترەيدۇ سېمونت يەردە،
تاپالمايمىز يىلتىزىمىزنى
زىننەتلەنگەن تاش شەھەرلەردە.
كۆز ئەينەكلىك بىنالارغا بىز
ئېزىپ كىرىپ قالغان بىر ئادەم.
ئەرلەر مەرمەر، ئاياللار مەرمەر،
بىز گويىكى قاسماق، كىر ئادەم.
يورۇقلۇقنى كۆرمەس كۆزىمىز،
تىمىسقىلاپ يۈرگەن ئۆزىمىز.
ئۆستەڭدىكى شوخ ناۋا قېنى؟
تۇرۇپلاردا ئۆلۈك سۆزىمىز.
ئوت قالمىدى ئادەملەردە، يار،
كاۋابداندا بىر زىخ يۈرەك بار
ئەمدى ئۇنى يەيلى ئۆزىمىز.
ئادەم يوقمۇ؟ قورغاندا كىم بار؟
گۆھىرىنى يوقاتقان قىزلار،
ھەمدە يىلپىز تېرىسىدەك ئەر.
قېچىپ چىقار ئوت - چۆپ، دەرەخلەر
تومۇرلىرى تارتىشقان شەھەر...

باشلاندى كۈندۈز
بىنا بىلەن يۇلتۇزسىز قار ئارىسىدا،
كەتكەن ئادەم بىلەن كۈتكەن يار ئارىسىدا،
يېشىل باشاقلار بىلەن شامال ئارىسىدا،
ئەرەنچە لىباس ۋە ئايال ئارىسىدا،

راھەت خىزمەت بىلەن ئىزا ئارىسىدا،
ئەتىگەنلىك، كەچلىك غىزا ئارىسىدا.

قىزغۇچ رىم
يېپىلدى كەچكى شەپەقتەك
سىپارتاكنىڭ يارىسىدا.

ئىشتىن چۈشۈشكە تېخى ۋاقىت بار.

شەھەر قوۋۇقى يېپىلدى،
سوۋۇتۇلغان جەڭ ئاتلىرىنىڭ
دۈمبىسىدە تەر يۇلتۇزلىرى.
كۆك يۇلتۇزلار قاراڭغۇ باغدا
تام ئۈستىدە ئۈزۈمنىڭ ئىزى،
قايتار ئايال قۇدۇق بېشىدىن
قولدىكى ياغاچ سوغىدا
چايقىلىدۇ ئەزان ئاۋازى.
جىن چىراغلار ئۆچتى لەۋسىمان،
قىزنىڭ قولى چۈشتى پەرسىمان،
ئەر سۆڭىكى چاقىنار زەرسىمان.
زەر قۇملۇقنىڭ ئىشىكىدە ئاي.

ئاي چىقتى.
خاقان چىدىرىدىن چىقتى.
كۈمۈش ئىگەرلىك ئاق ئاتقا مىندى.
قوشۇن ئاتلاندى، ئاتلار قاناتلاندى.
ياۋنى تىترەك باستى،
پىتىراپ قاچتى.

بېشى بارلارنى باش ئوردۇردى.
تىزى بارلارنى تىزلاندۇردى.
ئاق ئاتنىڭ تۇپىقى تەگمىگەن دېڭىزدىن بۆلەك يەر
قالمىدى
خاقانغا باش ئەگمىگەن كوھىقاپتىن ئۆزگە شەھەر
قالمىدى.

ئاندىن يارلىق چۈشۈرۈپ مۇنداق دېدى:
مەن سىلەرگە بولدۇم خاقان،
ئېلىڭلار يا بىلەن قالغان.
تۆمۈر نەيزىلەر بولسۇن ئورمان
قۇياش تۇغ بولسۇن، ئاسمان قورغان.
مەن ئۇيغۇرلارنىڭ خاقانى،
مەن پۈتۈن جاھاننىڭ خاقانى بولۇشۇم كېرەك...

بولۇشۇم كېرەك
ئىشخانىدا،

ئىشتىن چۈشۈشكە ئون بەش مىنۇت بار.
كىتابتىن بىر گۈل ئۈزدۈم ئاستىلا،
چەكمەكتە ھارغىنلىق، مەن ئاۋازسىز تار.
ئىشتىن چۈشۈشكە ئون تۆت مىنۇت بار.
تامنىڭ يۈزلىرى تاتىرىپ كەتكەن
ھەسرەتلىك، قارامتۇل دېرىزىدە قار.
بىز يالغاندىن ياشاۋاتقاندەك.
بىز زورىغا سالغاندەك قۇلاق.
مىنۇتلارنىڭ قۇملۇقىدا مەن
بۇلدۇقلايدۇ ئىچىمدە بۇلاق.

ئىشتىن چۈشۈشكە ئون بىر مىنۇت بار.

ئەيسا پەيغەمبەر دەك
ئېسىلىپ تۇرغان تام سائىتى.
مەڭگۈلۈك بىر مەنە ئىزدەيمىز
چەكسىز بوشلۇققا ئېسىلغان پېتى.

يېرىم ئارالدىن ئۆرلىگەن ھىلال
يورۇتماقتا قۇملۇقنى ئاستا.
مۇڭلۇق ئەزان ياڭرار ئىچىمدىن
رەسۇلۇللا نۇر چېچىپ بىردىن
سۆزلىمەكتە سۇ بولغان تاشتا.
ئالەم مېۋىسى — بىز كىچىك شاختا،
ئادەم — ئىگىسى ئېيتقان بىر ناخشا...

2. مازار يۆتكەش ئۇقتۇرۇشى

گۈلساي زەرەتگاھلىقىغا دەپن قىلىنغانلارنىڭ ئائىلە تاۋا-
بىئاتلىرىغا:

شەھرىمىزنىڭ تەرەققىيات ئېھتىياجىنى كۆزدە تۇتۇپ
شەھەرلىك ھۆكۈمەت بىناسىنى كېڭەيتىپ سېلىش ئۈچۈن شە-
ھەر مەركىزىگە جايلىشىپ قالغان گۈلساي قەبرىستانلىقىنى
يۆتكەمەكچى. مۇناسىۋەتلىك ئاھالىلارنىڭ مېھرىت سۆڭەكلىرىنى
ئەكىتىۋېلىش ئۈچۈن بۈگۈندىن باشلاپ بىر ئاي مۆھلەت بېرىلدى.

شەھەرلىك مەمۇرىيەت ئىشخانىسىدىن

— سۆڭەكلىرىمىزنى كولاپ
ئەكەتەيلى ياخشىسى.

بىز تۇپراقنىڭ ناخشىسى.

3. بازاردىكى ئادەملەر مازاردا

(1)

رەمبال

چېچىپ بىر ئۇچ قوناقنى يەرگە
ئۆچتى رەڭگى، چۆمۈلدى تەرگە،
كۆچتى بىر توپ يۇلتۇز ئورنىدىن.

ئۈركۈگەن ئات

كېسىپ ئۆتتى بازارنى ھەيھات،
ئاقار يۇلتۇزدەك قۇيرۇقى بىلەن.

قوغلاپ ماڭدى بىر توپ ياساۋۇل
پادشاھنىڭ بۇيرۇقى بىلەن.

ھەر تەرەپكە قاچار ئادەملەر

ئۇلا پېيى ئۇچار ئاسماندا.
ئات تۇيىقى خۇددى گال شەمشەر
يەر چىشلىدى ھاڭۋاقتى زەرگەر
قۇش بازىرىغا ئاز قالغاندا.

پۇچۇق ھېجرىدا شورماقتا مۇز

دوغچىغا كەينىچە ئولتۇرۇپ باجگىر.
ياساۋۇللار ئۈستى غالتەككە
ماڭدى دوغاپنى پىتىقلاپ ئايغىر.

توقاچ سېتىپ ئولتۇرغان روپاچ
ھەيران قالدى بۇ نېمە قاچ - قاچ؟

ئات قۇيرۇقى تەگدى قامچىدەك
كۈلچىنىڭ يۈزى قان - چېچەك.

قۇرۇق سېغىز لاي، چاڭ شارقىراتما
سۇنغان كۈپلەرنىڭ گىلرەك ئاۋازى.

چېچىلغان گىلاسار كالاچ ئاستىدا
سەللىسىز قالدى ئۈشتۈمتۈت قازى.

پالچى سارى چېپىپ كېلەر ئات
تاقىسىدا ئەجەلنىڭ سازى.
قىزىلگۈل قۇسۇپ ئاغزىدىن قات - قات
پالچى بۇ ئۆلۈمدىن بولدى رازى.

ۋاي دادا!
مىراخور دارغا ئېسىلدى.

ھەيھات،
توپىغا ئايلاندى پادىشاھمۇ.

قېچىپ كەتتى ئات
شۇ قاچقانچە يەر ئاستىغا.

ھايات دېگەن شۇنداق تىلسىمات.

يۈز نەچچە يىل بۇرۇنقى پالچى
قانداق بىلسۇن ئاددى بىر رەمدە
بولۇۋاتقان ئىشنى بۇ كەمدە؟

(2)

بىر توپ ئادەم بېكەتتە
ساقلار كوچا ئاپتوبۇسىنى.
كۈندىكىگە ئوخشاش بىر كەچتە
ھەيدەپ كەلدى ئەزرائىل ئۇنى.

(3)

كاككۇك سايرىدى،
قوغۇن چېچەكلەپ
خۇشپۇراق شامال ئۆپمەكتە يەرنى.
خوجانىياز قوشۇن يېتەكلەپ
قاغىلىق بازىرىغا كىرىپ كەلدى.
ئېرىق - ئۆستەڭنىڭ شارقىراشلىرى
ھۆپىگەرلەرنىڭ ۋارقىراشلىرى
قىلىچ - مىلتىقنىڭ پارقىراشلىرى
قالدى ئېسىدە
قېرى ياڭاق دەرىخىنىڭ.
ئەتىسى سەھەردە
قوزغىلاڭچىلار ماڭدى جىمىدە.

ماڭدى جىمىدە قاتار قارىياغاچ
ئۈرۈمچى شەھىرىنىڭ كۈز پەسلىگە،
يىل بىر مىڭ توققۇز يۈز ئوتتۇز يەتتە.
يەنە نەچچە يىل بولۇپ زەردە گۆش
خوجىنىياز ھاجىم كۆردى چۈش
گۈلساي مازىرىغا يېقىن يەردە.

(4)

كوچا سۇپسۇزۇك كۆرۈنمەس سۇ
 لەپەڭلەيدۇ سائەت مۇنارى.
 تۇرۇپكىغا قول ئۇزاتتى ئۇ
 ئۇرۇلدى مىڭ قىزنىڭ خۇش ئىپارى.
 غىدىقلىغۇچى ئاۋازلار، رەڭلەر
 ئۈنسز چېكىلەر تەننىڭ زىلتارى.
 بېلىقتەك پىلتىڭلاپ ماڭغان ئاياللار
 ھاياتلىق ئەركى، ئۆلۈمنىڭ يارى.
 كۆكرىكى قوش دولقۇن، مېڭىشى شاراب.
 شاپتۇل چېچىكىدەك توزۇماقتا ئەر
 كوچا لىق سۇ ھەممىمىز خاراب.

ئەر ئاتالغان بىر دۆۋە لاي،
 لاي كارىۋاتتا پارچە - پارچە ئاي...

(5)

تۈز، ئاقچا، تامدىكى قۇلاق.
 ئادەم — يىلتىزى يوق دەرەخ،
 يىلتىزىدا شىلدىرلار بۇلاق.

— تۈفى! بىزنى سېتىپسەن بەدبەخ...
 جاسۇسلىقى ئېقىپ كەتتى ئۇنىڭ
 كىشىلەر ئارىسىغا.

شاللىقنىڭ ئاغزىدا سۇ،
يەر چىشلىدى ئۇ
شەھەر سىرتىغا چىققان كۈنى.

(6)

پەرۋاز قىلدى بىر ئادەم
ئاسمان يوق يەرگە.
ئېقىپ كەتتى بىر ئادەم
تېگى يوق كۆلگە.
كىرىپ قالدى بىر ئادەم
ئادەمسىز شەھەرگە.

(7)

خوش،
كاشا ساتقۇچى چار ساقال بوۋاي،
سەيشەنبە بازاردا چۈشتۈڭ يادىمغا.
قۇ ئالغىلى كەلسەم، كېتىپ قاپسەنغۇ؟
ئەگىشىپ كۆرۈنمەس خېرىدارىڭغا.

خوش،
سويىمىسى بالىلارغا مۇتقا قوغۇنچى،
بالىلىقنىڭ تاتلىقى بار يۈرەكتە.
سەن يوق ئەمدى قوغۇن ساتقان دوقمۇشتا
ئۆزۈڭ پىشىپ، تۇرماي قاپسەن پىلەكتە.

خوش، مال بازىرىدا قوتاز ئۇسۇپ
قارنى بۆسۈلگەن قارا كۆز يۈسۈپ.

خوش، قورسىقى تومپىيىپ كېلىپ
چاشقان دورىسىدا ئۆلۈۋالغان قىز.

خوش، سېرىكنى كۆرگىلى كېلىپ
قىستا - قىستاڭدا جان ئۈزگەن بوۋاي.

خوش، دارۋاز يىگىت
قۇم ياغقان كۈنى دارۋازلىق قىلىپ
چۈشتۈڭ ئارغامچىدىن پەرۋاز قىلىپ.

خوش،
قىزىل تۆگىلىك يارىيار ھارۋا،
چاق ئاستىدا قالغان بىتەلەي بالا.

خوش،
يامغۇردا ئاتىلى يالاپ مېڭىلغان
دېۋىدەك بەستى بار، قاشلىق، بۇرۇتلۇق
بالا ۋاقتىدىكى مەغرۇر يۇرتلۇق.

خوش،
بىر پوتا يامبۇنى ئۇتۇپ
ئاتلىق كېتىۋاتسا ناسۋال يۇتۇپ
ئانىسىنىڭ قارغىشى تۇتۇپ
ئايدىڭكۆلدە بېشىنى يېگەن
توختەك دېگەن
قىمارۋاز...

خوش،
مىڭلاپ خېرىدارغا دوپپا تاللىشىپ
كۆزىگە سىغقان بىر بۆكنى تاللىشىپ
يۈز قېتىم تۇتۇپ يۈز باھا تاللىشىپ
بىر كېيىش نىسب بولمىغان بېدىك.

خوش،
بازار باشلىقلىقىدىن قېلىپ ئەتىسى
مېڭە قان تومۇرى يېرىلغان كىشى.

خوش،
چوغدەك گىلەملىرى تۇرۇپ دۇكاندا
ياتقۇچى داق يەردە، زۇلمەت تۆت تامدا.

كۆرمەستە مازار، ئادەملەر ئازار.
ھەممىمىزنى كۈتەر خالايق
يەر ئاستىدا تىمتاس بىر بازار.

4. مازاردىكى ئادەملەر بازاردا

(1)

كاككۇك سايرىدى،
قۇم چېچەكلەيدۇ.
خوجىنىياز ھاجىم ئوردىسىدا جىم
تارلىرى ئۈزۈلگەن يامغۇرنى چالماقتا،
لاي ئەسكەرلەر ئارام ئالماقتا...

بۇ بىردىنبىر ئامالدىك.

توزۇۋاتقان بارماقلارنىڭ ئىگىسى
 شامالدىك.

يەردىكى توپا تورۇس بىلەن تەڭ
 دېرىزە يېپىق، تەخت توپارەڭ.

مازار بازارنىڭ قاق ئوتتۇرىدا
 ئەرۋاھلار قورقۇپ چىقالماس لېكىن.

ئوق يۇلتۇزلىرى تولغان كەڭ زېمىن،
 داكىدەك نېپىز ئۇپۇق بىلەن
 تېڭىپ قويۇلغان يېزا - بازارلار.
 قېچىشقا باشلىدى ئەڭ ئاخىرىدا
 ئۆلۈكلەرنى تاشلاپ مازارلار...

ئۆلۈش — مەڭگۈلۈك ياشاش ئۈچۈن،
 خوجانىياز
 چېكىنىپ چىقتى شەھەردىن.

(2)

كولىنىشقا باشلىدى تۇپراق بېشى،
 ئۆلۈك بوۋاقلار چىقتى ئۆمىلەپ،
 يېنىدا يوق غەمخانى كىشى.
 ماڭدى ئېڭەڭلەپ

سۇپىر ماركىتقا
 ئوغۇز سۈت ئىزدەپ.

(3)

يۈرۈپ كەتتى كېپەنلىك ئادەم
قەبرە يۆتكەش ماشىنىسىدا.

كۆچمەيمىز!
ئەرۋاھلار قىلماقتا نىدا.

مىدىرلايدۇ شامالدا
قۇرۇپ كەتكەن قولى يۇلغۇننىڭ
ئاق كېپەندەك يىرتىلدى تۇمان.

بازاردىكى كىشىلەر تېرىلمىدى
مازاردىكى يۇلغۇندىن چىقتى قان.

(4)

زاراتلىققا سالدى ئىمارەت
بىللە ياشايمىز ئۆلۈك، تىرىكلەر.

ئۆشتۈمۈت يات بىر ھىد ئايالدىن، ئەردىن
نەرسەڭنى تاپالمايسەن قويغان يەردىن،
كۆزۈڭگە قىز كۆرۈنەر ئاق مەرمەردىن.

كىمدۇر ئۇ ئادەمسىز پەلەمپەيدىن
سايىدەك شەپسىز چىقىپ — چۈشكەن؟

يېنىمدا تېلېفۇنۇم كۆرۈۋاتقان
مەن ئەمەس قارىسام، قارىمىسام.

سۆزلىشىسەن بىر كىشى باردەك
ئۆزۈڭ بىلەن ياكى تام بىلەن.

يورۇقتا ۋە قاراڭغۇدا بىز
ئاتىلىمىز ئايرىم نام بىلەن.

ھەي بۇ،
ئەرۋاھىمۇ، ئادەم؟

ئىشتىن چۈشتى.
ئاپتوبۇسقا چىقتى.
يارى بىلەن سۆيۈشتى.
يىغلىدى، كۈلۈشتى.
ئىبادەت قىلدى.

ياشىدى.
ياشىيالىمىدى.
سوراق قىلىندى،
مازاردىكىلەر...

بېرىپ،
كېلەر.
بېرىپ،
كېلەر،
بىنادىكىلەر.

ھەي بۇ
ئادەممۇ، ئەرۋاھ؟

(5)

قېرى سۆگەتتىن باشلاپ كەچ كىردى،
بىرىنچى قەۋەتتىكى بویتاق قىز بالا
كۆزۈڭنى ئېچىپ ھەي، رۇجەككە قارا،
ئىككى جىن پەردىگە تۇرار چاپلىشىپ
زاۋالدىن باشلاپ قەبرىستان تالا.

(6)

قەشقەر —
تېرەكتىكى شەھەر،
سايىسىدا بىر تۇرغان قەشقەر.

بودەك چوكاننىڭ ئالدىدا زەرگەر
سەرلىمەكتە ئالتۇن زەنجىرنى.
چوغدانغا سېلىپ، قىزىتىپ ئېلىپ
سوغ سۇغا سالدى، سۇدا زەر قالدى.

گىزىلدار چىۋىن، قارا، يېشىل باش
گۆش چانماقتا شاپ بۇرۇت قاسساپ.
پاخلان دەپ ساتتى ئۆچكە گۆشىنى
گۆش ئالغۇچىمۇ ئىدى بىر كاززاپ.

ھەسەل يۇقى ھەسەلچى قولى،
كوزىلارغا شېكەر قوشۇپ ئۇ
ساپ ھەسەل دەپ ساتار بۇ ئىشنىڭ يولى.

ياش يۇمغاقسۇتنى سېسىقى بىلەن
بىر باغلاپ ساتار كۆكتاتچى لىۋەن.

بىر پۇتى تېڭىق دىۋانە دەيدۇ،
زەرداردەك كىيىپ، ئاقسىماي بېرىپ
بەزمىخانىدا كەچتە گۆش يەيدۇ.

سەكسەن خالتا
چۈچۈك بۇيا جىڭلاپ بەرمەكتە
تارازىسىنىڭ تەڭشىكى خاتا.

قولدا كىتاب، يۈزىدە نىقاب،
بىر زات بىزلەرگە قىلماقتا خىتاپ.
ئاندىن يۈزلەندى بىر قارا توپقا
يۈزلىرىدە باشقا بىر نىقاب.

كۆزلىرى قىزارغان ئىككى ياش بالا
كۆۋرۈك ئاستىدا ئاق چېكەر راسا.

قارا داۋزىغا ماڭدى بىر كىشى
ئاپتۇنچىلىق، قەست قىلىش ئىشى.

سەككىز ئايلىق بولغان بىر بوۋاق
ئانىسىنىڭ قورسىقىدىلا
قورقۇنچتىن كەتتى تىپىرلاپ.

چىقتى سوتتىن بىر يېشىل ئۆلۈك.

ئۈچ كۆزلۈك بوۋاق دۇنياغا كەلدى.

تىكلەندى بازارنىڭ كىندىكىگە
پاھىشنىڭ ئالتۇن ھەيكىلى.

كەتتى ئوغلى
دادىسىنىڭ جەستىنى
تۆت كوچىغا تاشلاپ قويۇپ.
بىنالاردىن ئۇچۇپ چۈشكەن قاغىلار
يېمەكتە ئۇنىڭ كۆزىنى ئويۇپ.

كىلون ئادەم تەختكە چىقتى.

ئۆپكىسى يوق بېلىق ماي يولدا چاپماقتا،
بىر ئەمچەكلىك قۇشناچىم شولا چاپماقتا.

مىراخور ئۆلمىدى.
ئات قايتىپ كەلدى.

پادىشاھ ھاڭ - تاڭ بولۇپ مۇنەججىمنى چاقىردى.
تېرە كىتابىنى ئېچىپ ئوقۇغانىبىرى مۇنەججىمنىڭ چىرا-
يىدا قان قالمىدى.
ئاسمان بۇرجىدىكى يۇلتۇزلارغا نەزەر تاشلاپ پۇت - قو-
لىدا جان قالمىدى.
— نېمە بولسا ئېيتىۋەر، — دەپ ئەمىر قىلدى پادىشاھ
زەئىپ ئاۋازدا.
— خەۋپ - خەتەر قىل ئۈستىدە تۇرۇپتۇ، يەر يۈزىدە
ئادەمىزات قالمايدىكەن...

قەشقەر —
سامادىكى شەھەر،
بىز ماڭغان كوچا —
ئالەمدىكى يول.

(7)

تاش، تاشتىن بۇرۇنقى تاش. توپا توپىدىن بۇرۇنقى ئادەم.
ئۆلىمىدى دادام، ئىشكىنى ئېچىپ، كەتتى باشقا ئۆيگە، باشقا
يۇلتۇزغا.
ھەر سەھەردە جەينامازدا مەن روھىغا ئاتاپ قىلىمەن دۇئا.
قوۋزاقلرى سويۇلغان بىر ئىسمىنىڭ سايىسىدا بىز، ئۆز-
مىزنى ئىزدەيمىز.
يىلتىزسىز، لىباسسىز ئاق تېرەكلەر قاچماقتا سېمونت
يوللاردا كۆرۈنمەس ئىز.

كۆزى يورۇغان دەرەختكى قۇش، سىمتاناب تۇۋرۇكىدە ساي-
رايدۇ بېھۇش، ئەينەكتە ۋە گۈڭگۈرتلەردە بىز.
نامازشاگۈل ئېچىلدى، پۇۋلەپ بەرگىدىن يۇلتۇزلارنى
لاي تېمىدا كەڭ ھويىلارنىڭ.

چېقىلىش ئالدىدا تۇرغان ھويلا - باغلىق كەڭ ئۆيلەردە
بىز، ئاشكارە ۋە قورققان پېتى.

نەچچە يۈز يىللىق قەدىمىي ئۆيلەر، ئوردىغا تۇتاشقان تار
كوچىلار، بۇ شەھەرنىڭ ئۆتمۈشى، جاراھىتى.

ئاھ ئىسسىق جاراھەت، بىز تۆرەلگەن، بىز تەلپۈنگەن
بىز كىرگەن پاك جاراھەت.

تېرىلەردە ئۇيۇپ قالغان قان ھۇزۇرى، كەڭ كوچىلاردا
قاتتىق ئاي نۇرى، شېشىمىزگە كىرىپ ئۇخلايلى.

بەزمىخانىدىكى 13 ياشلىق، قىزىل چاپلىق قىز، رەسىدە
بولماقتا تېز، شېشىلەردە،

ھوسۇلسىز بۇغدايلىقتەك كېچىلەردە بىز.

پەرىشتىلەر كەتتى، ئۆمىلەپ قوپتۇق، قۇياشىمىز خوراز
تاجىدا، گۆھرىمىز ئەمىر - مەرۇپ قىلغۇچىنىڭ ئاغزىدا،
چۈنكى بۇ قۇرئان ۋاراقلىرىدەك ئۇلۇغۋار دەملەر.

ئەي قىلىچىسىز ئەر، جېنىڭ دەريادىكى ئوتقا زەنجىر-
بەنت، سۇنىڭ قەتلى قىلىشىدىن قورقماسەن؟

ئەي جاللات خېنىم، سېسىق جېنىم، جېنىمنى ئال،
ئاشىقلىقنى، ئىماننى سال.

ئىچىمىزدە بىر قورقۇنچ بار، ئىشقا ماڭىمىز، شىلەپە
ئاستى قۇپقۇرۇق، ئەي يار.

ئىچىمىزدە بىر قورقۇنچ بار، بوغۇزلانغان تۆگىدەك ئۈركۈپ

قىزىل جامىلاردىن، چىقىپ كەتسەك بولاتتى، تالادىن ۋە ئامىلار-
دىن.

ئەي سېيىت نوچى، نوچى قالغىدى بۇ شەھەردە، ھەممە-
سى ساۋاتلىق، سۈمباتلىق، نامەرد؛ ۋە ھالەنكى قوللىرىدا سەن
ئامبالغا ئېلىپ بارغان خەت.

ئەي زامانىنىڭ دەرۋىشلىرى، تېرىمىزنى سېلىۋېتىدىغان
پەيت كەلدى كۈلاھ - جەندىدەك.

ئەي ئاقىللار، ئەمدى ساراڭ بولىدىغان پەيت كەلدى،
كىتابلارنى كۆيدۈرۈپ، مۇنبەرلەردە جوقىرىتىپ سېيىپ، بار-
چە بىلىمنى تاشلاپ گەندىدەك.

ئەرۋاھلار شەھرىدە مەنسىز ئايلانغۇچى مەن، ئەنجۈر،
چېۋىن پوقى، زۇمرەتتەك چۈشتىن كېيىن.
ئېشەككە مىنگەن بوۋاي، ئاق ئاتلىق ئەرۋاھ، زېرىكىش-
لىك، ئاستا ياز.

پۇرايمەن نەم ھاۋانى دېرىزىدىن، يامغۇرغا مىنىپ كېتىد-
ۋاتقان ياز.

توپ - توپ قىزغۇچ قارلىغاچلار ئۇچۇپ كىردى تاڭ
پەردىسىدىن، ئۆلۈكلەر ئورنىدىن تۇردى، ئۆي - ئۆيلەردە.
سۈپسۈزۈك ياۋاشلىق - سۇنىڭ ئەتىگەنلىك ئۆلۈمى، ئۆ-
لۈكلەر يۈزىنى يۇدى، ئۆي - ئۆيلەردە.

ئاي تۇغدى، ئەگىم قىلىچ باش ئۈستىمىزدە، شەھەر
ئۆلۈكلەرگە تولۇپ كەتكەن. جەسەتلەر ئارا ئۆمىلەپ يۈرگەن
ئاشىقلار ۋە بوۋاقلار.

كارىۋاتلاردا چالا ئۆلۈكلەر، قىسمەت غەيىپ، ھېكمەت
غەيىپ، ھاراقەتلىرى ۋە تەقۋادارلار بىدار ئولتۇرغان.

شەھەر سېپىلى چېقىلدى ئېڭىمىزدىكى، يوپۇرۇلۇپ كەلمەكتە
ئۆلۈم، كۈزدىكى دەرەخ قۇشلارنىڭ ئالتۇن شارقىراتمىسى.
شەھەر سېپىلى چېقىلدى تېنىمىزدىكى، ۋاقىت دارغا
ئاسماقتا، سۇيۇقلانغان غەربىلىق.
سېپىل يوق ئەر - ئاياللار ئارا، قوپقۇسى ئەمدى
ئىشتان - كۆڭلەكسىز، يۈزلىرى قارا.
ياغرىدى ئەزان، مەخلۇقاتقا تولغان زور مەيدان، تاغلار
ئېرىپ سۈدەك تۈز بولدى، تارام - تارام شوللار تاراپ.
ھېچنەرسىدە قالمىدى سىر، ھازىر، ئۆتمۈش، كەلگۈسى
بىر، يۈزلىنىمىز ساڭا ئەي، بىر!

5. ئالەمدىكى ئادەم

كېچىدىكى ئالەم —
يۇلتۇزلارنىڭ مازىرى،
كۈندۈزدىكى ئادەم —
قەبرىسىنى يۈدۈپ يۈرگەن يۇلتۇز.
ھەممە نەرسە ۋاقىت تورىدا،
يوق بار بولىدۇ، چاقنايدۇ،
چاقنىغان نەرسىلەر ئۆچىدۇ.
ئادەم چەكسىز، ئالەم بىپايان
ئادەم ئۆلمەيدۇ، مازار كۆچىدۇ.

2004 - يىل 2 - ، 3 - ئايلار.

رابىيە - سەئىدىنىڭ تويى

رابىيەنىڭ سۈمبۈل چاچلىرى،
رابىيەنىڭ موزاي كىرىپكى،
رابىيەنىڭ بېلىق كۆكرىكى،
سۈزۈلدى دەريادا تويدىن كېيىنكى.

سەئىدىن
ئايىرىلىپ قالماسلىق ئۈچۈن قايتىدىن
دەلدەڭشىپ چىققانچە قاۋاقخانىدىن
بىر پاقا كەينىدىن قالدى كېتىپ.

رابىيە ئۆلمىسە بولاتتىكەن
توي دەرياسىغا ئۆزىنى ئېتىپ،
تەلۋەچۈك دەرياسى كەتسە ئېقىتىپ.

يېرىم كېچىدە،
لاي سۇ ئىچىدە،
ئولتۇرىدۇ رابىيە
بالىسىنى ئېمىتىپ.
ئېرى نەدە قالغاندۇ يېتىپ؟
يۈرىكى سۇ، ئىشكىكە بېقىپ...

بەلكىم ئۇلار خاتا قىلغاندۇ
بۇ شېئىرىمدا مۇراتقا يېتىپ.

2004 - يىل 6 - ئاينىڭ 27 - كۈنى.

كورلىق چوكان

باشلاپ كەلدىڭ بەڭباش يامغۇرنى
يالقۇنلايدۇ يامغۇردا نەپرەت.
تۇرمۇشۇڭدىن ئىزدەيسەن نۇرنى،
سۆزلىرىڭدە چوڭقۇر تۇن پەقەت،
كۆزلىرىڭدە قاپقارا ھەسرەت.

كورلا ئەمەس كوھىقاپ ئىكەن،
دەرتلىرىڭدە نەشپۈت چېچىكى.
ئەردىنىمۇ بەك يىلپىزسەن بەزەن،
ئاياللىقنىڭ بولمايدۇ چېكى.

ھاياتىمىز سازدۇر ئەسلىدە،
بىز تەڭرىنىڭ سىرغىغان يېشى.
ھاياتىمىز قۇرۇق، بىمەززە،
چالمىسا گەر كېلىپ بىر كىشى.

ئىككى ئوغلۇڭ ئىككى تامچە سۇ
ھەركىم ياشار چاڭقاشتا پىنھان.
نەدىن كەلگەن ئۆچمەنلىكتۇ بۇ؟
ئادەملەرگە سەن نېمە قىلغان؟

گۈل بەرگىدىن چىقىپ بىر كەچتە
ئۈرۈمچىگە كەپتۇ بۇ چوكان.

※ ※

يولغا چىقتىڭ يوللىرىڭ غۇۋا
ياغار يامغۇر، سۇنماقتا ئاسمان.
نىيەت قىلغىن، قىلاي مەن دۇئا
كەچ قويغاننى ئاچ قويماس سۈبھان.

2004 - يىل 7 - ئاينىڭ 3 - كۈنى.

تاغلار

جەنۇبىنىڭ كۆپچۈپ تۇرغان تومۇرلىرى
تۇم قارا گۈلدىنمۇ گۈزەل، ھەسرەتلىك.

قارا كۈچ ۋە قاراماي
ئاق تېرەكلەر مۇلايىم، رەتلىك.

تاغلار ئۈسسۈلى جەزىمدار
يوللىرىنى توستى ھەيۋەتلىك.

قوۋۇرغىسى دولقۇن - دولقۇن
ھاياجىنى قورام تاش.
مۈسكۈللىرى مۈزىكىلىق
شۈنچە ئېگىز قاغىراش.

تاغلار، تاغلار يالىڭاچ.

بۇ دېڭىزنىڭ ئىسكىلىتىمۇ؟
چىڭ چاپلاشقان ئەر - ئايال تاش،
ئاۋۇ نوھنىڭ ئېتىمۇ؟
قانتىنى قىلىپ قىپپاش
باش كۆتۈرگەن تۆگىمۇ، قۇش؟
ئەي تىرىك تاش، ئەي تۆگە قۇش

سېنىڭ مېڭىشلىرىڭ ئۇچۇش،
سېنىڭ سۈكۈتلىرىڭ ئىنكاس،
مېنىڭ ئاستا ھازىرىمدەك
مېنىڭ تەنھالىقىم ئوخشاش...

تاغلار ئورنىدىن قوپۇپ كەتتى،
ئۇ كەلگەندە.
ئۇ كەلگەندە،
مۆجىزە يۈز بېرەر بىردەمدە.

2004 - يىل 7 - ئاينىڭ 7 - كۈنى.

دالا تامىقى

جۈمەدىن كېيىن،
توختىدى لەززىتى
ئاناردەك،
ئاللاغا يۈزلىنىشنىڭ.

مەسچىدىن پارقراپ چىققان پېتى
كېتىپ قالدۇق كەينىدىن ئىشنىڭ.

كۈن
بىر تال ئېگىز مامكاپتەك
پۈۋلەنمەكتە باش ئۈستىمىزگە.
تاغدىن شامال سوقىدۇ غۇر - غۇر،
تاغ باغرىدا غەمىسىز، شوخ سۇغۇر
كۆرۈپ بىزنى قاچتى ئېگىزگە.
تاۋۇز بىلەن نان غاجاش ھوزۇر
دۇنيا شۇنچە يەڭگىلدۇر بىزگە.

سۈدىنىمۇ شاش تۇيغۇ
تۈزدىنىمۇ چوڭقۇر ئايال.
ئەي ئالتۇنرەڭ بىپايان ئايال
تۆكۈلمەكچى تېنىمدىكى باشاقلار...

شامال سېرىق سۆگەتتە
شېئىر ئوقۇپ بەرمەكتە،

ئۇنى ئىنسان يازمىغان.
گۈللەر رەڭدار سۈرەتتە
ئۇنى ئىنسان سىزمىغان.

يېڭى ھەربىر يوپۇرماق.

بىزگە بەرگەن نەرسەڭ بېھىساب،
ئېتىكاپتا بىر ئۆمۈر تۇرساق
بىرلەمدۇق بىر چاچقا ھېساب؟

ئوتلۇق گۈگۈمغا كىرمەكتە پىكاپ،
دالا تامىقى يەپ قايتتۇق ئۆيگە.
يېپىلغاندا يەر - كۆكتىن كىتاب
«شۈكرى لىلا» دەپ قايتتۇق ئۆيگە.

2004 - يىل 7 - ئاينىڭ 13 - كۈنى.

قۇتلۇق كۈن

ئېچىلىپ زېمىننىڭ ھاك دېرىزىسى
ئېتىلىپ چىققاندا تەنلەردىن بۇلاق،
ئالتە يىل بۇ كۈيگە سالدۇق بىز قۇلاق.

بەزى گۈل تاشلىدىم ئېتەكلىرىڭگە
بەزى كۈنلەردە بولدۇم يوپۇرماق.

ئىككى ئوغللىمىز بىر جۈپ ئاق كەپتەر
بۇقۇلداپ سايىرار، يايىرار قېشىمدا.
يامغۇر چېكىدۇ مېنىڭ تېنىمنى
نۇر بارماقلىرىڭ ئۈستىمۇشىمدا.
ياڭرار رىتىملىق سۆيگۈ ناخشىسى
چەينەكتە، قازاندا، يېگەن ئېشىمدا.

بۈگۈن
توي خاتىرە كۈن
يامغۇر ياغماقتا ئالتە يۇلتۇزدەك.
يەنىلا ئالتە يىل بۇرۇنقى قىزدەك
ئەركىلەپ ئىشكىنى ئاچقىنىڭ ئۈچۈن
ئېلىشىم كېرەك بولغىدى سۇۋغا.
كىرىپ كەلدىم مەن قۇرۇق قوللا
مۇھەببەتلىك پەپىلەش بىلەن
بوشلۇقلىرىڭنى توشقۇزۇپ نۇرغا.

بىر قېتىمدۇر بەلكىم كۆپ قېتىم
چىۋىن قانىتىدەك قالغان تەگىشىپ،
ئارقىدىنلا جۈپ قارلىغاچتەك
نىكاھ بېغىدا ئۇچقان ئەگىشىپ.
چۈنكى بىز تۇرمۇشنىڭ چوڭقۇرلىرىدا
سۆيگۈنىڭ سەدەبتەك مەنىسى ئۈچۈن
ھەر كۈنى ئۆزىمىزنى قىلىمىز پىدا،
ھەر كۈنى ئۆزىمىزنى قىلىمىز پىدا...

ئاچسام بىر بەت،
دولقۇنلۇق ئاسمان،
مىسرا - مىسرا خەت يامغۇرغا باقسام.
دەرەخلەر گۈزەل نۇر زەنجىرىدە،
جەرەن كۆزىدە بۇ قۇتلۇق ئاخشام.

2004 - يىل 7 - ئاينىڭ 19 - كۈنى.

ئەلىنىڭ تۇخۇمى

ئەلى
توخۇ ئەمەس،
قىرغاۋۇل ئەمەس،
تۆگە قۇش ئەمەس قۇملۇقتىن چىققان،
ئۇ جەنۇبتىكى قاناتلىق دېھقان.

ئەلىنىڭ تۇخۇمى كەلدى يېتىپ
شېئىرنىڭ ھۆرمىتى، ئەتىۋارىغا،
تالاي يوللاردىن قوللاردىن ئۆتۈپ
بىنادىكى شائىر غارىغا.

دەرۋىش شائىر ئەمەس يىللاردا
يولدىن ئازىدۇ، شېئىر يازىدۇ.
تەنھا خەلقى ئوخشار يارىغا،
ئوخشار قۇرۇق ياغاچقا جىسمى
مىسرالار ئۈزۈك تەمبۇر تارىغا.

بىر دۆۋە ھەپتە،
بىر سېۋەت تۇخۇم،
ئۆشەنمەدە بىر تاغار ھەسرەت
تالاغا قالمىدى زوقۇم.
كۆتۈرەلەيمەن مەنسىزلىكنى
مەنە ئۈچۈن ئۇن - تىنسىز پەقەت.

قانغا بويىلار تاغ چوققىسى
 كۈن رۇجەككە پېتىۋاتقاندا،
 ئەگمەچ كوچىدا ئاي شولسى
 ئەل ئايىقى بېسىققان،
 تۇخۇمى قۇرۇپ كېتىۋاتقاندا.

بىراق ئەلى
 بىراق، قۇرغاق ھاۋادا ئەلى
 خامان سورۇغاچ مۇنداق دەيدۇ:
 شېئىر ئوقار ئادەملەرنىڭ سەرخىلى
 شائىر ئىنسانلار ئۈچۈن غەم يەيدۇ...

ئۆتۈپ بارار ئۆمرۈم لاي سۈدەك
 قەدىرسىز يىللاردا كۆردى ئۇ مېنى.
 ئاندىن ئۆيمۇئۆي يىغدى تۇخۇم
 يەرلىك توخۇننىڭ تۇخۇمىنى.

بىر توخۇ قاچتى،
 ئالتۇنى قوڭىدا
 بەرگىلى ئۇنىماي.
 قاقىلداپ نۇر شولا قاچتى
 تۇمشۇقىدا ئىلمەك ئاي.

بىر توخۇ قاچتى،
 تال - باراڭلار ئارىسىدىن
 ئەزان ئۇنى ئۆچكەندە،
 دېھقان ئۇنىسىز كۆچكەندە
 نېفىت چىقىپ ھويلىسىدىن.

تۇخۇمىسمان كېچىدىن چىقىپ،
شامالدىك چىقىپ،
مامكاپتەك تىپىرلاش.

سۈسز سۆگەت قېشىدا
ئەجەللىك شىۋىرلاش.

بىر توخۇ قاچتى،
كەتمەنچىلەر قان قاچتى
سۇ تالىشىپ ئېچىق بېشىدا.

بىر توخۇ قاچتى.

دەرەخمۇ ئادەم؟
تۇخۇمۇ قۇياش؟
بوۋاقمۇ يا تاش؟

بىر تۇخۇم چېقىلدى،
شاكالدىن چوگۇلداپ چىقتى خوراز،
كۈلدى بىر بوۋاق بېشىدا كۈن تاج.

ئەي، ھوسۇلسىز ئادەملەر،
ئۈنمەيدۇ سىلەر تېرىغان يەر،
تۇرمۇشۇڭلارنىڭ قالمىغان تۈزى،
دېرىزەڭلار ئايسىز، يۇلتۇزسىز
تېنىڭلارنىڭ ئۆچكەن يۇلتۇزى.
كور ياڭاقىدەك ھەر كۆركەم ئەرلەر،
شاكالدىن ياسالغان ۋال - ۋال شەھەرلەر...

بىز بىر كۈنى كوچىغا چىقىپ
ئۆزىمىزنى ئىزدەيمىز ھامان.
بىز بىر كۈنى چىقىپ تۇخۇمدىن
قانات قاقىمىز نۇرلۇق كۆك تامان.

تۇخۇمنى ئالدىم ئەلنىڭ
ئۆزىنى كۆرمىدىم، سۆزىنى كۆردۈم،
بەلكى كىتابلاردىكى ئەلى.

ئۆزىنى كۆرمىدىم - يۇ، ئىشەندىم دىلىدىن،
دۇنيانى مۆجىزە دەپ چۈشەندىم، بىلىدىم
چۈشۈرمىدىم زىكرىنى تىلىدىن.

※

※

ئەلگە ئاتىغان شېئىر
تۈگەيدۇ مۇشۇ يەردە،
مىسرالار ئارىسىدا بىر دېرىزە بار
گۈگۈم چۈشمەكتە يەردە - يەردە.

2004 - يىل 7 - ئاينىڭ 23 - كۈنى.

چىش يۇدۇرۇش

چىش ئاستىدا

كاۋاك مىنۇتلار

كۈنلەر ئۆتەر سۇنغاندەك سەدەپ.
چول تەگمەيدۇ ھەر يوغان ئىشقا،
ئاۋارە بىز كىچىك بىر چىشقا،
كېسىلىمىز كەتكەندەك ئەدەپ.

جېنىمىزدىن چېچىمىزغىچە
سەن ھەدىيە قىلىپسەن بىزگە،
بىلمەي قاپتۇق ساقلىقتا ھەجەپ.

چىش دوختۇرى ئاق ئەتىرگۈل قىز
نۇرى چۈشۈپ چاقنايدۇ پولىدا.
دۈپۈلدەيدۇ يۈرىكىم تېز - تېز
بىر مالاڭلىك ئامبۇرى قولدا.

چىشلىرىمنى كۆرمەكتە بېقىپ
مەن گويىكى قۇل بازىرىدا،
نۇر زەنجىرى مەيدەمگە چۈشكەن.
ئورۇندۇقتا خۇشېقىپ يېتىپ
مەدەنىي بىر جازانى كۈتكەن.

بىز ئىنسانلار كۆنۈك بۇ ئىشقا
ئاستا، سىلىق، تەرتىپلىك، خۇرسەن
جاننى ئالسا تەگمەستىن چىشقا.

گىزىلدايدۇ چىش يۇغۇچ ئەسۋاب،
قىزنىڭ قولى ئاغرىتار يۇمشاق.
كۆكرەكلىرى تېگەر يۈزۈمگە
قىلالمايمەن بىراق مەن ئۇنداق...
يېتىپ بەردىم پەقەت ياغاچتەك
مانا تىرىك ياغاچ بىز شۇنداق.

شىلدىرىلغان خالاتمۇ، ياپراق؟
شاياتۇنمۇ، ھۆرمۇ بۇ قىزچاق؟
بولدى، جاننى ئالساڭچۇ پاتراق!

يىلتىزسىز گۈل،
مېڭىپ كەتتى مەرمەر ئۈستىدە
ئويغاق ياتقان شائىر چۈشىدە.

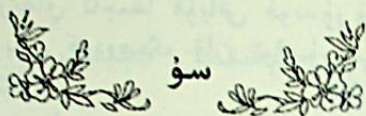
2004 - يىل 7 - ئاينىڭ 24 - كۈنى.

مونا جات

نرىپلىرىمدا مىليارد كۆزلەر
پەرىشتىلەرنىڭ.
ئاڭلىنىپ تۇرىدۇ سۆزلەر
ئەرشتىكىلەرنىڭ.
تاكى ھەربىر تىنىقىمغىچە
كۆزىتىلىمەن.
ياكى گۇناھنى ھېس قىلىمغۇچە
تۈزىتىلىمەن.
ھەربىر ھۈجەيرە بىر ئۇچى يالغۇز
ئادەمدىكى،
يەنە بىر ئۇچى چاقىنىغان يۇلتۇز
ئالەمدىكى.
تۇتۇم يات ئايالنىڭ بارمىقىنى
بارمۇ، قېنى؟
ئەرشتىن تارتتى شۇ ئان قارمىقىنى
يارمۇ مېنى
كۆردىكى تۇرغان پەيدەك لەيلەپ
يارماس.
ئەمدى ئايال زاتى ھەۋەس ئەيلەپ
قارماس.
بىز تېگى يوق سىرلىق بۇلاققا
ئوخشايمىز.
ئۆلۈم يەتكەن چاغدا قۇلاققا

توختايمىز .
 قىلىۋالدىم، ئېتىۋالدىم، تېتىۋالدىم
 دېمە .
 پارچىلانغاندا ھەر زەررىگىچە، كىم؟
 نېمە؟
 بىز ئىگە ئەمەس، ئىگە ئەمەس
 ھېچنېمىگە .
 ھەردەم، ھەر جايدا بولغىن پەخەس
 باردۇر ئىگە .
 دۇنيا مەۋجۇتلۇقى بىردەملىك خىيال
 ياكى شەك .
 ھايات مۇشۇنداق پىنھان ھەم رېئال
 ئاخىرقى چەك .
 تۆۋە قىلدىم، تۆۋە، مىڭ تۆۋە
 بېسىپتۇ غەپلەت .
 ئۆلۈكلەر ئۈستىدە دۆۋە - دۆۋە
 تىرىك سەن ئەبەت .
 تىنچ، مەڭگۈلۈك، يورۇق كۆڭۈل
 لەززەتلىك دۇئا .
 تاغدىكى شەبنەم سەن، جەيناماز گۈل
 قوشۇلغىن سۇغا .

2004 - يىل 7 - ئاينىڭ 24 - كۈنى .

بىنلار بىزنى يەپ بولاي دەدى
خىياللار ئۇچسۇن، قاناتلان، دوستۇم،
قېچىپ كېتەيلى ئىشتىن چۈشمەيلا.
قېچىپ كېتەيلى كۈتمەيلا
چاچلارنىڭ ئاقىرىشىنى،
ئۆلۈمنىڭ چاقىرىشىنى...

خىزمەت بىزنىڭ سۇ تۈرمىمىز
لۆمۈلدەپ، ئەنسىرەپ ئۆتەر ئۆمرىمىز.

كۆڭۈلدىكىدەك كۈن بولدى بۈگۈن،
ھاۋا ئوچۇق، ئىشخانا ئوچۇق.

قېچىپ مەن بىكارچى دوستلىرىم بىلەن
شەھەر سىرتىغا قاراپ يول ئالدۇق.
كۆڭۈلدىكىدەك كۈن بولدى بۈگۈن،
چېلىنغاندەك بۇرغىلار بىردىن
بىلگە خاقانىنىڭ ئاق چىدىرىدىن.

ئىس ئۆرلەيدۇ
كۆك يايىلىق ئاتتەك،
قوللىرىمىز گۆش ۋە قان پۇرىقى
ئەمدى بۇلار بىزگە ياتتەك.
سۆڭەك غاجايىمىز ياۋاش ئولتۇرۇپ،

ياۋا گۈللەر جامىغا شەبنەم تولدۇرۇپ،
قارىغاي تاجىغا قۇياش قوندۇرۇپ،
قۇياش قەدەھىگە قان تولدۇرۇپ
سۇنماقتا.

ئىچمەيلى،
بىز خۇدادىن قورقايلى،
ئادەملەردىن قورقۇپ كەلدۇق بىز،
(ھايات مەنسىز، ھالۋىمىز تەمسىز)
ئەمدى ياشاپ باقايلى غەمسىز.

قىزىل تۆگە، قىز تۆگە، سۇ ئامبىرى،
يېرىلغان دۇتاردەك يار قىرى،
بالىلىقتىكى چۈمۈلە ئىزى.
كۆكرەكلىرى پات - پات كۆتۈرۈلگەن
كۆڭلەكلىرى قات - قات سۇ قىزى.

سۇنىڭ
سايىسى
يوق.
سۇ ئەرگىن،
قىلىچلىق،
سۆزلەيدۇ،
دۇئا قىلىدۇ،
ئۆز تىلىدا ئېيتىدۇ ناخشا.
چوڭقۇرلىرىدا لاي يوق، ھەسرەت يوق،
چېچەكلەيدۇ شامالدا ئاستا.

2004 - يىل 9 - ئاينىڭ 13 - كۈنى.

چۈشتىن كېيىن

دېرىزىدە
شارقىراتما غېرىبلىق.

ياشىغۇم كېلىدۇ سۇ ئاستىدا،
قاچقۇم كېلىدۇ بېلىققا مىنىپ.

يول بويىدا گۈللەر مېھرىلىك،
ھەربىي ماشىنا، قارىياغاچ، كۈز.
كۈز شامىلى غىجەك چالماقتا،
ئۆزگەرمەكتە سان - ساناقسىز يۈز.

توخۇلار ئەخلەت ئۈستىدە تۇرغان
باش كۆتۈرمەي تاتىلايدۇ دان.
كۆتۈرۈلگەن بىر باش كۆرۈنمەس
ئالدىغا ۋە كەينىگە باقسام.

چۈشتىن كېيىن
ئۈچتى بىر چىۋىن،
چىۋىن قانىتى ئاستىدا
يېرىم كىلو گۆش سېتىۋالدىم.
ھەممە ھارغىنلىقنى ئۇنتۇپ،
ھەممىنى ئىچىمگە يۇتۇپ،
گۆشنىڭ مۈزىكىسىغا قۇلاق سالىمەن.

قۇلىقىمدا يۇلتۇزلار چاراقلايدۇ،
شورپا قاينايدۇ ۋارقلايدۇ،
كېچە پىشىدۇ...

2004 - يىل 9 - ئاينىڭ 25 - كۈنى.

دېرىزە ئالدىدا

ئۆلۈك بوۋاقلارنى كۆمۈپ قويدۇق
دەرەخ كاۋىكىغا، سۇغا، ھاۋاغا.
يۈتكەن شەھەرنىڭ ئادەملىرى قۇم
قۇملۇق تولغان نەغمە - ناۋاغا.
دېرىزىلەر تاشقا ئېچىلغان،
ئىشىكلەردە ئالتۇن قۇلۇپ يوق.
چەكسىز ئەلدە يوقتەك بىر كىشى
دانىشمەن يالغۇز يەيدۇ ئۆزى پوق.
كېزەر ھاۋادا ئادەمسىز شامال،
ئېزەر كوچىدا ئادەمنى يىللار.
يۇمشاق يەرلەر سۈيى بار ئايال
قاتتىق ئەرلەر ئايلانغان تاشقا.
ئولتۇرۇپ جىم باقساڭ ئەگەردە
دەل - دەرەخ، چىم يېشىل سەپەردە
ماي يوللاردا كۆرۈنمەيدۇ قان.
ئادەم ئادەمنى دەسسەپ سالغان،
بىنالار بىنالاردىن پەستە قالغان،
ۋاقىت ھەر تەرەپكە قېچىۋاتقان.
ماشىنىلار چاقلىق جىنازا
ئۆلۈكلەر چاقىلىپ كېتىۋاتقان.
بەزى بوۋاقلار دېرىزىدە
قېرىيدۇ، ھۆل بولىدۇ، داتلىشىدۇ،
تەلمۈرۈپ قاراۋېرىپ يولسىمىزغا.

بەزى بوۋاقلار چاپلىشىدۇ
 دوختۇرنىڭ قولىغا قولىمىزغا.
 بىر ساراڭ ھىجايىدى ئاپتوبۇستىن
 بەلكىم بەش يىلدىن كېيىنكى مەن.
 بىر گۈل ئېچىلدى كارىۋېتىمدا
 يامغۇردىن كېيىنكى ئاخىرلاشقان تەن.

بىلگە خاقان ئاق ئېتى بىلەن
 قۇيۇندەك چاپقان چۈش پەيتىدە،
 خىيال سۈرۈپ، نەزەر سېلىپ
 دېرىزە ئالدىدا ئولتۇرمىەن.

2004 - يىل 10 - ئاينىڭ 2 - كۈنى.

كۈز تامچىلىرى

1

ئەينەكتەك ھاۋا،
كۈز پەسلىنىڭ يوق چېكى،
غازاڭلار لەيلىگەن ئوت يالقۇنى.
دەرەخلەر كىيىمنى سېلىپ بولدى،
تولدى كۈيگە شېرىن شەربەتلىك،
سۇنىڭ يايىسمان، كىچىك ئاغزىدا
تىنىم قىلتىرىقى سۇنغان بېلىق،
كۈز يامغۇرى ياغماقتا.

2

قەشقەر تامچىلايدۇ
ۋاقىتتىن ۋاقىتقا،
قاچىدىن قاچىغا
ئانار سۈيىدەك.
تامچە - تامچە ئادەم كوچىدا،
ئادەم ئەمەس دەريا كوچىدا.

3

دەرەختىكى قۇش سۈكۈتتە،
بالا تىلىسىز دەرەخ تۇۋىدە.

ئاغزىڭ ئوت يۇقى،
 يالماپ يۈت...

تۈت!
 ئانا تىل - مېۋە
 شاخسىن يەرگىچە

4

كۈز قورقۇنچلۇق،
 قىز قارايدۇ كۆزلىرىدە تۈز،
 ئىت قاۋايدۇ ئاغزىدا يۈلتۈز.

5

قۇياشتىكى گۈل
 بىز ئۈزۈۋالغان.
 تاشتىكى تەمبۈر
 بىز چالغان،
 ئاۋازسىز.
 ئۈسسۈل ئوينار قىز،
 قىز ئاناردا،
 ئانار پىشتى.

2004 - يىل 10 - ئاينىڭ 12 - كۈنى.

توقال

— ئەما قىز ئەلانۇرغا

ئوقۇلدى نىكاھ،
يىللار ئۆتمەيدۇ بىكاردىن بىكار،
دىللار ئېرىمەيدۇ بولمىسا ئىشق.
تاشنى زۇۋانغا كەلتۈرگۈچى زات
نەزەر سالىسا قىلىپ ئىلتىپات،
ئىككى تاشقىمۇ چۈشىدۇ مېھىر،
ئىككى چالمىغمۇ ئۆتتەن ئىسسىق.

ئاغزى بار ئاي سۆزلەيدۇ،
كۆزى بار گۈل كۆرمەيدۇ.
ئۆيدىن بازارغا ماڭسا ئەما قىز
قوي مەرەيدۇ، كالا مۆرەيدۇ.

موللاخۇن ئەمرىگە ئالدى،
چوڭ خوتۇن كۈزدىكى بىر تۈپ ئۆرۈك
ئالتۇن غازاڭلىرى چاۋاك چالدى:
— ساۋاب ئالدى، چوڭ ساۋاب ئالدى.

سۆيگۈ ئۇرۇقى چۈشتى ئېتىزغا،
قىز ئەمادىن ئايلاندى قىزغا.

ئەر ئەردەك بولماي
ئايال بولۇشقا ئايال ئۇنماي،
كېلەر ئازغۇنلۇق خىيالىمىزغا.

شەرقىتە توقال،
غەربىتە دوقال،
غەرق بولۇشقا بار باھانە، ئامال
چۆكمەكتە ئادەم، دېڭىزدا شامال.

2004 - يىل 10 - ئاينىڭ 15 - كۈنى.

شەھەردىن چىقىش

قويۇق بىنالار سۈيۈلۈپ،
توختىغان.
چىققانسېرى مەن شەھەردىن
ئۆز تېرەمگە كىزىۋاتىمەن،
تەن راھەتتە، جان شوخشىغان.
دۆڭلەر سېھىرلىك،
يېشىل تۈك باسقان، چىرايلىق، پىنھان
ئويمان يەرلەردە سۈزۈك پىغان.
كۆرسىتەر ئاپتاپ
گۈرۈچتەك ئاپئاق، ئوغرى چىشىنى.
ئۆزگەرتىپ مامكاپ يۆنىلىشىنى
شەرقتىن سوزۇلغان رېلىس بويىدا
چېكىنمەكتە ئۇزاق ئويىدا.
ئۇپۇقنى كۆرمىگىلى ئۇزاق بولۇپتۇ.

قوڭۇر تۇپراق، قوڭۇررەڭ شامال
توپغا ئايلىنغان بىر قوۋۇرغىدىن
ئىسسىق ھور ئۆرلەپ چىقماقتا ئايال.
چىقماقتا نىقابتىن دەل - دەرەخلەر
بوشىغان يالتىراق قانغىچە يىغلار
توپا - چاڭ پاكىز، خۇشپۇراق ئەت يەر.

يۈزلىرى بۇزۇلغان،
 زورلانغان،
 خورلانغان،
 گوللانغان سۇ
 شەھەردىن چىقماقتا ئاستا.

توپ تېرەكنىڭ ئاستىدا
 دادام رەھىمىتى،
 سايدىماقتا.

2004 - يىل 10 - ئاينىڭ 17 - كۈنى.

ئۈستەل چىرىقى ناخشىسى

تەننىڭ سايىسى

ئىزدەيدۇ ئىزىنى دولقۇندەك ساھىلدىكى،

تاشلىدى ئۆزىنى كېچىنىڭ دولقۇنى،

بۇ دەملەر ئۆلۈمنىڭ سۈدىكى يالقۇنى.

ئۆچمەكتە يامغۇرلار، كۆيمەكتە ئىسسىق قار،

شامالسىز لىپىلدار كۆكرەكتە نىلۇپەر.

پاك شەبنەم دومىلار گەجگىدىن دۈمبىگە،

ئىسسىق قان ئىچىدە يۇلتۇزلۇق، چوڭقۇر ئەر.

ئۈزۈلدى ئەنجۈرلەر، تۆكۈلدى ياپراقلار

بىپايان كارىۋاتتا.

ئۇچماقتا بارلىق، بىر ساز بىز قوش تارلىق،

مېھرىبان سازەندە چالماقتا، چالماقتا...

قۇلاق ۋە قولىمىز يۈگۈرەر ئۆزىدىن چىقىپ

ئۆلۈم بۇ، بىر قېتىملىق، قىسقا، لەززەتلىك.

ئۈستەل چىرىقى ئاغزىنى يۇمۇپ، بەك ئاستا

قاراڭغۇدا ئېيتماقتا ناخشا،

ئەڭ گۈزەل ناخشا.

2004 - يىل 10 - ئاينىڭ 24 - كۈنى.

ستوكهولۇمدىكى ئۇيغۇر

— دوكتور ئەسەت سۇلايمانغا

ۋاراقلىماقتا كۈنلەر روھىڭنى
خانلىق كۈتۈپخانىدا.
شۋېتسىيە،
سۈرتەكتە گۇگۇمدىكى غېرىبلىقىڭنى
ئاراللارنىڭ سۈزۈك قولىدا.
سەن رەڭگارەڭ شەپەق نۇرىدا
تەكلىماكاننىڭ قۇم كىتابىدىن
تېپىلغان دۆلەتنىڭ كەنجى خاقانى،
ھاياجانغا چۆمسەن بىردىن...
سۆيىن ھېدىن^①
بۈيۈك دېڭىز قاراقچىسىدەك
يۈز يىل ساقلىدى دولقۇنلار ئارا
ئىگىسىنى زور خەزىنىنىڭ.

كىتابتىكى يۈز يىل
بىلىنمەي ئۆتەر كۈچىدىكىدىن.
كوچا جىم،
ئالمان بېسىققان،
ئامبال ئەپپۇن تارتىدۇ،

① سۆيىن ھېدىن (1856 - 1952) — شۋېتسىيەلىك ئېكىسپېدىتسىيىچى، 20 - ئەسىرنىڭ باشلىرىدا شىنجاڭغا كېلىپ ئارخىئولوگىيەلىك تەكشۈرۈش ئېلىپ بارغان.

ئاق تېرەكنىڭ قوۋزاقلرى قان.
ماي يولىنىڭ دېرىزىسىدە
كوچا چىراغلىرى چاقنار.
يۈز يىل بۇرۇنقى كۆزلەر چاقنار،
چېقىلغان ئۆيلەرنىڭ توپىسىدا.
غېرىپ بولغان ئادەملەر چاقنار،
قەشقەرنىڭ ئەينەك كوچىسىدا...

يىپەك يولىدا ناتونۇش كارۋان
تونۇش بىر ئۆلۈك ماڭدى تۆگىلىك.
قېچىپ چىققان بىر قىز ساندۇقتىن
يات مۇزېيدا يىغلار ئېسەدەپ،
قېنى مېنىڭ كىيىملىرىم دەپ.

قاراڭغۇ سۆيمەكتە ئاچكۆزلۈك بىلەن
ئۇياتچان ئاراللار قىلىدۇ نىدا،
ئۆتمۈشنىڭ شولىسى جىمىرلار سۇدا.

يەنە بىر ۋاراق ئۆردى ئۇ:
يۈز يىل بۇرۇنقى قەشقەر قىزى
كۆڭلىكىنى كۆتۈرۈپ كەچمەكتە سۇ،
نېرىدا بوز ئېشەك ئوتلىماقتا...
مەن — ئاچ قالغان ھاڭگا.
مەن — ئۆزىنى يالماۋاتقان ئوت.
مەن — قۇم ئاستىدىكى ئاۋات شەھەر.
مەن — چۆل يامغۇرى
توختاپ قالغان ئۆستۈمتۈت.
مەن — قەلبىدە شەپقەت بار شەھەر.
مەن دەرەختەك تىلىسىز ئادەم،

زامانىۋىي شەھەرلەردىكى.
مەن — بىر تۈپ ئەنجۈر كۈز پەسلىدىكى
يالىڭاچلىنىپ قالغان بارا - بارا.
مەن — خالتا كوچا، رەت - رەت ۋە كونا
بالىخانلىق لاي ئۆيلەر ئارا.
مەن — ئوقۇلىغان قەدىمكى كىتاب،
مەن — جەسەتسىز قەبرە كروراندىكى،
ھاپىلا - شاپىلا يازار ئارخېئولوگ
بىر نېمىدىن ئۆركۈگەنمىكى؟
كولىنىپ
قەدىمىي شەھەرلەرنىڭ ئىچ - باغرى،
ئىگىسىز ئۆيلەردە قاۋار ۋاقىتنىڭ ئىتى،
پېچەتلەنگەن يوللارنىڭ ئاغزى،
تېڭىقسىز قالغان
چۆللەرنىڭ جاراھىتى...

سۆيىن ھېدىن
غايىپ بولدى قەشقەردىن،
ستوكھولمغا بىر كەتكەن پېتى
ئاستىدا ئەسىرنىڭ ئاق ئېتى.

دوستۇم ئەسئەت،
تەڭ كېچە بولدى
چىرىقنى ئۆچۈرۈۋەت،
يۇلتۇزلار يېنىپ تۇرسۇن...

2004 - يىل 10 - ئاينىڭ 30 - كۈنى.

شەپكەمنى ئۇنتۇپ قاپتىمەن

موھتاج بولىدۇ ئادەم ئادەمگە،
يۇلتۇزدەك يانغاندا تەنھا مىنۇتلار،
قەلبىمىز ئېچىلغان ئىشك ئالەمگە.
قاچتىم ئۆزۈمدىن كۆز كۈنى غەمكىن،
باستىم قوڭغۇراقنى قۇرۇق ۋە تەمكىن،
غەربىلىقنىڭ قوڭغۇرىقى بىنادا
ياڭراتماقتا سوغ ئەكس سادا.

ئەي ھەسەنشېرىكتەك پارقىراق، قۇرغاق تۇرمۇشتىن يې-
ڭى تەم ئىزدەپ ئاۋارە بولغۇچى!
ئەي كىتابلار ئارىسىدا ئۆمىلەپ، ئۆلۈكلەرگە پۇتلىشىپ
دەسسەپ تىرىكلەردىن قېچىپ يۈرگۈچى!
ئەي كۆزى ئوچۇق قارىغۇ، قارايىسەن كۈن بويى كىرىس-
تال يۈزلۈك جاھاننامىگە، ھەممە جاھان ھەمدە جان ئۆزۈڭدە
بارغۇ؟

بىز بىر توپ يولۋاس، قورقۇشتىن لىپىلدار تېرىلىرىد-
مىز، كۈندۈزدە ئۆلۈپ كەچ كىرگەندە تىرىلىمىز.
مىڭ جېنى بار يىلان بىز گويا، قايتا - قايتا قىيما -
چىيما قىلىنغان، ئەمما قاسراق ئەمەس ھەسرەتلىرىمىز.
گوياكى قۇرئاندىكى ئون ئىككى بۇلاق يېنىككىنە تەڭگەن
ھاسىدىن، ئېتىلىپ چىقماقتا يەرنىڭ ئاستىدىن، شۇ بۇلاقتا
يۈيۈنساق، يېڭىباشتىن ئۆلسەك ياكى تۇغۇلساق.
ئەيىۋانئاس، بىز تىلى بار تاش سۆزلىمەيدىغان بۇ شە-
ھەرلەردە مەرمەرگە ئوخشاش.

ئاي شولسى چۈشىدۇ قىيپاش، سۇنۇق دېرىزىدە تۇن يېرىم-
لاشقان، ئۇيقۇ قاچقان، ھاياجان بۇلدۇقلاپ تاشقان.
ئاد ئورۇندۇق تۆت پۇتلۇق ئايال، نېمىدېگەن راھەت -
ھە، نېمىدېگەن ئەپچىل ئەسلىدە.
ئەر قالمىغان بۇ يەردە لېكىن، ئاياللارنىڭ تەڭلىسىدە
ئەر، بەزى يۇمىلاق بەزى تۆت بۇرجەك خېمىرىمىكىن ياكى
لايمىكىن؟
تىل دەرىخى ئاستىدا گەپلىرىمىز تۈگىمەستىن ھەي،
سۈكۈت مېۋىسى پىشتى باغلاپ مەي.
ھەربىرىمىز بىر يۇلتۇز، كىرىپ كېتەرمىز قۇيرۇقسىز،
يالغۇز، ئۆز ئۆيىمىزگە...

ئاغىنەمنىڭ ئۆيىدە ئاپلا
شەپكەمنى ئۇنتۇپ قاپتىمەن،
ئۇنتۇغاندەك دەرەخ كۈزلۈك كىيىملىرىنى
ئېغىر - ئېغىر خىيالىلار بىلەن...

2004 - يىل 11 - ئاينىڭ 2 - كۈنى.

چۈش

چۈشەپتىمەن نۇرغۇن تۈگىنى
بوتلاقلىرى بىلەن
غەلىتە، سۈرلۈك،
ئۇنتۇپ سەھەردە ماخدىم مەن ئىشقا.
ئاپتوبۇس ئايلىنىپ كىرمەكتە قىشقا،
قار ئاستىدا يازدىكى گۈللۈك.

بىر توپ دەرەخ تۇرغان دۈگدۈيۈپ
جەنۇبلۇقلارنى سالىدۇ ئەسكە.
غېرىب، غەمىسىز، شاۋقۇنلۇق، رەڭسىز
قىشتا بىر كۈنمۇ توختار بەك تەسكە.

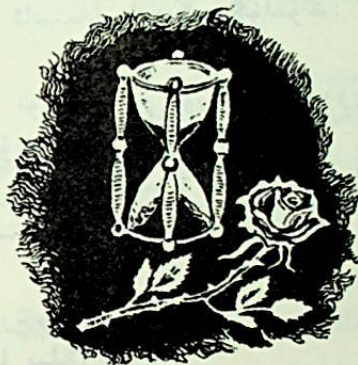
سۈرتتۈم ئەينەكنى،
توپا يىللاردا
تۇرۇش كېرەك پارقىرىتىپ پات - پات،
ئادەم ھۆل نەرسە بېسىپ كېتەر دات.

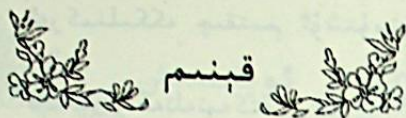
مەرمەر چېقىلغان كۈنى پىرئەۋىن
بېشىنى ئالدى جىمى تاشچىنىڭ
قىلغان، قىلمىغان بولسۇن ئېھتىيات.

تۆگە تۆگە ئەمەس،
بىز كۆرگەن دۇنيا بۇ دۇنيا ئەمەس،

چۈش ۋە بېشارەت چىنىلىقتىن ئۇلۇغ.
مۇزغا دەسسەپ قايتتىم كۈندۈزدىن
مۇزنىڭ ئىچى سۈزۈك، يوپپورۇق.

2004 - يىل 11 - ئاينىڭ 11 - كۈنى.

مەن ئۆزۈمنى قويدۇم يوقىتىپ ...

گۈگۈم يارىلانغان،
قويۇق تۈكلەرى ئارىسىدىن
سىرغىپ چىققاقتا قىزىل يۇلتۇزلار.

يالايدۇ ھاۋا
ئەينەكتىكى قىنىمنى.

ھەرىكەتتىكى گۈل ۋە يارا.
ئاغرىق پىچاقتەك توختىدى چاقناپ
قولۇم ئەينەك كۈكۈنى ئارا.

جاننىڭ چاقمىقى تەندە،
قاننىڭ چاقمىقى سەندە، مەندە
تاڭنىڭ چاقمىقى دەرەختە، يەردە.
دۇنيا ۋە يۈز - ۋەيران بىردەمدە
غەزەپ چاقماقتەك كەلگەندە...

ئەقىل بىلەن بېسىپ مەجبۇرلاپ
ئۆزىمىزنى كەلدۇق چىڭ تۇتۇپ.
ئىچىمىزدە جىمجىت كۈچ توپلاپ
قوراللانغان يەنە بىر قۇتۇپ.

غالجىرلاشقان قوتازدەك
ئەركىنلىككە چىققىم ئۈشتۈمتۈت.

قېنىم راھەتلەنمەكتە
گىلەمگە تامچىلاپ ئېقىپ،
راھەتلەنگەن بىر تۈپ توغراقتەك
يامغۇر قەپزىدىن چىقىپ.

سۇندى قىش پەسلى ئەينەكتەك سۈزۈك،
ئۇندى قولۇمدىن قىپقىزىل چېچەك.

مەن ئۆزۈمنى قويدۇم يوقىتىپ
پارچە - پۇرات تۇرمۇشتا،
نەزىر بەردىم ئىسسىق قان بىلەن
سۇ ئۈستىگە شەھەر قۇرۇشتا.

2004 - يىل 11 - ئاينىڭ 24 - كۈنى.

ئويغىتىش

چۈشۈمدىكى ياپېشىل تېرە
دەرەخ كىرىپكىلىرى جۈپلەشكەن.
ئۈچ تال نەشپۈت شىرە ئۈستىدە
مايماق - سايماق خىيالغا كەتكەن.

مەن كارىۋاتتا - ياغاچ چۈشىدە
ئۇيقۇنىڭ رەڭمۈرەڭ بەرگى چېچىلغان،
ئۆلۈم دەرۋازىسى كەڭ ئېچىلغان.
ئوغلۇم گىلەمدە ئويناۋاتاتتى،
ھايات - ماماتمۇ بىر ئويۇن پىنھان.
سايىراپ كەتتى ئويۇنچۇق قۇشقاچ،
مەن تىرىلىدىم قۇلاقتىن باشلاپ
ئاندىن كۆزۈم، قوللىرىم، تېرەم
ئىسىم، مىللىتىم، دەرەخ، دېرىزەم.

ئاڭلاش ئۆلدى.
كۆرۈش ئۆلدى.
بىر بالا كېلىدۇ تۇپراق بېشىغا،
دەرەخ توختىغان ماڭار يىلتىزى،
تىرىك ئادەم - ئۆلۈكنىڭ ئىزى.

ئۆلۈك چاقىرىلدى،
ئۆلگەن قۇشلار قانات قاقار،

كۆيگەن يۈزلەر ئەينەككە باقار .
نۇرغا چۆمگەن بىر بۆلۈك ئادەم ،
ئۆستەڭلەردە سۈت - ھەسەل ئاقار .

2004 - يىل 11 - ئاينىڭ 17 - كۈنى .

تۇنجى قار

ئاسمان كۈلۈمسىردى،
لەۋلىرىدە ئېچىلىپ چېچەك.
سېمونتتىكى قىز ئېرىدى،
شاختىكى قىز توختىدى تىترەپ.
جىلۋە — ناز قىلار
يۇمران، ئاق قىزلار،
ھەممە ياق قىزلار...

ھاۋادا قىزلار،
كوچىلاردا ھەم.
ئېرىدۇق تېزلا،
بەدەن يېڭى نەم.

رامزاندا قار
چۈشتى قۇرئان ۋاراقلىرىدەك،
چۈشتى كۆكتىن بىر ئاق داستىخان
ئەمدى ئەلگە مولچىلىق بەرىكەت.
چۈشسە يەرگە بىر قىزىل ئالما
چىشلىسۇن يار، بىز دەيلى رەھمەت؛
قىزارسۇن قار، نۇر تۆكسە نازلىق —
يار لېۋىنىڭ شوخ ئېگىلىشى.

چۈشسە ئەگەر كۆكتىن بىر كىشى
ئولتۇرغۇزۇپ ئاپئاق كىگىزگە
جاكارلايلى خاقانىمىز دەپ،
كۆتۈرەيلى كۈندەك ئېگىزگە.
چۈشسە خىزىر ئاپئاق ساقاللىق
دەيلى قېنى خۇشخەۋەر بىزگە؟

(مەن بۇ شېئىرنى
تۇنجى قاردا يازغانىم دەسلەپ،
يۈتتۈرۈۋەتتىم يۇلتۇزۇم پەسلەپ،
يازماقتىمەن قايتىدىن ئەسلەپ.)

سورىماڭلار دەرەخ نېمىشقا
كىيىمى يوق كېتىپ قالدى دەپ؟
سورىماڭلار نە ئۈچۈن قىشتا
سوغۇق بۇنچە كەتتى ئەزۋەيلەپ؟
قورققان قار چاقىنار كېچىدە
تاتراڭخۇ كەنتنىڭ تېرىسى.
ئىزدىمەڭلار توغراق ئىچىدە
ياشاۋەرسۇن ئۇ يېشىل كىشى.
توختاپ قالدى ئۆستەڭ ناخشىسى
قاچان ئاپئاق مەلىلەر ئارا؟
سورىماڭلار كۆرۈپ كەچكۈنى
مۇز تۇتقان كۆل نېمىشقا يارا؟
پارقىرىغان قار خەلقى نېچۈك

كەڭلىكلەردە ياتار ئاپئاق، شۈك؟
يەر يۈزىگە سىڭمەكتە كېچە،
بوشلۇق ئۇخلار ئېگىز، ئاق تۈكلۈك.

دېرىزىنى ئاچتىم يۇلتۇزسىز
مايماق - سايماق قار ياغماقتا،
ئاپئاق دەرتلەر تۇرمۇشنىڭ تۈزى.
گۈگۈمدا بۇ قەغەزگە قايتتىم،
ئېرىمەكتە قار يۇلتۇزى.

2004 - يىل 11 - ئاينىڭ 19 - كۈنى.

روزا ھېيت كەلدى

قىزىل دېڭىزنىڭ ئىشىكىدە ئاي،
ھىلال ئاي كەلدى، ئىشىك ئېچىلدى.
خورما دەرىخى تۇرىدۇ ئۇچماي
يېشىل پېيىدىن شولا چېچىلدى.
تەقۋالىق ئېتىنى چاپتۇرۇپ بىز
زەپەر قۇچۇپ يېنىپ كەلدۇق تېز
ئوتتۇز كۈنلۈك روھىي سەپەردىن.

سەھەر چەكمەستە دېرىزىلەرنى،
گۈگۈم گۈل لېۋىدە ئۆپكىچە يەرنى،
ئاچلىق نېمە، ئۈسسۈزلۈك نېمە؟
تېتىپ باي - پېقىر، ياش - قېرى ھەممە.

داغلىدى شەيتىنى سېمىز ئايال،
باغلىدى زەنجىرگە نەپسى يامان ئەر،
يېپىلغىچە يەر - كۆكتىن كىتاب،
ئېچىلغىچە كېچىنىڭ لېۋى.

گۈل شېخىدا ئاياللىرىمىز،
شۇنچە گۈزەل، شۇنچىلىك پىنھان.

ھاياتلىق - سۇ ئۈستىدىكى ئىز
ئۆرلەر يورۇق مەنزىلگە ئىنسان.

ھەي، بالىلار روزا ھېيت كەلدى
كەمپىت يەڭلار، يەڭلار شىرمان نان...

كەلدى روزا ھېيت،
قۇش قانتىدا
زۇلمەت دېڭىزدىن ئۆتكەنچە يۈرۈپ.

كەلدى روزا ھېيت،
ئۇسساۋاتقان بېلىق قارىندا
دەريادا تۇرۇپ.

كەلدى روزا ھېيت،
دەرەخ كاۋىكىدا
ئاتونۇش پەسلگە ئېچىپ ئىشك.

ئى مۆمىنلەر ئۆلگەندىن كېيىن
بارارمىز غەم يوق ياپيېشىل يەرگە.
ۋەھالەنكى بۇ ھېيتمۇ يەنە
كىچىك، ئاجىز، تەنھا بىر دۇنيا
كۆڭلىكى قان يىغلار كەبىدە،
ئۆلمەي تۇرۇپ بارارمىز نەگە؟

2004 - يىل 11 - ئاينىڭ 19 - كۈنى.

ئايىدىكى ئىت

قارىماققا جىمجىت
ئايىدىكى ئىت.

چىشلىۋالدى قولۇمنى
قېنىم ئاقتى قەغەزگە،
قەغەز ماڭدى جان كىرىپ.

شېئىرلىرىم روھنىڭ تاتۇقى.
تاتۇقى چاقناپ تۇرغان كىشىلەر
ئۆتۈپ بارار غۇۋا كوچىدىن،
ئايىدىكى ئىتنىڭ كۆڭلى يېرىم.

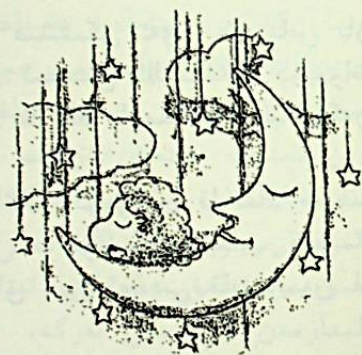
ئايىدىكى مەسچىدنىڭ قۇببىسى كۈمۈش،
يەردىكى مەسچىدنىڭ ئالدىدىن ئۆتسەڭ
شاۋقۇنسۇز ئاقىدۇ مۇز تۇتقان ئۆستەڭ.

ئايىدىكى دەرەخنىڭ مېۋىسى پىشتى،
ھەممەيلەن ئۆزىدىن تۇرار ئەنسىرەپ.

بوينىدا نۇر زەنجىرى
قىلماستىن مەت
ئايىدىن بىزنى پايلاپ تۇرار ئىت.

ئىشكىتىن كىرسەم
پولو ئېتىپتۇ ئايدىكى ئايال،
سۆيۈپ كەتتى قولۇمغا خۇشال.

2004 - يىل 11 - ئاينىڭ 23 - كۈنى.

بەزى كۈنلەر

بۇ شېئىرىمدا
غۇنچىسى قوش بىر قىزىل گۈل بار،
قىلغىلى خوش تۇتتۇم ساڭا يار.

بۇ دېرىزىدە
بىر نەچچە كۈن بۇرۇنقى ئاق قار،
ۋە كۈندىكى يېڭى يالقۇنلار.

ئاق قىشتىكى ئەي، قەدىناس يار،
مەن ئىسسىق ئالقىنىڭدا كۆيۈۋاتقان قار،
مەن نازۇك بارمىقىڭدا چېكىلگەن زىل تار.

غازاڭلار كۆمۈلدى قارنىڭ قەلبىگە،
قىش دولقۇنىلدى قايتىپ كەينىگە،
بىراق مەن ئەبەدىي قايتمايمەن سەندىن.

قۇم دېڭىزى گۈللەرنى سۆيىدۇ پىنھان
ئىچىمىزدە بار تەكلىماكان،
ئەي، ئاپتاپتىكى قۇملۇق خانىشى
چاقنايسەن قولىمدا قۇم دانچىسىدەك.
تەنھا، بىپايان، تەكلىماكان مەن،
گىرۋەكلىرىمدە ئاچىسەن چېچەك
شۇنداق ھازىر، شۇنداق كېلەچەك.

بەزى كۈنلەر
بۈگۈنكىدەك كۆپكۆك ئەمەس،
ئاچسام رۇجەكنى كۆرۈنەر بۇلۇت.
مەرۋايىت سەن چېچىلىپ كەتكەن،
يوپۇرماقتىكى گۈزەل بىر قۇرۇت،
ئاچچىقلانغان بىنەپشە گۈل ھەم،
تۇماندىكى قىزغۇچ ئورمانزار،
يا كۈندىلىك ئۇن، گۈرۈچ ئارا.
ئۇيغۇر يۆگەپ قويغان بىر يارا.
ياكى ئەگمەچ ئىسكىرىپكا سەن
تىنماي غەرق قىلغان ناۋاغا.
كۆتۈرۈلگەن گۈل سەن ھاۋاغا،
قېچىپ كەتكەن قىز سەن دەرياغا.
قۇيرۇقۇڭ بىلەن چالغىتىپ مېنى
ئۇسسۇل ئوينىۋاتقان دېڭىز دېلغىنى.
بەزەن مېنىڭ ئەينەك غەزىپىم
سۇنار جاراڭلاپ چۈشۈپ يەرگە.
شائىرىمەن ياۋا قوتازنىڭ
چىلىق - چىلىق چۆمۈلۈپ تەرگە،
ئايلىنارمەن قارا بىس ئەرگە.
ئاندىن جىمىپ ئىللىق شامالدىك
قايتىپ كېتەر مەن ئاددىي كۈنلەرگە،
كۈندىكىدەك، كۈندىكىدىن بەك
يېڭى سۆيگۈ ئاچىدۇ چېچەك.

لىغلىدىغان لاي ئۈستىدىكى
يېشىل، كىچىك قۇش ئىزلىرىدەك

ئىزنىڭ قالار روھىمدا بەزەن،
ئۆچۈپ قالار ئەتىسى جەزمەن.

ئاددىي كۈنلەردىكى بەزى كۈنلەر
كۆتۈرۈلگەن دېڭىز دولقۇنى،
ۋە پەسەيگەن دېڭىز دولقۇنى
مۇھەببەتلىك تۇرمۇشىمىزدا.

گۈل ئۈستىدە بىر قوشماق شامال،
بىر جۈپ ئاتتەك ئامراق ئەر - ئايال.

كۈنلەر ئارا سەن تۇغۇلغان كۈن
ئوخشىمايدۇ باشقا ھېچ كۈنگە،
ئوخشىمايسەن باشقا ھېچكىمگە.

ساڭا ئاتاپ ھەر بىر مىسرادىن
قار لەيلىسى ئۈزۈپ بىر تالدىن
سوۋغا قىلدىم قۇتلۇقلاپ دىلىدىن.

2004 - يىل 11 - ئاينىڭ 23 - كۈنى.

رىۋايەت

كەلسەڭ مۇبادا دەرەخ ئىچىگە
ياپراق چىقارغاي ياغاچتەك جىسىمىم.
چىقساڭ چىراقسىز گۈلۈم، كېچىگە
يانغاي چولپاندەك سەن ئۈچۈن ئىسىمىم.
كۈندۈز نۇرى بىر ساڭا تالىق،
چوڭقۇرلىرىمدا چوڭقۇر غۇۋالىق.
كۈندە ئالدىراش ماڭىمەن ئىشقا
بىر كۈنلەر مېنى كۆرمەس خالايق.

دەپتۇ ئەزرائىل:
كېلەر ھەپتە جۈمەدىن كېيىن
كۆز ئالدىڭدا بولمەن ھازىر
جېنىنى ئالغىلى يېقىن دوستۇڭنىڭ،
تىنما ھېچكىمگە بىر ئۆزۈڭلا بىل.

دەپتۇ دوستى كۆڭلى ئۈنماي:
— قېچىپ كەت ئاداش، مە، ئېتىمنى ئال
بۇ شەھەردە بولمىغىن ھايال.

ئۇ ئاتلىنىپتۇ يىراق قەشقەرگە،
سۇ ۋە ۋاقىت بار ھىلال ئاي شەھەر —
زېمىندىكى چىراق قەشقەرگە.

كەپتۇ ئەزرائىل جۈمەدىن كېيىن،
 دەپتۇ: دوستۇڭ قېنى ئەي بەندە؟
 جېنىنى ئالماقچى ئىدىم قەشقەردە...

گۈلسىز كۈنلەردە سەن مېنىڭ گۈلۈم،
 سۇ ۋە ۋاقىت بار
 ئالدىراش كۈنۈم،
 قار لەپىلدەپ كىرمەكتە قىشقا.
 ئاستىمدا شەھەرنىڭ تۆمۈر يورغىسى
 جېنىمنىڭ بارىچە چاپمەن ئىشقا.

2004 - يىل 11 - ئاينىڭ 25 - كۈنى.

كەپتەرۋاز

ئاق بۇلۇتلارغا كۆمۈلگەن ئايال،
كۆرۈندى ئاھ، چىقىپ بىر شامال
گۈزەل تاپىنى، ئەگرى تېقىمى.

كۈن ئېگىلگەندە
ئوخشاش كۈن چۈشكەن ئۆيلەر ئۆگزىسى.
ئوخشىماس لېكىن كەپتەر كۆزىدە
يانتۇلۇقى، نۇر گرادۇسى.
ئۈچۈپ كەتسىمۇ شۇڭا يىراققا
كەپتەر ئۆيىنى تېپىپ كېلىدۇ.
كەپتەرۋاز بۇنى بىلىدۇ،
ئۆلپەتلىرىگە كۆز - كۆز قىلىدۇ.

كەپتەرۋاز
بامدادتىن يېنىپ،
پۇشۇلداپ تىنىپ،
ئاچتى كوۋۇكنى
تونۇش بىر ھىدىنى پۇرىدى قېنىپ.
ئاندىن ئۇ دان چاچتى تەنلىرى يايىراپ،
كەپتەرلەر ئايلىنار بۇقۇلداپ سايىراپ
ئەركىلەر قىزدەك ئېگىپ بېشىنى.
كەپتەرۋاز پۈتۈنلەي ئۇنتۇپ كىشىنى
مەززە قىلىدۇ كەپتەرلىرىنىڭ
سۇ ئىچىشىنى، پوق چېچىشىنى...

كەپتەرلەر ئۇسسۇلغا چۈشتى،
پوكىنىدا ساتار تارى.
پۇتىدا قوڭغۇرتقى يۇلتۇزلارنىڭ
يېنىدا مەستانە يارى.

لەپەڭشىيدۇ پەغەزدە كەپتەر،
بىر چوغدەك قىز، ياق، پەرى پەيكەر.

تام تۈۋىدە تۇداخۇن پال كۆز
ئاپتاپ سۇنغاچ باشلىۋەتتى سۆز:
— كەپتەرۋازلار توزۇپ كېتىدۇ،
كۆكتۈشكە ئايلىنىپ كېتىدۇ بىر كۈن.
— قوشنامىنىڭ كەپتەرلىرى
قوشنامىنىڭ ئەمەس،
ئاللا ئىگەمنىڭ.

تام تۈۋىدە تۇداخۇن پال كۆز.

بەش موللاقلىدى ئالا باش كەپتەر
لەيلەپ چۈشتى ئاسماندىن كۆك پەر.

ئەي، مۆجىزە يۈز بەرگۈچىلەر
بىز ئۇچالمايمىز.
ئەي، قاناتلىق خەلق
بىز ئۇچالمايمىز.

2004 - يىل 11 - ئاينىڭ 26 - كۈنى.

تاغلىق شائىر

— ئىليار جۈمەخۇنغا

تېكەس، تېكەس،
باغلىرى بىدە
تاغلىرى زىدە.
ئىلاخۇن كۆك كۆزنىڭ ئۈزگەن ئوقى
چۈش كۆرگەن چىرىكنىڭ يۈرىكىدە،
ئويغانسا ئۇ
توپا يا زەي سۇ.

تاغلىق شائىرنىڭ قېنى ئاقماقتا
ئاق قەغەزلەرگە مىسرا - مىسرا.
يېپىلدى يەرگە گۈگۈم تېرىسى
ئۇ تېرىسى سويۇلغان ئادەم.
غېرىپ خانىسىنىڭ تۇڭلۇكىدىن
شۇڭغۇپ چۈشكەن قىلىچ بېسى
تېگەر تامغا، ئىشكاپقا بىردەم،
ئادەمىز بوش كىيىملەرگە ھەم.

چۈشتى يانتۇ ئاي شولىسى
جۆيلۈۋاتقان ئاق ۋاراققا.

قورقۇنچلۇق قار ئېرىپ بولدى.

غۇلجىغا سالام

ئۆتۈپ

چۆلدىن كۆلگە،

كۆلدىن كۆلدىكى كۆك تۇۋرۇكلەرگە،

گۈلدىن گۈللەرگە، شامالدىن شامالغا،

يېشىل يىغىندەك تاغ ئۇچىغا،

سېپىلسىز شەھەردىن جەنۇبقا، شىمالغا،

دەريادىن كوچىغا، كوچىدىن كوچىغا،

قۇش روھىدەك كەلدىم غۇلجىغا

ئېگىز - پەس بۇ مىسرالىرىمدا.

چۈشتىن كېيىن

قەلبىم تىمتاس جاڭگالدەك بىردىن،

شامال چىقماقتا قەغەزلىرىمدىن

ۋاقتىم يەلپۈنگەن قۇمۇش پۆپۈكى.

تەخسىدە قۇرت يېگەن قىزىل ئالما

تەخسىدە غۇلجىنىڭ يۈرىكى.

مەن غەربىلىقنى تېتىغاچ ئاستا

ئالما تەملىك شېئىر يازماقچى.

ئەگىم ئاي كېسىپ ئۆتكەندە ئۈچەي - باغرى چۇۋۇلغان
شەھەر.

سەھەر قاراڭغۇ قازناقتىكى چاشقاندىن باشلانمايدۇ.
ھەتتا كۆزگە تاشلانمايدۇ قوغۇنكۈلى چاشكا ۋاقتىدا، قو-
رۇ تامنىڭ چىرايلىق يېرىقلىرى ئاستىدا.
ئالما دەرەخلىرى خۇشبۇي ھەم غەمكىن ئايال
پۇراپ، سىيلاپ، قۇچاقلاپ يىغلىۋەتتىم ھاياجىنىمنى با-
سالماي.

شەرۋانخان موماي چاي شامسىنى چاينىغاچ خيالغا چۆ-
كۈپ، تەنھالىقنى بولدى ئۆتكۈزۈپ بىر ئەسىرلىك يا ئۈنىڭدىن
كۆپ.

تۆكۈپ ئۈنچە قىرغىقىغا يىغلايدۇ دەريا، يۇلتۇزلار ئەر-
كىن شېئىر بېلىقلارنىڭ چوڭ ئېچىلغان ئاغزىدا.
ئالدىدا بىر ئاق چاچ گېنېرال مەيدىسىگە ئىزنەك تاقاپ،
قولغا ئېلىپ تاياق، ئاتىدۇ تات - تات - تات...
بالىلارلا ئەگەشكەن ھەيھات.

تېرەك مازار، تىرىك مازار، يېشىل ئادەمدەك تېرەكلەر
قاتار - قاتار.

كۈن ئۇپۇققا ئولتۇرغان ساقاللىرى قان، ئۆستەڭ سۈيى
ئەزان توۋلار.

سۈدىكى كۆك مەسچىتتە، دۇئا قىلىپ ئولتۇرار بىزگە،
يۈزىگە قورۇق چۈشكەن بوۋىلار.

ئالتۇن قۇملار جىمىرلار خىرە، گۈگۈم ئاتتىنمۇ تېز
يېمەكتە بىدە، قازانچى مەھەللىسىدە.

تۇتاي دېگەندە ئالمىسىنى سىقىمداپ كىرىپكىلىك دەرەخنىڭ

بۇ مىسرادىكى، بوپنۇمغا تەگدى ۋالىلداپ ھىلال ئاينىڭ مۇز-
دەك قىلىچى.

شېئىرىمدىكى يېرىم كېچىدە ئالما شەھىرىدىن قايتتىم
بىر يولى، ئالمىدەك يۈرىكىمدە ئالەمنىڭ قولى.

قولۇم كۆكسۈمدە ئەسسالام غۇلجام!
قاردىكى چوغ ئۈرۈمچىدە مەن،
ياشاۋاتمەن سولنىپ تاغقا،
سەپەر چىقىمدى سادىر بار ياققا.

2004 - يىل 12 - ئاينىڭ 1 - كۈنى.

سۈۋەرەككە مەدھىيە

كۆك قار ياغقان كۆكۈمتۈل كەچتە
ھەسەنشېرىك تۇغدى ئۈچ بالا.
ئۈچ تال تۇخۇم ساقلار مىڭ تەستە
توڭلاتقۇ ۋە مەرمەر تام ئارا
كېلىشىنى ئۆز ھاياتىنىڭ.

مەينەتچىلىك ئەتىرگۈلى ئۇ،
قاراڭغۇنىڭ شاھزادىسى ئۇ،
ئۇ تۆت پۈتلۈك ئوتنىڭ ھەرىكىتى
جىمجىتلىقنىڭ قىلىچ بىسى ئۇ.

قوڭۇررەڭلىك بىر غېرىب خەلق
تۈننىڭ قارا خەرىتىسىدە
ئۆز ئىچىگە بولماقتا غەرق.

شىشقىدىن پۇل ياغىچىنىڭ
غەمكىن بىر يۈز چاقناپ تۇيۇقسىز،
قالمىغاندەك ماكان ھېچ يەردە
بىر بۇلۇڭغا قېچىپ كەتتى تېز.
ۋە قالدۇردى ئىز
ئاغزى ئوچۇق قالغان قۇتغا،
خىرۇستالنىڭ نەپىس پۇتغا،
ھاۋانىچىغا، ھەسەل يۇقىغا،

نان ئۇۋىقى، تۈكۈچ، سۇپرىغا،
غاز ئوچاقنىڭ مۇزدەك ئاستىغا،
بۇستارتقۇنىڭ ماي پەللىكىگە،
دوخۇپكىنىڭ دات تەگلىكىگە،
پارۋاينىڭ كۆرۈنمەس تەرىپىگە،
جۈمەكنىڭ خارابلاشقان بەگلىكىگە،
چۈشۈۋاتقان سۇنىڭ كەلگۈسىگە ...

لىڭشىپ قالغان شىرە پاچىقى
كېچە - كۈندۈز تۇرار چىڭ دەسسەپ
سۈۋەرەكنىڭ ئاغزى، چۈشىگە.

ئۇ يېقىنلار بۇرۇتى بىلەن
جان ھەۋىسى قۇتىرىغان دەمدە
ئەڭ گۈزەل ۋە ئەڭ مەينەت يەرگە.
ئۇ گويىكى سەن ياكى مەن
ۋەتەن، مىللەت، دىن ئۇنتۇلغان
شۇ ئەڭ گۈزەل، ئەڭ مەينەت يەرگە.

جۈپلەشمەكتە مۇزدەك يەردە
ئىككى ھەسەنشېرىك ئەنە
پاچاقلىرى دىرىلداپ تىترەپ.

ھەسەنشېرىك تۇغۇلدى
تۇغۇلدى مۇڭلۇق ساتار كۈيى
ئۆيىنىڭ تىمىتاس كېچىلىرىگە.
دۇخاۋىدەك جۇلالاپ ئايال
ئەر كىرگەندە ئىسسىق تېرىگە،

خالىغانچە خەت يازار ئۇلار
ئۆيىنىڭ جىمى ئاق دەپتىرىگە.

بەزى قاتتىق، بەزىدە يۇمشاق
بەزى سۇيۇق قوراللىرىمىز.
قارشى ئاجىز ھەسەنشېرىككە
كېچە - كۈندۈز قوراللىنىمىز.
ب د ت دا يوق ئاڭا قارار
ھوقۇقى يا خۇنى توغرۇلۇق.
بىر خۇدادىن باشقا كىم قارار؟
ئۇ جان باقار قىلىپ ئوغرىلىق،
ئاشقان - تاشقاننى، مەينەت باسقانى
يەپ ياسىداق ئاشخانلاردا.

پۇشۇلدايدۇ ئاپتوبۇس قاردا
ئۈچ يانچۇقچى چىقتى قىستىلىپ.
قەلبىم قۇرۇق يانچۇقۇمدەكلا
سوغۇق بىر قول تەگدى «جۇغ» قىلىپ.
ئىشىنىز، پۇلىسىز، نۇرسىز، قورالسىز
ئامالسىزلىق كۆپ تېخى ئەنە.
يىگىرمە بىرىنچى ئەسىرگە كىردۇق يالڭاش
ئافرىقا ئاچ، ئاسىيا قاقاچ،
بىر ئەل قاقاس، بىر خەلق ئۇسسۇز،
جەڭ، تېررورلۇق، ئىس - تۈتەك، قاچ - قاچ
بوۋاقلارنىڭ ئەرۋاھى يەنە.
زېمىن قارا ئۈستىبېشىڭ قان،
ئەي، مەدەنىيەت قىلما تەنتەنە!

بىر كۈن كېلەر
كارغا كەلمەس جىمى كۈنۈپكا،
ئوت يالقۇنى قاپلايدۇ يەرنى.
يا بىر بۇيرۇق چۈشۈپ ئاسماندىن
سۇ باسدۇ ئىمارەتلەرنى.
ئەنە شۇ چاغ بىر ھەسەنشېرىك
بۇرۇتتىنى تەۋرىتىپ كېلىپ
ئاغزى ئوچۇق ياتقان كىشىنىڭ
زېمىندىكى كەنجى كىشىنىڭ
مىللىكىگە كىرىپ چىشىنىڭ
شورار قالدۇق قان شىرنىسىنى.

يېرىم كېچىدە،
تەشۋىش ئىچىدە
سۇخانىنىڭ ئىشىكىنى ئاچسام
چاقناپ قالدى بىر مىسرا يا قان.
چەكسىز ئالەمدە نېمىدى ئىنسان؟
قويۇپ بەردىم ھەسەنشېرىكىنى.

2004 - يىل 12 - ئاينىڭ 22 - كۈنى.

ئەتلەس

ئەتلەس، ئەتلەس
سەن قوشاق ئەمەس
قۇشلار ئوقۇغان.
ئۇيغۇر ئۇيغۇر بولغاندىن بېرى
سېنى قۇياش ئۆزى توقۇغان
رەڭلىرىڭدە كائىنات سىرى.

سەن ئەمەس قان
ئانا يەرگە ئۇيۇپ قالغان
قىزىل شەپەق شولسىدەك،
ئاي كۆرگەندە تۇنجى قېتىم
ئۇيغۇر قىزى ئېچىپ چىچەك.

ئەمەس سەن يالقۇن،
غېرىبلار شەھرىدىكى
كوچىلارنىڭ ئىشىكىدە؛
ئاياللار بېلىقتەك ئۈزۈپ يۈرگەن
ئەركەكلەر سىلىق تاش ئىچى زىدە.

موزاي كىرپىك قىز ئەتلەس كىيگەندە
كوچىمىز ھەسەن - ھۈسەن كۆتۈرۈلگەن يەر.
يېڭىلىق بوراندەك بېسىپ كەلگەندە
بىز گويا ئۆمۈچۈك تورىدىكى ئەر،

ئايرىلىپ ئېگىندىن ئاياللىرىمىز
سۆرىلەر يەردە غەرىپ ئەتلەسلەر.

تەلىسىز كۈنلەردىكى ئاۋازىمىز سەن،
ئۆلگەن بازاردىكى پەرۋازىمىز سەن،
بولۇپ قالساق ئۆلەمىجان ئەر
قۇترىتىدۇ رەڭگىڭ، شوخ جىلۋەڭ.

ئەي، ئاتەش سۇلالىسىدىكى ئەتلەس خىيال
سەجدە قىلىشنى بىلدۈق بىز كىمگە.
ئەي يامغۇر پەسلىدىكى ئوت بىلەن شەھۋەت،
نوھقا ئەگەشكەنلەر چىقسۇن كېمىگە
ئېچىلسا ھەۋەس پۈركەپ كىيىمگە.

ئاڭلايدۇ، ساقلايدۇ، قۇرئان ئوقۇيدۇ
قىزلىرىغا ئەتلەس توقۇيدۇ،
زېمىندا شۇڭا بۇ قەدىمىي مىللەت.

ئەتلەس، ئەتلەس
ئۆزىگە سەن ھېچنەرسە ئەمەس
دۇنيانىڭ باشلىنىپ ئاخىرلىشىشىدەك.
ئۇيغۇر ئۈچۈن ھاياتلىق ئۆلمەس
مۇزېيىدىكى چۈشسەز كىشىدەك.

ئۈژمە دەرىخى تۇغدى قوش - قوشلاپ
بوينىدا يۇمران، يېشىل قول - بارماق،
ئەركىلەيدۇ گۇڭراپ ھەر ياپراق.
پىلە غوزىسىنىڭ كۆزى يورىدى

قوينىدا ئوماق، قاناتلىق بوۋاق.
خالۋاپلار يىپ تارتىپ - يىپەك توقۇدى
ئويىدا ئادەملەر، كوزىدا بوياق.

مەن يىپ ئېشىپ ئانا تىلىمدىن
بۇ شېئىرنى توقۇپ ئەتلەستەك
ئەلگە سوۋغا قىلىدىم دىلىمدىن.

2004 - يىل 9 - ئاينىڭ 1 - كۈنى.

كوچىدىكى ئادەم

كۆكتىن تامغاندەك،
يەردىن ئۈنگەندەك،
كوچىدىكى ئەي، ئادەم
ھەممىمىز يىلتىزسىز دەرەخ
ئىچىمىزلىق يېشىللىق، ھەسرەت.

ئىچىپ بولدى سۇ ئۆزىنى
سېمونتنىڭ سۈزۈك يېرىقىدا.
تۇرمۇش بىزنى ئىچمەيدۇ،
يەكلەيدۇ، چىشلەيدۇ، ئىكەكدەيدۇ.
بىر كۈنلەردە پەقەت يەر يەيدۇ،
تاپىنىمىزدىن چېچىمىزغىچە.

ئاڭغىچە ئەي، پاناھسىز ئادەم
سۆزلەيمىز قۇشتەك بۇ گۈزەل تىلدا،
ئىشك ئىچىپ غەيىكە دىلدا.
بىز زەنجىردە ماڭىمىز،
شەيتىنىمىز يۈگۈرەر قىلدا.

ئىچىپ بولدى سۇ ئۆزىنى،
ئىچىمىدىكى شىر يۈمدى كۆزىنى.
ئىچىدە قۇرۇق ياغاچنىڭ
ياسالمىغان، چالمىغان راۋاب.

بۇندا لاغايلاپ يۈرگەن ئەي، دەرتىمەن
ئەڭ نەپىس شەكىلدە ئەڭ ئەزىز قىلىپ
بىزنى باشتىلا قويغانغۇ ياساپ؟

قالمىغاندا كوچىدا ئادەم
قۇياش ئۆزىنى كۆيدۈرىدۇ.
تاش كۆرىدۇ تاشنىڭ قولىنى
ئەسەبىيلەرچە سىلاۋاتقان.
شەپقەتكە ھەممىنى قىزىل سۆيىدۇ
تەندىكى كوچىدا كېتىۋاتقان قان.

كوچىدىكى ئادەم كوچىدا ئەمەس
دەرەخ ئۈچىدا، ئۆيدە، ھەپسىدە
ۋاقىت دولقۇنىدا، ھاۋادا، نەپسىدە.
ۋە يا ھېچنەدە يوق ئادەم،
چۈنكى يوقى ئۇ ئەسلىدە.

2004 - يىل 12 - ئاينىڭ 4 - كۈنى.

ئائىشەنىڭ بەش پەسلى

پىچىرلاشقان شاماللاردىن
ئىسمىڭ قۇلىقىمغا كىرىپ،
ئىسمى چىرايلىق چېچەك تاللاردىن
تاپالمىدىم ئىسمىڭغا ئىسىم
دالىغا بېرىپ،
كۆكلەمدىكى ئائىشە.

بىر بۇلاق ئاچتى كۆزىنى،
نۇردەك تىلى ساپ ئۇيغۇر قىزىنىڭ
ئۇچار قۇشلاردىن ئاڭلاپ سۆزىنى،
كىرگەندە ياز يۇرتقا كۆچۈپ.

بارسام جاڭگالغا ئوتۇنلۇققا
دەرەخ كاۋىكىدىن چىقار ئائىشە
ئاپتاپ ئۆچۈپ، كىيىكلەر چۆچۈپ.
ئالغۇم كېلىدۇ خوتۇنلۇققا
يەتمىش ئىككى مىڭ تومۇرۇم كۆپچۈپ.

كۈزدىكى ئائىشە
مول ھوسۇل ئالار ئېتىز ئىشىدا.
تەرگەن پاختىسى يۈگۈرەيدۇ،
ساغقان كالىسى كۈلۈمسىرەيدۇ،
ئۇيۇتقان قېتىقى سۆزلەيدۇ.

ئائىشەنىڭ بەشىنچى پەسلى
دېرىزىنىڭ كەينىدە،
دەرەخسىز ئورماندا،
ياكى ئارماندا كۈتۈپ ئۆزىنى
كىرىپكى تۆكۈلگەن جەرەن كۆزىدە.
ئۆلگەندىن كېيىن ئېچىپ كۆزىنى
ئوت يالقۇنىدا كۆرگەن ئۆزىنى
بىر پاھىشەدە،
ۋە ياكى قەلبى كور ئائىشەدە.

بەشىنچى پەسىلدە
يۇتتى ھەمىشلىرىمىز، قىزلىرىمىز،
قالمىدى ئاي قۇتدا سىرلىرىمىز.

قەلبىمىزدىن چىقىرىپ ياپراق
بىر كۈنى قارىغايىدەك تېرىلىمىز.

2004 - يىل 12 - ئاينىڭ 5 - كۈنى.

دېڭىزدىكى كوچا

1

تاش ئىچىدە تاش،
تاش ئىچىدە كوچا،
كوچا ئىشىكى ئېچىلغان قىيپاش
دېڭىزغا.
دېڭىز قۇيرۇقلۇق،
كۆرۈنمەس ئۈچى.
دېڭىز ئومۇرتقىسىز ئۆمىلىگۈچى،
دېڭىز يۇمشاق چىشلىق سۈت ئەمگۈچى،
ئۇخلاۋاتقان كوچا ئاغزىدا
بۇزۇلداپ ئېقىۋاتقان سۈت
كېچىدىكى دېڭىز دولقۇنى.
دېڭىز ئاغزىنى يۇماقتا،
شەھەر يۇماقتا ئەخلەتلەرنى،
كۈندۈز ئادەملەرگە تۈز چاپماقتا.
تۇرمۇشى كۈنسېرى تەمسىز بىر ئايال
پاھىشخانىدىن چىقىپ چاپماقتا،
قوغلايدۇ دېڭىز قولىدا خەنجەر.
ئەتىسى ئەتىگەندە
شىتات ساقچىلىرى شۇ يەردىن يەنە
ئۆلۈكىنى سۈزەر بىر ئەرنىڭ،
ئەركىنلىك ئىلاھىدىن تاشلاپ ئۆزىنى

چۈشكۈن ئايالدىك خوشلاشقان ئۇمۇ
بىلەلمەي چۆكتۈرگەن ۋاقتىمۇ، سۇمۇ؟

دېڭىزنىڭ ئىشىكى ئېچىلدى،
يېڭى كەلگەن ئىككى ئۆلۈككە.
بۇرۇنقى ئۆلۈكلەر دەرەخ ئاستىدا
دەرەخ شېخىدا بەزىسى يەنە.
قەۋەت - قەۋەت سۈزۈك پەلەمپەي
قۇياش نۇرى تىك چۈشكەن يەردە،
قاسراقلىق بوۋاي ياتار جىمجىت، پاك
گۈل - چېچەك چىرىماشقان مەرۋايىت پەردە.
قېتىپ قالغان مەمەدان كاھىن
كۈنگە قاراپ يۈكۈنگەن پېتى.
تاش سۈپىدا بىر توپ ئەر - ئايال،
كۆزى ئوچۇق، ئوچۇق ئەۋرىتى.
سېسىغان بىر سېۋەت مېۋە ۋە باققال،
ئۆلۈمدۈر ئالغاننىڭ، ساتقاننىڭ ئېتى.
پادىشاھ ھەرىكەتسىز نەزەر تاشلار
ئاستىدا ئاق ئايغىرنىڭ ئىسكىلىتى.
قۇرۇقلىپ قالغان شەھەر ئىچى،
گۈللەر ئېچىلغان تىمتاس چەت - چېتى.
نۇھقا ئەگىشىپ كەتكەن ھېلىلا
كاتەكتىن توخۇسى، باغلاقتىن ئىتى...

چۆككەندە شەھەر ھۆل بالىياتقۇغا
دېڭىز ئاستىدا تىرىك ئادەم يوق.
ھاسىلىق بىر كىشى ماڭدى توپاندا
ئېچىلدى بىر كوچا، شەھەر قۇپقۇرۇق.

ئۇسسغان دېڭىز
ئىچىپ بولغان ئۆزىنى.
سېلىق قۇملۇقتا بوران
چەككەن ئىز:
قۇم يايلى، ئەلئېھرام،
تەسۋىرىي يېزىق،
ئويلاۋاتقان كىم يۇمۇپ
كۆزىنى؟ .

چەكسىز قۇملۇقتا چەكسىز ئېچىراقش
يالىڭاچ، نەپىس، ئويمان، ئېگىز تەن،
مەڭگۈلۈك ئۆلۈم، مەڭگۈ يېڭى تەم.
قۇرغان دېڭىزدىكى يېشىل ئۇيغۇر بىز
قاتار تېرەكلەر ھايات مىسراسى.
ئۈزۈلۈپ قالغان بوستانلار ئارا
قۇملۇق بىر ئىسسىق ھاياتى يارا.
ئۆلۈش، تۇغۇلۇش، داتلاش، پارقىراقش
يەر تېگىدە سۈزۈك ۋارقىراقش،
ئىسسىق نېفىت، پارتلىغان تەن،
تەكلىماكاننىڭ كۆك تۆمۈرىدىن
تۆمۈرلارغىچە تۆمۈردىن پۈتكەن
ئۇ ئىسسىق قان ئايلانغان، كۈتكەن.
يېشىل ئۇيغۇر بىز قۇم بويىدىكى،
ئۆلۈك دېڭىزدا بىز تىرىك كىشى.
قۇم ئاستىدا تىلىسمات شەھەر
خوراز چېلىشى، ئىشىك غىچىرلىشى،
بوۋاق يىغىسى، تۇلپار كىشىلىشى،
خۇشپۇراق چاي، يېپەك، پىل چىشى،
يارىبار ھارۋا، تىغلىق كۆپ كىشى،

قايتار پادشاھ، يوق تەندە بېشى،
يېتىم ئوغۇل، تۇل خوتۇن قالار،
توغراق داپ چالار، چاقنار قۇم يېشى،
قۇملۇق مازار، ئاستىدا بازار
كوچا توپا - چاڭ، روھلار قىستىشى،
ئەزان ئاۋازى ئاڭلىنىش بىلەن
غايىب بولار ھەممە - ھەممىسى...

ئېچىلدى زامان، قۇملۇق كوچىدا
يوقالغان شائىر كۆردى ئۆزىنى،
ئىچىمدە قۇملۇق، شىر ئويلانار
شېئىر ئويغىنار ئېچىپ كۆزىنى.

3

راشىد پورتى كۆردى:
ئۆرۈلۈپ، دولقۇنلاپ، پاتماي دېڭىز
بىتون تاملارغا سىزىۋەتكەن.
يۈكى نورمىدىن ئوشۇق كېمىلەر
سۈدىكى دۈبەينى ئىزىۋەتكەن.
قاشتىكى دۈبەي ھەزىم قىلماقتا
غىچ جۇڭگونىڭ مىلچ مېلىنى،
پارس گېلىمىنى، ھىندى چېيىنى،
يەھۇدىنىڭ ئالتۇن قېنىنى،
ياۋروپانىڭ قىرلىق ئەينەكلىرىنى،
ۋاشىنگتوننىڭ بىتون ئېڭىنى،
سېدىنىلىق ھاجىنىڭ يېشىل رېڭىنى،
ھەجگە ماڭغان ئۇيغۇر غېمىنى،

ھەجىدىن يانغان يەڭگىل كېمىنى
ئەنبەر پۇراقلىق شامالغا قوشۇپ.

ئۇ قىرغاقتىن بۇ قىرغاققىچە
ئۇ ئەسەردىن بۇ ئەسەرگىچە
ياراتقۇچىدىن ئۆزىمىزگىچە
ئۆزىمىزدىن ئۆزىمىزگىچە
شەھەرلەردىن شەھەرگە توشۇپ...

كەبىدە ئەرەپ،
قىبىلە تۆت تەرەپ
يۈزلەنگەن ئادەم ئادەمگە،
ئادەم قەلبى چەكسىز ئالەمگە.
ئالەمدىن كەلگەن ئاۋازسىز سادا
ئەكس ئېتەر زېمىندا، سۇدا.

كىتابىنى ئاچتىم دېڭىزنىڭ.

مەيىن شامالدا ئەتىرگۈل ھىدى،
سۇدا يالقۇن، ياپراقتا ياراق.

سائەت ئوندىن بەش ئۆتكەن ئىدى
بولۇپ كەتتى كوچا پاتپاراق،
پارتلاپ بىر بومبا يا مىنا
پورەكلىگەن زور قىزىلگۈلدەك
كۈكۈم تالقان بولغاندا بىنا.
تونۇش يۈزلەر كۈندە كۆرگەن بىز
بۇ دۇنيادىن غايىب بولدى تېز،

سۆيگۈ ئېلىپ ماڭغان قاتىل ۋە
پىئانىنو چېلىۋاتقان قىز.
گىياھقا ئايلاندى كېتىۋاتقان ئەر
بىر ئۆمۈر كارىۋاتتا، كۆتۈرەلمەس يەر.

ئەينەكتەك كۈنلەر سۇندى جاراڭلاپ
ئەنسىز كوچا، مالىمان شەھەر.
دوقمۇشتىكى فونتان يېنىدا
يارلانغان ئاپئاق گەج كەپتەر
چۈشتى يەرگە تاشلاپ قىزىل پەر.

ئەنە شۇ چاغدا
چاچراپ چىققان بومبا پارچىسى
ئۈزۈۋەتتى قولۇمنى مېنىڭ.
بۇ شېئىرنى قولۇم يازمىدى،
ئاق قەغەزنى بويىدى قېنىم.

تىنچلىقنى خالايمەن شۇنچە،
ئەركىنلىكنى خالايمەن شۇنچە،
ھەققانىي، ھۆر، نۇرلۇق دۇنيادا
ئېچىلمىسا قاندىن گۈل - غۇنچە.

قۇياش زېمىنىنى بولدى ۋاراقلاپ
ئاي تىكلەندى مەسچىد ئۇچىغا.
قان ئاقماقتا قىرغاقنى بويلاپ
دېڭىزدىكى تىمتاس كوچىغا.

2004 - يىل 12 - ئاينىڭ 10، 11 - كۈنى.

ئانام كەلدى

شمال قوۋۇقىنى چېكىدۇ ئانام،
شمال ئەكەلدى تونۇش ھىدىنى.
ئانام بوپتۇ مۇنداق بوپتۇ بىئارام:
بىلەرمۇ نەۋرەم يۇرتنىڭ تىلىنى؟

ئانام كوچىدا ئاقماقتا سۈدەك،
ئانام سۆزلەيدۇ پاك - پاكىز قاردەك.
باقار ئىشىككە ھەربىر پەشتاقتا
قوشنىلارغىمۇ بىر گېپى باردەك.

جەنۇب سۇ
سېۋەتتىكى.

جەنۇب ئۇن
توق ئەلگەكتىكى،
تۆشۈكلىرىدىن چۈشەر تاسقىلىپ.
جەنۇب ئوششاق قىزىل چىلانكەن
ئانام ئەكەپتۇ خالتىغا سېلىپ.

قولۇمنى ئۇزاتتىم رەڭسىز دۇنيادىن،
چىلان —
ئۆلۈك پەسىلنىڭ سەنئەت ئەسىرى

رېئالزىمنىڭ يوق تەسىرى.
ئۇ پەتنۇستا قانىغان ۋاقىت
ياكى بىر مۇخلىسنىڭ گۆشىنى خىيالى.

ئاغزىمدا
چۈشتىن كېيىنكى جەنۇبىنىڭ تەمى
چۈچۈمەل، ئەترەك، يۇمشاق، شەھۋانى.

چوغ دېيىلسە مۇز ئەگەر
مۇزنى تۇتسا قول كۆيەر،
قولۇم كۆيدى.

ئانام بۇنى چۈشىدە كۆردى.

2004 - يىل 12 - ئاينىڭ 15 - كۈنى.

قىيپاش ئۆلۈش

باشلىدىم بۇ شېئىرنى
قىيغىيىپ يېتىپ
كۆك گۈل بەرگىدە گىلەمدىكى،
سۆزلەر بىلەن تالىشىپ جان
ئۆلمەكتىمەن سىڭايان.

دېرىزە يانتۇ ئېچىپ قويۇلغان،
ھايات ئېگىك نۇرىدىن توقۇلغان.

قۇدۇقتىكى شەھەر ئىچىدە
بىز چاقىنىغان بېلىق كېچىدە.

كوچىلارنى قاپلىسا تۈتەك
دەل - دەرەخلەر ياشامدۇ بىزدەك؟

ئاق قۇشقاچنىڭ مامۇق چاپىنى
قارا ئىستىن تاقاپتۇ بىزدەك.

دەريا ئاغرىق، سۆزلەر كېكەچلەپ،
لەيلەپ چىقتى توپ - توپ ئاق بېلىق،
قالدۇرمايلا سۇغا ۋەسىيەت.

كەلسە ھەيۋەت يۈك پاراخوتى
لاكاسلايدۇ دېڭىزنىڭ پۈتى.

چۈش كۆرىدۇ دەرەخسىز ئورمان
يېشىل خەلقى قىرىلىپ بولغان.

تۈيۈقسىزلا ئوق يەپ قىرغاۋۇل
قورققان روھى پۇتسىز، قاناتسىز
قېچىپ كەتتى چاتقالغا ئۇدۇل.

كىرىپ قېلىپ شەھەرگە ۋال - ۋال
تۇرۇپ قالدى ھاڭۋېقىپ شامال.

ھەممە يەر ئايال.
تۆمۈردىن چىقىپ ئايال
مۈزدەك قېتىپ قالغان
ئىشكىلەرنىڭ تۇتقۇچىدا،
قۇلۇپلاردا، كىلىت ئۈچىدا،
لاپىلىدىغان لامپۇچكىدا،
لامپۇچكىنىڭ بۇرمىسىدا،
قوڭغۇراقتا، سۇ تۇرۇپسىدا،
زاۋۇتلارنىڭ ھىڭگاڭ چىشىدا،
ماشىنىلار قەبرىستانىدا
پارقىرىغان ئەخلەتلەردە.

يالتىراقتىن چىققان ئەرلەر
ئۇچۇپ يۈرەر ھەممە يەردە.

ئايال تىك،
قىياش ئەر.
شەھەر قىياشاغان
بۇلغانغان يەر.

يەرگە قەدەم قويغاندىن باشلاپ
بىر كېمىدە بىز ھەممىمىز.
گەر قىيىسىپ چۆكسە بۇ كېمە
نەدە بولار بىزنىڭ قەبرىمىز؟

2004 - يىل 12 - ئاينىڭ 19 - كۈنى.

ئۆتۈپ كەتتى چاقماق چېقىپ،
 ئۆتۈپ كەتتى،
 دەرەخ، بالا - قازا، تىرىك مېھنەتلەر.
 قايتتى شېھىتلەر ئۆزىنى ئۆلتۈرۈپ،
 قايتىمىدى مەڭگۈلۈكنى تېتىغۇچىلار
 غازىلارنىڭ ئۆلۈك ئېتى ياتىدۇ كۈلۈپ.
 بۇ ئۆزىنى ئىزدەش چېغىدە
 ئىنسانىيەتنىڭ،
 ئاخىرىدا يېڭىلىگەن رەتنىڭ
 شېئىرغا مىنىپ كېتىۋاتىمەن.
 ئېيتقۇدەك ھېكايە يوق،
 يىغلىغۇدەك بىر ئادەم،
 شۇنچە نۇرغۇن ئادەملەر تۇرۇپ.

ئورنۇمدىن تۇرۇپ
 ئىشىككە قاراپ ماڭدىم،
 قىش ئېقىپ كىردى
 نۇرغۇن سوغۇق نەرسىلەر بىلەن.

34 يىللىق ۋەھىمە رېڭى،
 34 ھالقىسى نۇر زەنجىرىنىڭ،
 تاشلىدىم نەزەر شەھۋەتلىك، يېڭى
 قار توختاپتۇ ئالدىدا پەنجىرىنىڭ.

2004 - يىل 12 - ئاينىڭ 23 - كۈنى.

ئىنگىلىز تىلى

پۇرىدىم نەمخۇش سۆزلەرنى
ھېلىننىڭ ھۆل چاپلىرىدەك
«ئىلىادا» دىكى سەھەردە.
سەھەر ئەتىرگۈل بارمىقى بىلەن
دېڭىز بويىدىكى شەھەردە.

ئىنگىلىز تىلىدا چىقماقتا شامال
ئوتتۇرا دېڭىزدىن بابلونغىچە،
يۇمشاق يەرلەردىن يۇمشاق ئەرلەرگە.
ھېرودوتۇس ئۇخلاپ كۆردى چۈش
خەرىتىسىدە قۇملۇق ۋە كېچە.

ئىزلەيمەن
قۇملۇقتىكى سۆزلەرنى،
توغراقتا، تاشلاردا
تېنى يوق باشلاردا
سۆزلەپ تۇرغان كۆزلەرنى،
ئۆلۈش ئالدىدىكى پىكىرنى،
ئۆلگەندىن كېيىنكى پېئىلنى.
كىشىلەرنىڭ ئاغزىدا
چېچەكلىگەن گۈزەل بىر تىلنى
ئۈزۈپ ئاق قاردىن پۇرايمەن ئاستا.

ئۇيغۇر بوۋاي ئوتۇن ساتماقتا
ئۆزى تىرىك توغراققا ئوخشاش.
ساقلىنىش ئۈچىدا قۇياش،
مازارغا تىك بازارغا قىياش.
بىراق بۇلارنى
ئىنگىلىزچە تەسۋىرلەش تۈگۈل
ئانا تىلدا يېزىشۇ مۈشكۈل.

ئىنگىلىز تىلى —
سۆزلەۋاتقان گۈل،
چىشلىق چاق،
سۈزۈك بىر ياغاچ
ئايالغا ئايلىنىش ئالدىدىكى،
تىرىقلىرىنى بويىپ قىپقىزىل
ئازغۇن دۇنيانى كۈتىدۇ بىرخىل
خېرىدارىنىڭ ئۈزۈلمەس چېكى.

يېقىنلايمەن
ئوخشاش بۇرۇتلۇق ھەسەنشېرىككە،
ھەربىر نەرسىگە، ئۆلۈك - تىرىككە،
شىرىنسى شورالغان سۆز دۆۋىسىگە.
كۆڭلۈم كۈندە بولار پاتپاراق
ئەمەس بولغاچ پەرەڭ شائىرى
ماڭا زەھەرلىك، ئاچچىق نام - ئاتاق،
بىلىمى يۈتۈپ سالىسام ئىش چاتاق.

شېشىگە سولانغان بىر تال قۇرتىمەن
غەزەپلەنگەن ئايال داخاننىڭ
پىل چىشىدەك ئالقىنىدىكى.

تۈگەتمىدىم بىر ئوقۇپ تېخى.

تىرويا شەھىرىدە مەن،
ئۇيقۇسىز ئۆتكۈزدۈم كېچىنى.
ئاۋازىم تاشقىمۇ ئاڭلانماس
سىلايمەن دېڭىزنىڭ ھۆل چېچىنى.

2004 - يىل 12 - ئاينىڭ 26 - كۈنى.

بۇ
ئەتىرگۈلى تۈزىغان سۇ،
پارچىلانغان، تىلىنغان،
ئاستىن - ئۈستۈن قىلىنغان،
ئۈچەي - باغرى شىشە قۇتغا سېلىنغان
سۇنىڭ ئىسكىلىتى؛
ياكى
رەڭسىز، پۇراقسىز، سۇيۇق ماددىنىڭ
خىمىيىدىكى يەنە بىر ئېتى.

ساز چالىمىز قېنىمىز بىلەن
قوڭۇر يەر بىلەن
كۆك ئارىسىدا.

شارقىراپ جىلغىلاردىن چىقىمىز،
ھاياجىنىمىزنى ئېقىتىمىز
قاقاس يەرلەرگە، تاشتىن تاشلارغا.
تىنىمىسىز جان بېرىمىز، ئېتىلىمىز
تېنىمىز چوڭقۇرلاپ، دولقۇنلاپ، ياڭراپ،
ئاتونۇش كەڭلىكلەردە قېتىلىمىز.

دەريادا كەچ بولدى،
بېلىق قارىنىدا ئۇيغۇر،
سۇ ھەققىدىكى قەسىدە ئۆلدى،

چۈنكى بۇ H_2O .
 ھاۋادا چەكسىز كىچىك ئىككى ئايال
 ئىنتايىن كىچىك ئەرنى قۇچاقلاپ
 ئېرىگەندە؛
 لازىر نۇرى تۇيۇقسىز چاقناپ
 ئوغلۇمنىڭ مېڭىسىگە چۈشكەندە،
 ئۆمۈچۈك تورسىمان بوشلۇقتا
 سۇ پەيدا بولدى.
 ياشاۋاتىمەن ۋەھىمدە...

پەيدا بولدى كۆرۈنمەس سۇ
 زېمىندىكى باشقا - باشقا شەھەردە،
 نوھنى كۆرمىگەن
 كۆرۈنمىگەن نەرسە يوق دېگەن
 ئايالدا، ئەردە،
 ھاياسىز، ئەما، مەدەنىي ئەمما...

سۈدەك سىرلىق، سۈدەك ئۇسسۇز بىز
 ۋاقىت ئۆتمەكتە ئاقار سۇدىن تېز.
 ئۆز چوڭقۇرىغا قاچماقتا سۇ
 سۈدىكى تاردا مۇڭلىرىمىز.

دېرىزىدىن نىگاھلار ئۆچتى،
 ئاپئاق قارغا قاراڭغۇ چۈشتى.
 بۇ شېئىر ھۆل ئىچىدە سۇ بار،
 مەڭزىلىرىم ھۆل چۈنكى كۆز ياشلار...

2004 - يىل 12 - ئاينىڭ 28 - كۈنى.

ئىدىقۇت شەھىرىنىڭ ئۇيۇقىدا

بىر يىل ئۆلدۈم
قۇرت يېگەن ياغاچتەك،
بىر يىل ياشىدىم سۇدىكى تاشتەك.
قۇمدىكى مىللەتنىڭ يۇلتۇز شائىرى
ئانا تىلىدىن ئالتۇن كان قېزىپ،
يېڭى يىلنىڭ دەرۋازىسىدىن
كىردى قەدىم شەھەرگە ئېزىپ.

بوز دۆڭلەردە ماڭماقتا توپا،
توختىغىنى قۇياش - كېسەك باش
ئىدىقۇت شەھىرىنىڭ ئۇيۇقىدا.

شاۋقۇنلىغان تىلى يوق رەستە
تىرىكلەرگە ئۆلۈكلەر ياردەك.
بۇ ئۆيلەردە تېخى بۇلتۇرلا
مىڭ يىل بۇرۇنقى كىشىلەر باردەك.
خاقان روھى تىمتاس ئوردىدا،
چېلىنماقتا يىللار چېلتاردەك.
قۇم ۋە شامالنىڭ ئاياغلىرىدىن
ئىزلەيمەن خانىشنى ئەڭ نەپىس لايدەك.

سېپىل ئۆزىنى تۈگەتمەكتە يەپ،
مىسرالار تىزىلماقتا پىل چىشىدەك.

تىلىم مېۋىسى ئۈزۈلگەن شاخ،
دىلىم غەم چېچىكى ئېچىلغان پۇتاق،
ئىلىم غۇنچىلارنىڭ خەرىتىسىدە،
يىلىم يېڭى بىر نۇر زەنجىرىدە.

كېتىۋاتىمەن ئەرۋاھلار ئارا
ئىدىقۇت شەھىرىنىڭ ئۇپۇقىدا.

تېرەكلەرنىڭ كۆك ئاغزىدىن
ئانا تىلىم جىمىرلاپ چىقىپ
كىردى جانىدەك جىسمىغا ئېقىپ.

ئېچىلىسەن يەردىن بىر ئىشك،
پاناھلانسام يۇلتۇزدەك پېتىپ.
يېڭى يىلدا يېڭى شەھەردە
تېرەك تۆپىدىن كەتسەم يول تېپىپ.

2005 - يىل 1 - ئاينىڭ 3 - كۈنى.

چامغۇر

قەھرىمانى يوق دەۋرلەردە
تۇرمۇش تەمسىز، ئادەملەر غەمسىز
قارماققا.

ئەمخانغا چاپىمىز ئەنسز
سەينىگە بولغان بىر تال تىرناققا.

كۈز يامغۇرى يايغىنىدا تور
شوڭ ياپراقلار چۈشتى قارماققا.

ئېچىلغان لاي چېچەكلىرى دەپ
نەزمە پۈتتى پۈتۈم پاتقاققا.

مىچىلدايدۇ ئارقا كوچا،
ئوتياش بازىرىنىڭ
ئۇششاق نىرىپلىرىغىچە تا
چىڭ تارتىلغان، ئۈزۈلگەن يامغۇر.
پارقىرايدۇ شوخلا، پىدىگەن
پارقىرىماي تۇرۇپتۇ چامغۇر
توپا يۇقى ساقىلى، تۈكى.

تەكلىماكان بويلىرىدىكى
يېزىلارنىڭ قىرتاق تەمى ئۇ.
شورپىلارغا، ئاشقا سېلىنىپ

يالپاق - يالپاق، ياغدەك مېزىلىك
ئېغىزىڭغا يۈگرتىدۇ سۇ
شەربەت تېمىپ تۇرغان جۇۋاندەك،
يا ئورمىغا چۈشكەن كۈنلەردە
مۇز قېتىققا چىلىغان ناندەك.

ئىزلەيمىز نۇرنى،
باشقا كۈن كېلىپ.
چامغۇرنى
تىلغا ئېلىپ
بۇيرۇيدۇ تېۋىپ
ئۆپكە كېسەلگە،
خىجالەتتە قالغان ھەر ئەرگە
ئۇرۇقىنى ئىچىشكە دەملەپ
نامازشام قارىغۇسى چۆمگىچە تەرگە.

چامغۇرلار
كۆكى بىلەن بىرلەپ ئىككىلەپ
ئويغانماقتا دۈڭلەك ۋە دۈڭلەك
ئېتىزلاردىن تۇرغان شور ئۆرلەپ.
دېھقان بىر - بىر يۇلار دوڭغاقلاپ
پاتاڭلىرى شۇرقىراپ تەرلەپ.

يەر ئۈستىدە خۇشاللىقىمىز،
يەر ئاستىدا قىزغۇچ - قىزغۇچ ئىز.
قىچىشماقتا قۇرغاق، قوتۇر يەر
قېتىشماقتا چامغۇر يىگىت - قىز.

قۇم تېگىدە قالغان مەلىلەر
قېچىۋاتقان يېشىللىق ۋە بىز.

كىردى چامغۇر
بىز بىلەن تەڭ
كۈز پەسلىدىن قىشقا كەڭ كەتكەن.
چامغۇر سالغان سۇيۇقئاش بىلەن
مەزىسىز كۈنلەردىن ئىزدەيلى تەم.

شېئىر يازسام مەن يەنە بىردەم
گۈلگە تولار ئىدى بۇ شەنبەم،
بىراق سەن يىراق
ئۆچتى لاپىدە
قاردىكى يالقۇن.

2005 - يىل 1 - ئاينىڭ 8 - كۈنى.

ئۇيغۇسزلىق

تەگ - تېگى يوق كېچىدە،
مەن شېئىرنىڭ ئىچىدە،
يۈرىكىمگە سالىمەن قۇلاق.

بارمىقىمنى تەگكۈزۈپ قويسام
ئېتىلىپ چىقار تېنىمدىن بۇلاق.

مېنىڭ ئىسمىم ياتتى كارىۋاتتا،
ئۇيغۇ بولسا قاچتى پاتراقلاپ.

قىپپالساڭ چىقىپ تەختكە
تال ئاتقۇچە بولدۇم ئاقساقال
قارغىش تەگكەن بىر قەبىلىگە.

2005 - يىل 1 - ئاينىڭ 10 - كۈنى.

يەنە بىر تېرە

كېچىنىڭ تېرىسىگە پارقىراق، ئۆز
يوشۇرۇنغان شۇنچە كۆپ يۇلتۇز
تىلىرىنىڭ،
دەرتىمەننىڭ،
شەرۋەتلىك تەننىڭ.

چېكىلگەن ئۈزۈمدەك سىرلىرىم قۇتلۇق
كۆكسىگە باش قويدۇم تولغان ۋەتەننىڭ.
ئەگمىسى سېھىرلىك، قۇملۇق،
جەۋھىرى ئېتىلىپ چىقىۋاتقان چۆل،
تاغلار پۇچۇلانغان ئىچى ئوتلۇق
بوستانلار نازلىنار يېشىل ئەتلەستە.
قۇم كارىۋېتىدا بۇ زېمىننىڭ مەن
تۇرماقتىمەن قايناق ھەۋەستە.
گويا چۈشكۈنلەشكەن ئادەم ئاتا
چۈشەنگەندەك ھاياتنى خاتا
شۈمشىيىپ قالمىمەن يەنە بىر پەستە.

بىر كوزا يۇلتۇز بىز ئەزرائىل يۈدىگەن،
يولدىكى بۇلاق بىز دەريادا يۈتكەن.
بىھاجەت، بىھۈدە ئەي قورقۇنچاقلار
بىز ئۆلۈم ئاشىقى يارىنى كۈتكەن.

www.uyghurkitap.com

تېپىلمايدۇ ئۈستىخان، تېرە
ئىنسان يەنە سەرسان، يالىڭاچ.

شائىرىمەن زېمىننىڭ قاقاس،
تاشلىغاندا قىش پەسلى قاسراق،
بۇ شېئىر قەغەز دە باغلىدى قاقاچ.

2005 - يىل 2 - ئاينىڭ 1 - كۈنى.

قەدىمىي مىللەتنىڭ شوخلۇقلىرى

1

ئانا ساي دەرياسى تىلىمەكتە قۇت،
ماڭغاندا سەپ تارتىپ باتۇر تەڭرىقۇت
قېلىن مۇز ئۈستىدە كىشىنەپ شاش ئاتلار
ئۈشتۈمتۈت سېپىلدىن كۆتۈرۈلدى ئوت،
ئېرىشكە باشلىدى قار، شەھەر، ياتلار.
يىگىتلەر قىلماقتا شوخلۇق،
قىزنىڭ قېنى تاۋار كۆرپىگە
مەجبۇرىي يېزىلغان بىر مىسرا ئوتلۇق.

ئۇنىڭ ئۈچۈن ھەممە نەرسە
ئايالغا ئېرىشتۈر،
ئۆلۈم ئاستا - ئاستا ئېرىشتۈر،
ئاسمان ئاستىدىكى
كەڭ يەرلەرنى قىلىپ سېلىنچا.

2

بۇندىكى ھەر بەندە بىر ناخشاۋەندە،
بۇندىكى ھەر ئادەم قۇرۇق ياغاچ
ياسىغىلى بولار داپ، راۋاپ.
ئۆلۈمدىن باشقىسى تاماشا،

ئون ئىككى مۇقامدا ئاستا - ئاستا
سۇغۇرۇلغان ئۈچەي - باغرىنى
تارتۇق قىلدى ئۇلار تۇرمۇشقا.
قۇرۇغان دېڭىزدا بېلىقتەك ئايال
بىناۋا ئەرلەر باشلىدى قۇرۇشقا.

3

قار ئۇچقۇندار،
ئەينەكتە
غېرىبلىقنىڭ مۇزدەك شولىسى.
تويلار قىزىغان.
مېھمانلار ھۇشسىز تەڭدىن تولىسى،
شىلەپە ئاستىدا كۆرۈنمەس بېشى.
بەزەن چىرايلاردىن ئوقۇلماس
شېكىپىرنىڭ تراگېدىيىسى.
نۇرغۇن قەلبلەر قۇرۇقدالغان،
نۇرغۇن قەدەملەر لىقلانغان.
مەرىكىدىن يېنىپ چىققاندا،
بىر كوچىغا
نۇرغۇن ئادەم زىقلانغان.

4

شېئىر ياۋا چېچەك
چىشلىق چاقلار ئارىسىدا،
ئەينەكتە، پەلەمپەيدە
ئاسفالت يولىنىڭ تارىسىدا.

توغراقلار چىقتى
قىشلىق تۇرمىدىن،
كۆكلەمنىڭ گۈزەل دالىسىغا.
شېئىر شائىرنىڭ يارىسىدا
قىچىشىپ، ئېغىز ئېلىپ، بىخ چىقاردى،
ئۇلار ھاردى لېكىن چىقمىدى
تۈكلىرى چۈشكەن شەھەرلەردىن.
سەھرالاردا نورۇز شادلىقى
ئۆرلىمەكتە ئىسسىق ھور يەردىن.

5

ئۇپۇقتىن تارتىلدى كىرىچ،
مەغرېپتىن مەشرىققىچە
ئارىلىقىمىز.
يوقتىن ئىچى يورۇغان مىللەت
يوقلۇق دەرياسىدا بارلىقىمىز.
ئۆلۈمگە لايىقلىق ئەمەسقۇ ئىللەت؟
ئەي، تەنتەك قەۋملەر كېتىۋاتقان تېز!
قۇم ئاستىدا قالغان شەھەرلەر —
گۇمراھلىقتا بىز قالدۇرغان ئىز.
بىز بىلىمىز ھالاكەت نېمە،
بىزنى قالدى ئارقىدا دېمە،
قۇمدىن لەيلەپ چىققان بوستانلار
زور توپاندا بىز چۈشكەن كېمە.
نۇرلىرىنى سېپەر ئەگم ئاي،
باغ سايىسى، مەسچىد شولىسى
جىمىرىلغان تېرەكلىك يولدا،

توۋلاپ ياغراق سۆيگۈ ناخشىسى
كېلەر ئۇيغۇر يۈرىكى قولدا...

2005 - يىل 2 - ئاينىڭ 10 - كۈنى.

تېۋىپ

زۇۋانغا كىرىدۇ
نەم ئويغانغان گۈلتاجى،

ھەم

ئوغرى تىكەن چېچىكىدىكى شىپالىق شەبنەم
كەلدى دەپ باقى ھاجى، ئىمىن ھاجى.
چۈچۈك بۇيا يىلتىزى ئاچار كۆزىنى
سېمىز ئوت ناز بىرلە كۆرسىتەر ئۆزىنى.
يانتاق شېكىرى ئايىم يېگەندەك ۋايىم
كېلىشىڭىز ئەمدىمۇ دەپ ماي تارتىپ
ئايپ قويماس ئاچچىق - چۈچۈك سۆزىنى،
بەزەن گىياھلار چىقىرار ياپراق
بەزىسى سۈكۈتتە چاچار خۇشپۇراق.

مانا مۇشۇنداق

كەلسە ئىزدەپ ئۇيغۇر دورىگەر

بەس - بەستە سالام بېرەر

دورلىق ئۆسۈملۈكلەر،

نەچچە مىڭ يىللىق قامۇستىن چىقىپ

نەچچەن قوللاردىن، چۆللەردىن ئۆتۈپ

يەنچىلىپ، كۈمۈلاچلىنىپ ياكى ئېقىپ.

توپا باسقان بازارلاردىكى

سەكسەن خالتىنىڭ ئالدىدا راپىش
قۇرۇتۇلۇپ، تاسقىلىپ، چېچىلىپ
قەدىمىي بىر كۈچنى قىلار نامايش.
تۇرار ئېچىلىپ
ھايات بوستانىدا يازۇ - قىش،
غەرب تېبابىتى كەلسىمۇ بېسىپ.

زېھنىم مارجاندەك چېچىلىپ،
كۆزۈم ئورماندەك قاراڭغۇلىشىپ
ئىچىم پۇشۇپ، پىغان توشۇپ
باشلىدى كېسەل ياماشقىلى
تېرەمگە، تېرەمدىن ئىچ - باغرىمغا.
قىل ئۈستىدە كېسەلچان شائىر،
قەسىدە قانداق كەلسۇن ئاغزىغا؟

ئوكۇل ئېقىپ كەتتى، پۇل ئېقىپ كەتتى،
شىپاسىز داۋالاش، ئۆلۈكتەك ياشاش.
جېنىم جىق ئىكەن، جان چىقىپ كەتتى
سەن نەدە ئىدىڭ ھەي، تېۋىپ ئاداش؟
بىلىدىم كېيىنرەك
مەجۇنلىرىڭنى، مەلھەملىرىڭنى، كاشكاپلىرىڭنى.
نى،

قۇۋۋەت تاپقاندا ئۆپكە، تال، بۆرەك.

ئۆلۈم يېتىمدا
شادلىق، كۈلپەتتە
پىشقان مىللەتكە
كېسەل يېڭى ئەمەس ئۆلۈم يېڭى،
كۈنلەر يېڭى يورۇق ئەلۋەتتە.

كاپ ئەتتىم ناشتىدا
سۇپۇپى بىخ مارجانى،
ئۈمىدسىزلىك پەسلىدە ئاستا
ئالماشماقتا قىش بىلەن ئۈمىد
يېشىل تېرە قاپلار جاھاننى.

2005 - يىل 2 - ئاينىڭ 15 - كۈنى.

يەلتاشما

تەن ساقلىق ئادەمنىڭ بېشىدىكى ئالتۇن تاج، پەقەت
كېسەللەرلا ئۇنى كۆرەلەيدۇ.

— ئىبنى سىنا

قاچما، قاچما،
قاردىكى قىزىل گۈلدەك
تاردىكى مۇڭلۇق ئۈندەك
ساغلاملىق قاچما!

تېنىمنىڭ تۈزلەڭلىرىگە، ئويمانلىرىغا، ئورمانلىرىغا
قىزغۇچ بېسىپ كىردى يەلتاشما.
قولدىن كەتكەن چېگرالار. مامۇق تۆشەك ئۈستىگە كۈن
شولسى چۈشكەندە مەغلۇپ بولغۇچىغا خاس سەۋر بىلەن ئاھا.
نەتتەك ئاچچىق كۈمۈلچىلارنى يۈتمەن.
قان رەڭلىك چاي، تاجى ئوت خوراز، مامكاپتەك خۇشال.
لىق، ھاياتقا سېلىنغان تۈز ۋە گۇناھكارنىڭ پېشانىسىدە چاق.
نىغان يۇلتۇز.
توشقۇزدۇم ئىسمىمنى ئاق كىيىملىك مۇنكىر - نەكىر.
نىڭ قولىدىكى جەدۋەلگە، مەن ئۆلۈپ ياشىغۇچى.
قوتۇر باسقان، قىچىشىۋاتقان تېرەمنى كىيىپ چىقتىم
دوختۇرخانىدىن، مەن تىرىك ئۆلگۈچى.

يەلتاشما،

خۇددى تېرە ئاستى شەھىرىدەك

قىزغۇچ بىنالار چوڭچىيىپ چىققان.
خۇددى جىمجىت قىرغىنچىلىقتەك
ئۈستىدىنمۇ ئاستىدا جىق قان.
خۇددى مۇزدىكى يۇلتۇزلاردەك
تېرەمدىن چاقنار بىر - بىرلەپ.

بۇ ئىگەمنىڭ خېتى، ناشۇكۈرلۈكلىرىم ئۈچۈن تېرەمگە
پۈتۈپ قويغان.
بۇ «تۆت تادۇ» نىڭ ئەسىرى خىلىتلىرىمغا كېسەللىك
ئويغان.

بۇ ئوتنىڭ ئىستىلاسى سۇغا بولغان.
بۇ ھاۋانىڭ قارغىشى تۇپراقتىن تويغان.
بۇ بىر قىستۇرما كۆي، ئۇدارى ئوخشاش كۈنلىرىمگە.
بۇ بىر يېڭى ئازاب، ئازاب شادلىقىنى سەزمەس بولۇپ
قالغان تېنىمگە.

بۇ بىر بەلگە ئۆزگە تەرتىپتىكى دۇنيادىن ۋە ياكى مەلۇم
يۇلتۇزغا باغلىق ئىشلاردىن ئۆزگىرىۋاتقان كائىناتتىكى.
بۇ شەھۋەتسىز ئانار دەرىخى كەپسى ئالدىدا ئېچىرىقىغان
دەرۋىشنىڭ.

بىر تامچە سۇدىن چىقىپ ئۆزىمىز، ساناقسىز تۆشۈكلەر-
دىن ئۆتىمىز، ھايات نىھايەت سۇنىڭ ئىزى.
بىر تامچە سۇدىن چىقىپ بىز، كەڭ دېڭىزغا ئېقىپ
كېتىمىز، بۇ بىپايان يوقلۇق دېڭىزى.

2005 - يىل 2 - ئاينىڭ 23 - كۈنى.

غېرىبنامە

— رەھمەتلىك بوۋام ئەمراخۇننىڭ تۇپرىقىنى چۈشۈمدە
تاۋاپ ئەيلەپ.

ئۈرۈمچىگە قوندى بىر قاغا
قاغىلاردىن ئۆلۈم ئاتلىقى.
توزۇپ ئۆيلەردىن ئايەم شادلىقى،
قالمىغاندا ھېيتنىڭ تاتلىقى.
تۇپراق بېشىڭ چۈشۈمدە ئايان،
ئۈمتۈلدۈم شۇئان ئانا يۇرت تامان.
ئۆپكەم ئېسىلىپ بوينۇم قىسىلىپ
قىلماق بولدۇم بۇ خەتنى تامام.

يۈزى ياشارغان ئاق ساقال ئەرۋاھ،
ئۆزىگە دۇنيادا ئۆمرۈڭ پەرۋازى.
كېلىپ قالغان بولسام يادىڭغا
كۆپ يىللار سوڭ بول مەندىن رازى.
قىلىپ - چەمى يوق باقى ئالەمنىڭ
يوق يىرتىقى، قىشى يا يازى.
موزدوزلۇقۇڭ قالماپتۇ بىزگە
قالغىنى يىللارنىڭ ئەجەق سازى.
ئۆتتە ئالەم دەيدۇ تەڭشەلگەي
ئاللا ئىگەم بولۇرلار قازى.
يوق دەپتىمەن ئەسلى باركەنسەن

يوقىلالماس ھېچ مەخلۇقاتى،
 پەقەت ۋاقىت تۇرىدۇ ئايرىپ
 بىر پەردىدەك بار قاتى - قاتى.
 كۆتۈرۈلسە پەردە يۈزلەردىن
 بىر مەيداندا ئۇل ئىنسان زاتى.
 ئادەم ئاتا باشلىق ئۇزۇن سەپ
 ھېچ كەم ئەمەس جان - مەخلۇقاتى.

بىر قاغا ئۇچتى، چۈشۈمگە چۈشتى،
 ھايات ئەسلى شۇنداق بىر چۈشتى.
 كىرىپكىلىرىمىدە يۇلتۇزلار ئويناق،
 بۇ نەزمىنى يازدىمەن ئويغاق.

2005 - يىل 3 - ئاينىڭ 13 - كۈنى.

كۆكلەم كەلمەكتە

كەلمەكتە كۆكلەم،
يۇمشاق، نەم
دەرەخ تۈۋىگە
بۇرمىسىمان كىرىپ كەتتى قىش.
تېرە - تەرمەي بىر ياغلىق بىدە
مۈشتەك بىر قىز بولدى رەسىدە.

ئېرىمەكتە
سۈزۈك كۆڭلەكلىرى ئىچىدە
چىمىرلىغان سۇنىڭ تېنى،
قوزغاپ يەرنىڭ ھاياجىنىنى.

ئۈرۈك دەرىخى چېچەكلىدى
ۋاڭگۈكنىڭ رەسىمىدىكى،
تېخىمۇ ھالەت بۇ غەملەر ھىدى.

ئاچتىم دېرىزىنى
روھىمنى ئەمەس.
پۇرىدىم چېچىڭنى
روھىڭنى ئەمەس.
تىرىلگەنلەر تۇپراق ئاستىدا
تەرلىمەكتە، ئالماقتا نەپەس،
ئۇرۇق يۈگۈرەر قاراڭغۇلۇقتا،
تاشتى قايناپ دىلىمدا ھەۋەس!

2005 - يىل 3 - ئاينىڭ 16 - كۈنى.

يامغۇر پۇرىقى

تاشنى يېگىلى بولىدۇ
دەردنى بولمايدۇ،
بۇ شەھەر ئادەم دېڭىزى
كېچە - كۈندۈز ئېقىپ تولىمايدۇ.
غېرىبلار ئۈزۈپ يۈرگەن رەڭدار بېلىق،
غېرىبلىق ۋاللىدار توپا قونمايدۇ.
مۇنار ئۈچىدا سائەت ماڭماقتا،
بىكەت ئالدىدا خەقلەر ماڭماقتا،
ماشىنا چاقى ماڭماقتا بېسىپ
غېرىبىنىڭ ئۆتمۈشىنى، كەلگۈسىنى.
كۆردۈم ئۇ كىشىنى
ئېغىر ئاياغ خوتۇنى بىلەن
ئۈچ باشاقتەك ئۈچ ئوغلىنى ھەم.
تۇراخۇن ئۈستام تەڭلىكتە قاپتۇ،
مۇڭدېشىش ئېرىۋاتقان قوغۇشۇن،
چىراي مۇقاۋىسىز كىتاب،
ۋاقىت چىرايىنى ئۆزگەرتكەن نىقاب.
يامغۇر پۇرىقى
مەلۇم يەردىكى مەلۇم بوۋاقنىڭ
ئۈشتۈمتۈت ئەجىلى توشقانلىقى.
ئۈشتۈمتۈت يۈزلەر ئالماشتى،
جەنۇبىنىڭ بىر يۈزى يېشىل،
يەنە بىر يۈزىنى كۆيدۈرگەن ئاپتاپ.
تاشلاپ ئۇ ياغاچ - تېشىنى

ئېلىپ چىقتى بېشىنى
جەنۇبتىن.

تۇراخۇن ياغاچچى
ياغاچتىن چىقىپ تاشقا ماڭدى،
غېرىب - مۇساپىر بولۇپ قالدى
يۇلتۇزى تولغان كەنجىسى ئۈچۈن.
ئۈچ ئوغلى چىلەكتىكى يۇلتۇز،
يوللاردا سىلەننىدۇ، چايقىلىدۇ.
يۇرت ئىچى تار، پايلاۋاتقان كۆپ كۆز بار
قورساقتىكى تۇغۇلمايلا بايقىلىدۇ.
يۇلتۇزدىن قورقىمىز كېچىلەردە
يالپۇزدىن ۋەھىمە تارقىلىدۇ.
يامغۇر پۇرىقى
مەلۇم بىر بوۋاقنىڭ مەلۇم جايدىكى
ئاقار يۇلتۇزدەك ياشاش چېكى...

تۇراخۇن ئۈستامدىن گەپ سورىدىم،
قۇمدەك غېرىبلىقنى يەپ سورىدىم.
ئاتونۇش دۇكانلار، مۇزدەك كوچىلار
تونۇش بوۋاقلار باقار كۆكتە جىم.

گويا ئۇپۇقتىكى ئەتىرگۈلدەك
ئېچىلىپ قالدى قەلب يارام.
شېرىن قىچىشماقتا تېرىلىرىم،
يامغۇر پۇرىقى بېرىدۇ ئارام.

2005 - يىل 3 - ئاينىڭ 19 - كۈنى.

بېھى يېگەن بالىلار

قىشنىڭ تەمى قالمىدى.
ئېگىز پەتۋىستى ئارىمىزدىكى
بىر نەچچە تال سېسىغان بېھى
مۈنەكشىپ - مۈنەكشىپ چىققاقتا قىشتىن.

غىزا يەۋەتتى شۇنچە ئېغىر بىز.
دېرىزە يېنىدا ئولتۇرغان قىز
كۆيۈپ تۇرغان كۆك شامدەك ئېگىز.
كوچىغا غەمكىن بېقىپ،
سۆڭىكىمىزدە چاقماق چېقىپ،
بۇ شەھەردىن كەتتى ئېقىپ،
چۈنكى ئەر ئۆلگەن.

ئەر ئۆلگەن شەھەردىن چېقىپ
سەن خوتۇن ھەققىدە سۆزلىدىڭ.
ئەر ئۆلگەن قەغەزدىن چېقىپ
مەن شېئىر توغرىلىق سۆزلىدىم.

— شائىرلارنىڭ ئاغزىدىن سائەت چىقىدۇ...

بىز بۇ شەھەردىكى ئىككى شائىر، ئىككى يارا، قورقۇپ
تۇرغان ئىككى قاراقچى.
بىز پاشىمۇ ئولتۇرۇپ باقمىغان ئىككى قاتلىدەك شېئىر

يېزىپ ئاجايىپ ئىش قىلماقچى.
بىز ئېغىر بېسىقلىقتا ئۆلۈكتىنمۇ ئاشۇرۇۋەتمەكچى،
چۈنكى بىز شائىر.
ناۋادا بىز مالا ئىكلەر ھەققىدە توختالماق، ئۇلار ناشتىغا
ئولتۇرغاندا داستىخاندىكى قەھۋە قوشۇقىغا كۈن نۇرىنىڭ قانچە
گرادۇس چۈشكەنلىكىنىمۇ ئويلىشىمىز.
بىز ۋاقىرراق قويۇپ بالدۇر ئۆلگەنلەرنى ئەسلەيمىز.
پاجىئەلەرنى ئاڭلىغاندا ئاغزىمىزنى بۇرۇنقىدەك قىيساي-
تىپ، ھۇزۇر بىلەن كېرىلىپ، پەرۋاسىز ئەسنەيمىز.
چۈنكى بىز تراگېدىيىدىنمۇ بەك گۈزەللىككە كۆڭۈل بۆ-
لىمىز، خۇددى ئىس چىقىۋاتقان مىللىتىق تۆشۈكىگە دۈمبىسىد-
نى قىلىپ تۇرۇپ، ئېتىزلاردىكى قوناق پۇبۇكىنىڭ يەلپۈش-
دىن ھايانغا چۆمگەن دېھقاندىك.

ئاشپۇزۇلدىن چىقتۇق تېز،
كۆلەڭگىدەك بىز.
كوچىدا ھەقىقىي كىشىلەر توپى.
ھارۋىدا بىر بوۋاي بېھى ساتماقتا،
ئەتىياز كېلەي دەپ قالغان.
جەنۇب باغلىرىدا مېۋىلەر ئېسىل،
ساقلايدۇ ئۇيغۇر ئۆزىدەك يېشىل،
پەسىللەردىن پەسىلگە ھامان.
قۇياش قان ئەمەس نۇر چاچماقتا،
تاش تارىخ كىتابىنى ئاچماقتا.
قارا قارنى مىچىلدەتتىپ،
قارا گۈلدەك لاي چېچىپ
كىشىلەر قاچماقتا
تۆت ئەتراپقا.

بېھى ھارۋىسى تارتىۋېلىندى.
بېھى يېگەن بالىلار
شائىرغا ئەگىشىپ
ئەتىيازدىكى كۆك دۆڭلەردە
ئاقار ئايلىنىپ ئەگىزگە.

2005 - ئاينىڭ 3 - ئاينىڭ 20 - كۈنى.

ئوچۇق

دېرىزە ئوچۇق،
كۈننىڭ سۈمبۈل چېچى كىرمەكتە ئوچۇپ
شېرىدىكى قەغەز دە ئاسمان.
ئۇزاق ھىجراندىن توختىدۇق چۆچۈپ
بىز بۇ قىشتىن چىقىمىدۇق ئاسان.

يەر ئوچۇق
ناخشا ياڭرىتىپ چىقتى بىر ئۇرۇق،
يۇمران، يېشىل قىزلار ھەممە يەر
ئېغىزىمنى تەر، تېرىلدى لاي ئەر.

قولۇم ئوچۇق
ئىككى كەپتەر قىزغۇچ تۇمشۇقلۇق،
قوندى كاتقا، مەيدەمنى چوقۇپ
مەن ئاتىدىم ئۇنى كۆكلەم دەپ.

دېرىزىنى ئاچسام،
راست، باھار كەپتۇ.

2005 - ئاينىڭ 3 - ئاينىڭ 26 - كۈنى.

يالغۇز سۆگەت

توقۇيدۇ سېۋەت
سۆگەت شېخى ئىچىدە،
قىزىل چاپلىق جىنلار كېچىدە.

چېلىنماقتا شامالدا قولسىز
سۆگەتنىڭ ئەگمەچ ئىسكىرىپكىسى.
ئەگرى - بۈگرى كۈچىدۇر ئىچى
جىم تۇرغىنى لىق بىزدەك كىشى.

ئېرىق بويىدا يارنى ئويلاپ
سۇ يۈگۈردى تېنىمنى بويلاپ.
سۇ يۈگۈردى تال - سۆگەتلەرگە
باھار تىۋىشى قالدى يېقىنلاپ.

چىقارمىدۇق تېخى گۈل، ياپراق،
باھار كۈنى مۇڭغا پاتقان كىم؟
كۈيلەر يېشىل تىلىدا قوۋزاق،
بويۇن قىسىپ تۇرۇپ قالدىم جىم.

مايماق - سايماق بىر مىسرا سۆگەت
چىققان زېمىننىڭ يۈرىكىدىن.

2005 - يىل 3 - ئاينىڭ 27 - كۈنى.

ئۆي ئىشىغا مەدھىيە

ئايال پىشتى،
ئەنجۇر شېخىدا
چۆمۈپ ئەنجۈردەك قۇياش نۇرىغا،
ماڭالايدىغان بىر تۈپ ئالما ئۇ
ئۆي ئىچىدە مېڭىپ يۈرمەكتە.
ياپراقسىز جۈمەكتە چېچەكلىدى سۇ،
سۈپۈرگە ئۇسسۇلدا گىلەم كۈلمەكتە.
سۈرتۈپ پارقىراتقان رۇجەكتە
ئاسمان كۆپكۆك خىيال سۈرمەكتە.
توپا باسقان ئۆي جابدۇقلىرى
قۇتۇلدى ئېغىر يۈكتىن بىر يولى
قەدىمىي خەلقكەك يېشىلگەن سىرى.
يۈيۈلۈپ قاتلاندى كىيىم - كېچەكلەر
قىلىچتىن ئىتتىك دەزمالدا قىرى.

ئايال
سۈدىكى بېلىقتەك
قوللىرى چاقنار
قازان - قۇمۇش ئارىسىدا.
نازۇك بارماقلىرى
قالايىمقان ئۆيلەرنىڭ
بوم تارىسىدا، زىل تارىسىدا.
رەتسىزلىك ئىچىدە زور ئوركېستىر

ئايالنىڭ تېنى بىر
نازۇك، ئەگمە ئىسكىرىپكىدەك
ئاتا قىلار تەرتىپ، كۆي، ھەرىكەت.

بالاڭ يىغلىدى بۆشۈكتە، ئانا،
مىللەتنى تەۋرەت، دۇنيانى تەۋرەت.

ئۆي ئىشى
ئۆمۈچۈك تورىدەك
ئاپتۇ سۈزۈك قورشاۋغا سېنى،
ئەسلىدە خانىش ئىدىڭ
پادىشاھ دەپ بىلەتتىڭ مېنى.
ئەسلىدە ئىدىم خاقان
ئاق ئېتىغا مىنىپ سۆيگۈڭنىڭ
دۇنيانى ئۆز ئىلكىمگە ئالغان.

يىڭنە تەشتى قولۇڭنى
جاھان كۆزى بولدى قان.
مەن ئۇخلىدىم دېۋىدەك
بوسۇغىدا ئاتتى تاڭ.

بىراق
تەن ئۇپۇقى ۋە يىراق - يىراق
كۈن غەربقا ياقمايدۇ چىراغ.
مەدەنىيەتنىڭ يات شامىلىدا
مۈزدەك تۆمۈر، يوق ئىشقى - پىراق.
تۆمۈر خوتۇنلار ئالدى شەھەرنى
ئەرلەر ئۆزىدىن غەرب ۋە يىراق.

ئال خوتۇنۇم چۆمۈچنى،
نازۇك گۈل ئۇ ئېچىلىپ تۇرغان.
ئال ئىشقىمنى، ياۋايى كۈچنى —
يىمىرىلمەس تەختىنى قۇرغان.

سەن ئايال بول، تېخىمۇ ئايال
مەن ئەر بولاي ئاۋۋالقى ئاۋۋال.
بىز جەننەتكە قايتىپ كېتەيلى،
ئىنسانىيەت تاپماستا زاۋال.

2005 - يىل 4 - ئاينىڭ 4 - كۈنى.

ئۈرۈمچىدە مۇساپىر

(ناخشا تېكىستى)

بىر تال غازاڭ
بىر تال پەي
بىز تەقدىرنىڭ قولىدا.
قارياغاچلار كۆيەر ھەي
مۇساپىرنىڭ يولىدا.

ئادەم دېگەن ھۆل نېمە
قارياغاچتەك كۆيمەيدۇ.
يارىڭ سېنى سۆيىمىسە
دۇنيا سېنى سۆيەيدۇ.

دۇنيا، دۇنيا تاشلىدى
يۇلتۇز كۆزىن ياشلىدى.
ئۈرۈمچىدە غېرىپ كۆپ
ئادەمنى، تاشلىدى؟

غازاڭ بىز بىر تال
يوق ھاۋادا يول.
بىزنى يەردىن تېرىپ ئال
ئەي مېھرىبان، ئۇلۇغ قول.

2005 - يىل 4 - ئاينىڭ 14 - كۈنى.

ئىككىنچى ئەتىياز

قوزام ئېھسان
تېرەكلەر پوتلا چىقاردى،
تالا يېشىل قانات چىقاردى
بىز تالاغا چىقايلى.

قاردىن يۈگۈرۈپ چىقتى چاچلىرىڭ
ئەگىز سۈيى ئايلاندى سازغا.
تەتە ئېتەي تايىتاڭلاپ ئۆزۈڭ
مېڭىپ كىرگىن بۇ ئەتىيازغا.

يۈرىكىمنى سۇ قىلار مېنىڭ
قۇشتەك يۇمران دەسسەپ مېڭىشىڭ.
سۆيۈپ، سىيلاپ، پۇراپ قانمايمەن
پىشىۋاتقان چىلگىدەك بېشىڭ.

بېشىڭ باھاردىكى گۈل قەسىدىسى
ئىككى قاينام چۆڭگىلىمىچىڭ.
ئاغزىڭ مىڭ بىر كېچە قىسسىسى
سۈتلۈك قوناق سۈتتەك ئاق چىشىڭ.

ئايلىنىپتۇ چىملىقتا شامال
ئۆزى ماڭار ئويۇنچۇقۇڭغا.
قولۇڭ تەگكەن شېغىل تاش خۇشال

خۇشپۇراق لاي ئوخشار پوقۇڭغا.
ياخشى كۆرسەڭ قويۇپ بېرەي مەن
مىلىنىۋال ئوغلۇم توپىغا.

تىلىڭ چىقتى كاككۇكتىن بۇرۇن
ئېتىلىسەن «داددا، داددا» دەپ.
قىسىپ بەرسەڭ ئەركىلەپ بويۇن
بىز سۆيەرمىز «ھاببا، ھاببا» دەپ.
شۇنچە سۆيسەك ئېرىپ كەتمەيسەن،
كەتمىدى يا تېرەڭ نېپىزلەپ.

ئىككى چۈجەڭ ئۇخلار زاۋالدا
«ئوخچىش...» ئىكەن ئۇيقۇنىڭ ئىسمى،
تۇمشۇقى ئەتىيازدا، قۇيرۇقى يازدا.
يۇلتۇزلار پىشايۋانغا سەن چاچقان دان
كېچىلەردە قورسقى ئاچسا.

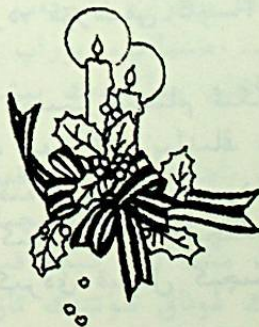
باغچىغا ئېلىپ چىقسام ئىككىڭلارنى
چىقتىڭ سەن ئاق پىلىنىڭ خارتۇمىدىن.
پاتىمچۇقتەك ئۆمىلەپ بىردىن
ئاكاڭ كىردى تاۋۇز ئىچىگە
تاۋۇز كىردى قىزىل كېچىگە.

قىلىقلىرىڭ، ئاۋازىڭ، ھىدىڭ
ئاۋات قىلدى غېرىب خانىنى.
بۇ ئىككىنچى ئەتىياز سېنىڭ
ياشارتقۇچى ئاتا - ئانىنى.

يوپۇرماقلار چالار ئەرگىن ساز
يازىمۇ غەرب بولماس ھامىنى.

كۆز نۇرۇم ئېھسان،
قىش قىلىچى سۆزلەپ ھېكايە
ئاق قەغەزە قاچىمىمەن مايماق.
مەجنۇنتالار تاشلىسا سايە
كىرىپكىڭ دەر: دادا، مېنى باق!

2005 - يىل 4 - ئاينىڭ 3 - كۈنى.

ئانا تىل

1

يامغۇر يىغلىدى ئۆزىگە،
گۈڭگۈرت پۇرىقى كېلىدۇ يەردىن.
بىز بىر قەۋم ئاق قاردىن ئۆزىگە
تېرەكتىكى قار يۇلتۇزىدەك،
بىز پەرقلق گۈل، تېرەكلەردىن.
بىز بېلىق ئەمەس، ئاستا - ئاستا تاش،
بىز ئۆلۈش ئەمەس ئىچىدە ياشاش.
بىز تۇيۇقسىز
دېڭىزدىكى كوچىدا
يۇتۇۋاتقان ئاۋازىمىزنى،
تىڭشىغۇچى،
سەدەپتەك تىمتاس.

2

ئۆمۈچۈك تورىغا كىرىۋالدۇق،
قىزلىق بوران ئۆتمەكتە چاقناپ.
بېلىق قارىنىغا كىرىۋالدۇق،
ئاغزىمىزدا گۆھەرنى ساقلاپ.
قۇرۇق ياغاچقا كىرىۋالدۇق،
ئۇيغۇر تىلى چىقاردى ياپراق.

3

«نادانغا قىلغان ئېسىت سۆزۈم
ئۆلۈككە يىغلىغان ئېسىت كۆزۈم» .
يۈزۈم يورۇق ئانا تىل بىلەن
كۆزلىرىمدىن ياش ئەگىگەندە،
كۈلگەندە،
قىلغاندا توي.
ئانا تىل ئۆلگەندە
ئوغلۇم، مېنى تىرىك كۆمۈپ قوي!

4

كەلدى نورۇز،
شامال غۇر - غۇر .
ئويمان - دۆڭلەردە، قۇملۇق، كۆللەردە
چىچەكلەر توپ - توپ قەدىمكى ئۇيغۇر .
ئېرىمەكتە،
سۆگەتتە سەن
دېلدا ۋەتەن .
نازۇك چىچەك ئانا تىلىمىز،
بۇ چىچەكتە شېئىر بىر شەبنەم .

2005 - يىل 4 - ئاينىڭ 17 - كۈنى .

كۆۋرۈكتىن ئۆتۈش

چىقتىم تۆت كوچىدىن
ئاسما كۆۋرۈككە،
ئاسمانغا.

ئاسمان شوتسىدا
تاماشا قىلىمەن يەرنى،
بابىلىدىنمۇ ئاۋات شەھەرنى.

ئادەم ئادەملەر ئارىسىدا
ئىزدىمەكتە ئۆز يۇلتۇزىنى.

قايتىپ كۆكتىن تۆكتۈم قەغەزگە
ئىچىمدىكى سۆز يۇلتۇزىنى.

سېنىڭ گۈزەل ئەگمە كۆۋرۈكۈڭ،
تۈن دەرياسى ئاقار ئاستىدىن.
سۆيۈشتۈق بىز گۈل ۋە شەبنەمدەك،
بىز ھاياتنى سۆيۈدۈق باشقىدىن.

ئىككى ياققا قارايمىز پات - پات
كۆزىتىسەن ئەي كۆرۈنمەس زات،
دۇنيا بىزگە ئىكەن پىلىسرائ.

2005 - يىل 5 - ئاينىڭ 5 - كۈنى.

ئۆزمە پىشتى

كۈن قوزا چۈش بولغاندا
سايىلەر ئۇزاردى،
گۈل ئۆچتى.
كۈننىڭ يالقۇنى كۆك رەڭگە كۆچتى.
ھويلسىدا ئۇيغۇر دېھقاننىڭ
ئۆزمە پىشتى،
تۈۋىگە چۈشتى.

قاراقۇمچاق غېرىب بالىلار
يەيدۇ ئۆزمە تېرىپ بالىلار.
غەمسىز بالاغەتكە يېتىپ،
ئىشقى - پىراق دەردلەرگە يېتىپ،
كېتەر تىم - تىم ئېرىپ بالىلار.

يازنىڭ يېشىل تورىدا
تىپىرلاشقا باشلىدى دېھقان.
ئۆزىمىلەر ئاقاردى كۈن نۇرىدا،
ئۆزمە دەرىخىدە سۇ بىلەن ئاش - نان.
يوپۇرمىقى پىلە قۇرتقا يەم،
قوۋزاقلىرى خوتەن قەغىزى.
ھاياتلىققا ئىزدەپ يېڭى تەم
يەر ئاستىدا ماڭار يىلتىزى،
شاخ - شۈمبىسى ئوچاققا ئوتۇن
بىر ئاي پىشىپ قۇرار ئاق ئىزى ...

بىردىنلا
ئېچىلىپ ئىشىك ئاسماندىن
تۆكۈلدى تەڭگە - تىللا،
غېرىبىنىڭ ئالىقىنىغا.
يىلتىزلىرى چوڭقۇر بەك چوڭقۇر
سۈسىرىغان ئۇرۇق - قەۋمنىڭ
جان قوشۇلدى قاخشال جېنىغا.

تۆشۈك ياز ئۆتۈپ،
قان ئارىلاش يامغۇردىن
چۈشكىنىدە دۇنيا قېنىغا
توپلىنارمىز نوھنىڭ يېنىغا.
لاي - پاتقاقىتىن تارقىلىدۇ نۇر،
يېشىل رەڭدە تېرىلەر ئۇيغۇر،
بىر تۈپ جۈجەم كۆكلەپ زېمىندا.

ھەي بالىلار، قاراڭلار
يەرگە ئەمەس ئاسمانغا،
ئۆزۈمە پىشتى،
تۈۋىگە چۈشتى.

2005 - يىل 5 - ئاينىڭ 7 - كۈنى.

توپا رەڭ ئاپتاپ

شولا چۈشتى كۆك ئاسماندىن،
پىلىك گۈللەر قاچماقچى غىپلا
يېشىل قولىدا
ئارتىلىپ تامدىن.
باغ شورىسى سۈتلۈك ئوت،
ياز كېلىدۇ ئۇشتۇمتۇت،
سۇ سۈزۈك غەم، ھاۋادا يالقۇن.
مىڭ ئۆلۈپ مىڭ تىرىلدۇق،
كۈنلەر كۆيۈپ توشتى قىزىل قۇم.

توپا رەڭ ئاپتاپ،
ئاپتاپ كەينى بىر قارا مامكاپ
چۈمۈلە ئەنسز ھەپىلەشمەكتە
ئۇ تېرىقتەك كىچىك بىر نەرسە.
توزىدى كۈندۈز، شامالدا ئونسز
لاي دەرياغا ئالتۇن كۈن پاتتى،
قاراڭغۇلۇق قەغەزگە ئاقتى.
غەم يۇلتۇزلىرى چېكىلگەن ئۈزۈم
سۇيۇق كېچە بوشلۇقتا قاتتى.

ئىچىمدە بىر يورۇق دۇنيا بار.

بەشىنچى قەۋەتتىكى ياش قورقۇنچاق
ئۇدۇلدىكى رۇجەككە قاراپ
شېئىر يازدى ئېغىر، خۇشپۇراق.

ئۇدۇلدىكى بىر جۈپ كۆز كىمنىڭ؟
يا ئەزرائىلنىڭ، يا مۈشۈكنىڭ.

2005 - يىل 5 - ئاينىڭ 22 - كۈنى.

ئۈزۈلگەن تۈگمە قەسىدىسى

بىز چاقنايمىز تالادا، ئەمما
ئائىلىدە ياشايمىز ئەمما.

قايتىپ كەلسەم يازغى بۇغدايدەك
بارماقلىرىڭ قىلماقتا ناۋا
بىر تال يېشىل قىلىتىرىقىمدا.

شامال يەڭلىغ، گۈل يەڭلىغ ئايال
قانداق كۈيلەي مۇشۇ تۇرقۇمدا؟
قانداق دۇئا قىلايمەن ساڭا؟

ئارىمىزدا دولقۇنلار نىكاھ،
سەدەپتىنمۇ نازۇك قوللىرىڭ
گويا شۇ تاپ ئىززەت - ھۆرمەتتە
تاز كالامغا تاج كىيدۈرمەكتە.

سەركەردە مەن تۈگىمەس جەڭدە،
بىر تىللامەن توپىدا، يەردە.
مەن ياشاشنى بىلمەيمەن سەنسىز
قايسى ئاۋاز ۋە قايسى رەڭدە.
كىيەلمەسمەن كۆڭلەكنى ھەرگىز
بىر تۈگمىسى چۈشۈپ كەتكەندە.

قولۇڭدا بىر نۇر بىلەن يىڭنە
مېھرى بىلەن قادىدىڭ تۈگمە.
گۈل قېتىدەك پارچە ئىشلاردىن
تۇرمۇش شۇنداق ئايلىنار گۈلگە.

تۆشۈكىدىن ئۈزۈك تۈگمىنىڭ
دۇنيا قېنى؟
كۆرۈندى قىلدەك.
گېنېرال مەن، شاھ مەن كوچىدا
سۆيگۈ مېنى زور قىلدى پىلدەك.

ئالتۇن تۈگمە قولۇڭدا، خوتۇن،
قادىغىنىڭ ئالتۇن تاج ماڭا.
قانداق كۈيلەي شېئىردا سېنى؟
قانداق رەھمەت ئېيتاي مەن ساڭا؟

2005 - يىل 5 - ئاينىڭ 23 - كۈنى.

كىتابلار

بەزى بەتلەر قان،
بەزى خەتلەر تۇغىدۇ پىنھان
كۆزلەر توشۇپ كېتەر كېچىگە.
رېئاللىقتىن قېچىپ،
كىتابنى ئېچىپ
كىرىۋالدىم بىر ئۆرۈكنىڭ ئىچىگە.

ئېچىلغاندا كىتابلاردا مامكاپلار ...

قىيا ئوچۇق رۇجەك ئالدىدا
دولقۇنلىغان چىرايلىرىمىز،
تەنھالىقىنىڭ ئېچىلغان بېتى.

مەن تىنىمىسىز چۈمۈلە بالا
سۆرەپ ماڭغان نان ئۇۋىقىنى
بىر كىتابتىن كىتابقا.
مەن ئۆلۈك دېڭىز
بولغاچ كىتاب كەڭ، كۆك ئاسمىنىم
چىداپ كەلگەن تۈزلۈك ھاياتقا.

بېسىپ كىردى ئەسىرلەر
تېرەكلەردە ياۋ لەشكىرى.
دۆۋە - دۆۋە جەسەت ئىچىدىن
تىرىك چىقتى مەھمۇد قەشقىرى.

چىقتى ھومىر كۆزلىرى چاقناپ
كىتابلارنىڭ قەبرىستانىدىن.
بىز ئەمالار تۇرىمىز ساقلاپ
قىپپالغاچ تۇغما ئانىدىن.

ئاچتىم ۋاراق، قاچتى بۆكەنلەر،
چۆلدە تۇرغان يۇلغۇنلار ئۇيغۇر.
يېزىلماقتا قۇملۇق تېخىچە
مىسرالىرى شامالدا غۇر - غۇر.

كۆيدۈرۈش ھۇزۇر
كىتابلارنى بەزىدە.

بەزى كىتابلار زەھەردۇر چۈنكى
ئوقۇپ بېھۇش، بىر شەھەر خەلقى.

بەزەن كىتابنى ئوقۇپ بېرىدۇ،
ئوقۇپ ئۆلۈك تىرىكنى بەلكى.

بەزى كىتابلار تۈندىنىمۇ قارا،
بەزى كىتابلار كۆپۈكتەك يالغان.
بەزىلىرى بالىلار ئارا
قاتىللىق قىلار تۆكمەي تۇرۇپ قان.

بەزى كىتاب بەزەن كىتابلار
بىزنى مىنگەن ئەزگەن كىتابلار،
كۆزى يۇمۇق كەزگەن كىتابلار،
چىن تۇرمۇشتىن بەزگەن كىتابلار،

تەكچىلەردىن يۇلۇپ ئېلىڭلار،
كۆيدۈرۈڭلار، كۈل قىلىڭلار!

گۈل ئېچىلغان كىتابلار،
نۇر چېچىلغان كىتابلار،
كۆك ئاسماندەك كىتابلار،
كەڭ، پايانسىز ئاستىدا ئۇنىڭ
ئادەم ئەركىن، خۇشال يانپاشلار...

ئېچىلغاندا كىتابلار،
كۆرۈنگىنى ئۇ دەرۋازىدىن
رېئاللىقنىڭ ئارقا ھويلىسى،
تۇرغان تىمتاس ئايرىلىپ بىزدىن.

2005 - يىل 5 - ئاينىڭ 29 - كۈنى.

ئەتىگەنلىك شائىر

ئەتىگەنكى قۇشقاچ
 كۆل يۈزىدە ئۇچقاچ
 گۈل تاشلايدۇ سۇغا
 ۋىچىرلىشىدىن.
 بوشلۇق چۆمگەن نۇرغا
 دەرەخلەردە كۆك يالقۇن،
 كۈچلارنىڭ بېشىدىن
 يۈگۈردۈم ئاخىرىغا،
 يۈگۈردۈم تام قېشىدىن
 بىنادىكى ئۇيۇققا.

قىز ئويىدا تەنھەرىكەت
 كىيىمى نېپىز تۇمان.
 قىزىل چېچەك خىيالىم
 مۇسكۇلىدا ئېچىلغان.
 يۈگۈرەيمىز ھاياتتىن
 ئۆلۈم تىمتاس ۋە پىنھان.

يەر دۇپۇلدەر دۇپۇلدەر
 ياپراق ماڭار يېنىمدا.
 مەن ئىمانلىق، تاشقىن ئەر
 شوللار بار جېنىمدا.
 مېنى كۆرگەنلەر كۆرەر

ھايۋانات باغچىسىدا،
يۇلقۇنىمەن، ئاقار تەر
شىر يايلىدا، بېشىدا.

نەپەس ئالدىم چوڭقۇر
تالادا يوق تالا
ئۆيۈمدىكىن ئۇپۇق.
ئەتىگەنكى شائىر
كەچتىمۇ يوپپورۇق.

2005 - يىل 5 - ئاينىڭ 30 - كۈنى.

چىرايلار

بۇ مىسرادىن قەشقەر پۇرايدۇ.

ھېيتگاھنىڭ يېنىدىكى لاي كوچا،
تاش ئاستىدا ياكى ھاۋا ئۈستىدە
ئەرۋاھلاردەك لەيلەپ تۇرغان ئاي كوچا.

يىگىتلەر قېرىيدۇ.
غىلاپ پىچاق ئېرىيدۇ،
شىرنىلىك قوغۇن شاپقىدا.
قانىتىدا قاندەك چۈشتىن كېيىن
گەدەن تېرىسىنى شورايىدۇ چىۋىن
ئەبەدىي ھەسرەتسىز كىشىلەرنىڭ.

توپلانغان كىشىلەر بىردىن بىردىن
تارقىلىدۇ ئۇھ تارتىپ كېيىن.

يەنە يۈز يىل ئۆتكەندىن كېيىن
كۆك سايىۋەن ئاستىدا
راخاپ ئىچىش بولىدۇ قىيىن
مۈزنى چاپناپ، شوراپ ئاستىلا.
ھاپپاقلار مۈرەڭگە بىر كلون ئادەم،
تۇيۇقسىزلا كىرىپ ئاق رەڭگە
نۇرغا ئايلىنىپ كېتىدىغاندەك
تەييارلىنىسەن بىر مۇدەھىش جەڭگە.

مەن قېرى تېرەكتەك ئاي شولسىدا
 خىيالىنىڭ كونىرىغان كوچىسىدىن
 ئۆتكۈزمەكتىمەن يۈزلەرنى ئاستا.

خوراز تاجى كۆيگەن تومۇزدا
 سامسپەزنىڭ يۈزلىرى ئوتتا،
 ئاشپەز تۈزدا، دوغچى مۇزدا.
 مىسكەرچى بالىلار، بالا ئوغرىلار
 چوڭ ئادەمگە ئوخشايدۇ بەك - بەك.
 بىرسى ئۈستى تامغا ئۇدۇللا
 بىرسى كۈلدى يىغلاۋاتقاندەك.

ئەنجۈر يوپۇرمىقى ئاستىدا
 توپا باسقان بىر يېشىل چىراي،
 ئەنجۈر تەملىك، ياش، غەملىك ئايال
 ئۈمىدلىرىنى يەپ بولغان بوۋاي.
 ※ ※

كېچە
 بۇلدۇقلاپ چىقتى ئىچىمدىن،
 شېئىر يېزىۋاتقان قەغەزىمگە.
 ئاسماننىڭ يېرىمى قەغەزدە
 قالغان يېرىمى مېنىڭ ئىچىمدە.

2005 - يىل 6 - ئاينىڭ 4 - كۈنى.

ئىشكىنى ئېچىۋېتىڭلار

— شائىر بۇغدا ئابدۇللاغا

ياز ئۈزۈمەكتە يېشىل ئوق
ئىسسىق ئىشغال قىلدى شەھەرنى.
يول بويىدىكى كۆل ۋە دەرەخلەر
ئېچىۋېتىڭلار دېرىزەڭلارنى
چۈنكى شائىر كەلمەكچى.

چىڭقى چۈشتە يېنىك بىر كىشى
سۆز دۆۋىسىدە ئولتۇرۇپ
ئۆمۈر مامكىپىنى پۈۋلەيدۇ.
قەدىمىي مىللەتنىڭ ئەسلىمىسى قۇم،
يامغۇر كۈلىسىمۇ شائىر كۈلمەيدۇ.
كىشىلەر ئۇچماقتا چالڭ - توزان بىلەن
شائىر ھاۋادىكى قەپەزدە.
سۆزلەر ئۆز - ئۆزىنى تىزالمىدۇ،
جان تالىشىۋاتقان كىم، قەغەزدە؟

گۈگۈم چۈشكەندە
ئۇنىۋېرسىتېت كۆلى بويىدا
مېڭىپ يۈرگەن قارىياغاچ سەن.
ئېيتقىمىنا، ئەي قارماقلىق ئادەم،

بارمىكەن بىر بېلىق كۆلدە؟
قارماققا چۈشكەن ئۆزۈڭگۈ كۈندە؟

ھەي، تاجدارلار،
ھۆپۈپنىڭمۇ تاجى بار،
ئارىمىزدا تاجسىز بىر كىشى
ئۇيغۇر تىلى چۆككەن كۈنلەردە
بارلىقىنى سۇغا تاشلىدى.
بېلىق بىلەر، بېلىق بىلمىسە،
خەلقىم بىلگەي ئەجرىمنى دېدى.

بۈگۈن بىز
ۋەھىمە بىلەن
شېئىرىڭنى تەتقىق قىلىمىز.
بولسىمۇ ئۇ ئەينەكتەك سۈزۈك،
بولسىمۇ ئۇ بېلىقتەك يۇمشاق،
يۈرىكىمىز دۈپۈلدەر تۇتساق.

ئېچىۋېتىڭلار ئىشكىنى
چىقىپ كېتەيلى ئامان - ئېسەن،
بۇغدا ئابدۇللاننىڭ شېئىرلىرىدىن!

بىز شائىرلار شېئىر يازمىز،
بىراق، بىز شېئىرغا قارشى
شېئىر ھاپاقتا تەھدىت بولغاندا،

شېئىر ئۆلۈمگە سەۋەب بولغاندا.
قارشى بىز شېئىرنى تەتقىق قىلىشقا،
تاماق ئورنىدا ھەزىم قىلىشقا
ئويۇنچۇق يا قورال قىلىشقا.

بىز شائىرلار شېئىر يازمىز،
يازىمىز دەپ كۈندە ئازىمىز،
ئۆچۈرمەسلىك ئۈچۈن شېئىرنى،
ئۆمرىمىزدىن ئوتۇن سالىمىز.

مۇھاكىمىنى تۈگىتىپ تېز
چۈشۈۋاتقاندا پەشتاقلاردىن بىز،
قالمدى ئىز،
مىخ ماڭدى،
قىزىل يۇلتۇزلار توختىدى تامدا.
شامال تارىسىز توغراقنى چالدى.
تولغان قىزلار قۇملۇقتا قالدى.

2005 - يىل 6 - ئاينىڭ 25 - كۈنى.

ئوغۇللىرىمنىڭ چۈمۈلە پادىشاھلىقى

سېرىق چېچەكتە ئېچىلدى
دەرۋازىسى باھار كۈنىنىڭ.
ئەت يەرلەرگە كۆك چىم چېچىلدى
سوۋغىسى بۇ كاككۇك ئۇنىنىڭ.
ئىككى ئوغلۇم چىقتى يۈگۈرۈپ
سۆگەت تۈۋىدىكى
چۈمۈلە پادىشاھلىقىدىن.

ئالتۇن توپا دۆۋىلەنگەن،
ئالتۇن قۇمدا ۋالىلدار قەسىر.
چۈمۈلىلەر دۇبۇلغا كىيگەن
قوللىرىدا نەيزە پۇلاڭلاپ.
شامال ئەلچى ئاسماندىن كەلگەن
سول قول ۋەزىر يارلىقنى ئاڭلاپ
يەر سۆيگەنچە چىقىپ كەتتى
بۇرۇتى چاقناپ.

مېنىڭ پادىشاھ ئوغۇللىرىم
تىنچ ئېلى، دەخلىسىز تەختى.
كۈنلەپ كۆڭلى بولمايدۇ يېرىم
بالىلىقى ئۇلارنىڭ بەختى.
چوڭ بولغۇچە قاناتلىق ئۇلار
چىمدىن ئوردا تىزىپ ئوينايدۇ.
جىندىن سۈزۈك ئەسكەرلىرى بار
جىم تۇرمىسا ئېزىپ ئوينايدۇ.
قوللىرىدا خانلىق ھاسسىسى

ياغاچ تىقىپ يەرنىڭ كۆزىگە
يەر يۈزىگە سىزىپ ئوينىدۇ.
بىر تال سامان ئوخشار داۋانغا،
بىر مىدىرلاش زامىن بىر جانغا.
چۈمۈلىلەر ئاجىز، بىچارە
پىتىرايدۇ قورقۇپ ھەر يانغا.
كۆك گۈل ئاچار چىغرىتماق قاچان؟
كۆك بىپايان، چېچەكلەيدۇ جان.
گۈل شەھىرىدە ئېگىز، كۆكۈمتۈل
چۈمۈلىلەر قىلماقتا بايرام.
بىر ئوغلۇم چۈمۈلە ئويناپ
ئۇنىڭ ئىنچىكە پۇتىنى
باغلاپ قويدى شەبنەمگە
گۈل بەرگىدە سەھەردە.
ئىككىنچى ئوغلۇم چىڭقى چۈشتىكى
نەيزىدەك ئۇزۇن كىرىپكىلىرىدە
ياۋ لەشكىرىنى سۈرىدۇ قوغلاپ
ئۇيقۇ شەھىرىدە.

مەن سۆيىمەن بۇ جىمجىت باغدا
ئۇزارغان سايىنى، توختىغان نۇرنى.
شامغا ئەزان چىقمىغان چاغدا
زەر شولىغا چۆمگەن كۆك قۇمنى.
مەن سۆيىمەن تۇنجى ئوغلۇمنى،
ئاچتى ئۇ
ھاياتىمدىن يېڭى بىر ئىشك.
مەن سۆيىمەن كەنجى ئوغلۇمنى
چۈنكى ئۇ
كىچىك تېخى، قوللىرى كىچىك.

چاقىردىم كىچىك ئوغلۇمنى
چۈمۈلىگە مىنىپ ئۇ
كېزىپ ئورمان كېچىپ سۇ
قايتىپ كەلدى خىياللىرىمدىن.
چوڭ ئوغلۇم چوڭ بولۇپتۇ،
چۈمۈلىدەك كىچىكلەپ بىردىن
قايتىپ كەلدى خىيالچان غەمكىن
ئەمدى ئۇنىڭ يوق قاننىتى.

قېرى سۆگەت، سۆگەتتە كوچا
چۈمۈلىلەر ئەگمەچ كوچىدا
بىر - بىرىدىن ئالدىراش ھامان.
چىشلەپ ئۇششاق نان ئۇۋىقىنى
بەزىلىرى ئېتىزدىن يانغان،
بەزىلىرى بازارغا ماڭغان.
يازنىڭ يېشىل كۈن ۋە تۈنىدە
جان تالشار، ئوزۇق تالشار،
پەسكە چۈشۈپ كېتەر، يامشار،
چىۋىن قاننىتىدەك تاردۇر جاھان،
لېكىن ھايات گۈزەل كۆز قامشار،
دەرەخ تۆپىدە باردۇر كۆك ئاسمان.

يامغۇرلۇق كۈندە
قايتتى چۈمۈلە
ئاسماننى تاپالماي.

مەن داستاننى يازالماي
قېنىمنى تۆكتۈم قەغەزگە.
ئىككى ئوغلۇم يۈگۈرۈپ كېلىپ

جېنىمنى توپىدىن پۇۋلەپ ئېلىپ
تېنىمگە چوغدەك قويدى سېلىپ.

مەن تىرىلىدىغان ئۆلۈك،
مەن چۈمۈلە ئارىسىدىكى تاپ،
مەن ئويلاۋاتقان قارىياغاچ،
مەن ئويناۋاتقان مامكاپ،
شامالنىڭ بارماقلىرىدا.

ئەي مېنىڭ ئۇرۇقلىرىم،
مۇھەببەتنىڭ مۇنبەت يېرىگە
سىلەردىن خەۋەرسىز تېرىپ قويدۇم،
كەچۈرۈڭلار ئۇشبۇ خاتانى.
ئەي ئادەملەر، تۆۋە قىلىپ تەڭ
كەچۈرەيلى ئادەم ئاتانى.

ئاق ۋە يىراق
چۈمۈلە پادىشاھلىقى.

مەن ئىشتىن قايتتىم،
قايتتىممەن زېدە،
ئوغۇللىرىم ئۇيقۇغا ئەسىر.
مۇڭلۇق يۇلتۇزلار دېرىزىدە
دېرىزىدە كۈمۈش قەسىر.

2005 - يىل 7 - ئاينىڭ 10 - كۈنى.

يامغۇر

كۈلۈمسىرەر پىغانلىق ھاۋا،
ھەممە تارى ئۈزۈلدى سۇنىڭ.
دېرىزىلەردە مۇڭلۇق ناۋا،
ئېقىپ چۈشمەكتە خىياللىرىمىز.

پاتقاق كوچىدىن ئۆتتى بىر قىز،
يوغانغىنە كاناي گۈلىنى
تۇتقىنىچە بېشىدىن ئېگىز.

يامغۇر گۈلى لايدىكى قىزلار،
چۈشەر يەرگە ئايدىكى قىزلار،
تېنىمىزدە تامچە - تامچە ئىز.

ئاپتاپتىن كېيىن
غايىب بولار ھەسرەتلىرىمىز تېز.
چاقناپ ئۆچەر ئۈمىدسىزلىكتەك
سۇغا يازغان ھەممە خېتىمىز.

2005 - يىل 7 - ئاينىڭ 15 - كۈنى.

دەريا قىزى

سۇدىكى يالقۇن دەريا قىزى
تېنى دولقۇن، تېنىم ھۆل تاش.
چۆپتە ئىزى، يۈرەكتە ئىزى
قىمىزى ماگما، ئايلاندى باش.

قارىغايلاردا يېشىل يالقۇن،
كۆيگىنى مەن تىرىك ئوتۇن.
توسۇن ئاتتەك قاقچۇم كەلدى،
نەدە قالدى بالا، خوتۇن؟

قىز سۆزلىمەي تاغ سۆزلىدى،
بىز سۈكۈتتە سۇدا ناخشا،
چىچەكلىدى چېكەم تەردىن.
بۆلجۈرگەننى ئۈزگىن ئاستا
ئۈنۈپ چىقسا قېنىم يەردىن.

ئايىقىمدا تاشلار يۇمشاپ
سەزدى تۇپراق يېڭى مېھىر.
مەن قارىغايىنىڭ ئاستىدىكى بىر
ئۆز قېنىنى يالاۋاتقان شىر.

تىلدا ئىمان، دىلدا شەيتان
ئۆزۈمە ئىنسان زەنجىرىڭنى.

ئوماق شەيتان، گۈزەل شەيتان
سالساڭچۇ تېز خەنجىرىڭنى.

دەريا قىزى سۇدىكى ئاي
دېرىزەمدىن شولا چاچتى،
مارال قاچماي ئۇيقۇ قاچتى.
قازاق قىزى سۇدىكى ئاي،
كۈنۈم لاي سۇ، تۈنلىرى لاي ...

2005 - يىل 7 - ئاينىڭ 25 - كۈنى.

نۇرغۇنلىغان تاشلار ئىچىدىكى قاشتېشى

قۇياش ئولتۇرار قۇملۇق ئۈچىدا،
يورۇڭقاش يورغىلار سۈزۈك بۇتىدا،
كىشىلەر ئۆمىلەر،
بۈگۈرەر،
توغتار،
خوتەن ئاقىدۇ كۇچا - كۈچىدا.

سايدا،
لايدا،
ئوت - ئاتەش ئايدا،
قاشتېشى كولىغۇچىلار
كولايدۇ ئۆزىنىڭ ئىچ - باغرىنى.
چاقىنار ئۆمىد قۇم - شېغىل ئارا
دەريا سىر ساقىلار يۇمۇپ ئاغزىنى.

نۇرغۇنلىغان تاشلار ئىچىدىكى قاشتېشى
پارقىرار،
ۋارقىرار،
ياردەم چاقىرار.
نۇرغۇنلىغان تاشلار ئىچىدىكى قاشتېشى
قوللاردىن كۆچەر،
ئاۋازى ئۆچەر،
دۇنيا، دۇنيا قۇلى بايلارىنىڭ،
پۇلى بارلارنىڭ يۇلتۇزى ھۆكەر.

يەر يۈرىكى سوقار دۈپۈلدەپ
زىدە قىلىش، كوچىلاش، قىيناش.
چىپىلىدۇ كەتمەن گۈپۈلدەپ
دەريا ئىشىكى ئېچىلدى قىيپاش.
بىر پەرى كۆرۈندى قىپپالغۇچ
كۆزى ياش،
ئاغزى تاش،
تېنى سۈزۈك
مۇزغا ئوخشاش.

مۇزدەك غېرىبلىق باسسا سېنى
نۇرغۇنلىغان ئادەم ئىچىدە
قاشتېشىدەك بىر ئادەم قېنى؟

يىللار دەرياسىدا دولقۇنلايدۇ جان،
جېنى تاشتەك چىڭ ئادەملەر
ئىزدەر ئىكەن قاشتېشى ھامان.

2005 - يىل 7 - ئاينىڭ 27 - كۈنى.

ھۈسەينىيە مەكتىپى

1

ئۆتتۈم تاغلاردىن
كۆيۈك پۇرىقى،
كۆزى يورۇغان شامال باغلاردىن
سۈلىرىدا روھنىڭ يورۇقى.
كۈچ ئۇرغۇيدۇ قورام تاشلاردىن
ئادەملەردە بۇ يۇرت ئۇپۇقى.
بىز ۋىلىلداپ چىقتۇق چوغلاردىن
ئاتۇش بىر چوغلۇق بۇ زېمىندىكى.

2

ئەنجۇر تەملىك قىز،
ئوڭلۇق، غەملىك قىز،
نۇر زەنجىرى بوينۇڭدا.
تۇمارىنىڭ ئوقى كىرىپكىڭ،
زەنجىرلەنگەن يىگىت قولۇڭدا.
شاھزادىمۇ بىلمەيدۇ ھېچكىم،
ئاقسۆڭەكلىك چاقنار ئوغلۇڭدا.

بىراق سەن
كۆز ئوڭۇمدا يىراق سەن
ئويلىرىمدىن، ئۆزۈڭدىن شۇنچە.

ئاتۇش قىزى ئەي سۇلغۇن غۇنچە،
ئوغلۇڭ بارماي قويسا مەكتەپكە
ئېرىڭ كەتسە قوغلىشىپ تەڭگە
سەن ئالتۇندەك قالدېڭ سارغىيىپ،
مىسرالىرىم كىردى مىس رەڭگە.

3

دۇنيا سۇدا،
ئادەم تاشتا،
چاقماق دەريادا،
دەريا ئاتۇشتا.
چاقماق دەرياسى
ئاقماقتا
تومۇردىن تومۇرغا،
ئەسەردىن ئەسەرگە،
ئەنجۇر شاخلىرىدىن
بەشىنچى پەسلەگە
قەلبىتىكى.
قاراڭغۇ قەلبىتە چۈنكى
ئوخشار نۇرلۇق قەسەرگە
ھۈسەينىيە مەكتىپى.

4

ھۈسەينىيە مەكتىپىنىڭ ئىشىكى
ئېچىلدى
يەر بىلەن ئاسمان ئارىسىدا،
ئىنسان بىلەن شەيتان ئارىسىدا،

تاش بىلەن رەيھان ئارىسىدا.
ئۇ قىزىرىپ ئاقارغان تاش،
ۋەتەننىڭ يېڭى يارىسىدا.

5

نى نى بايلار كەلدى بۇ يۇرتقا
ئاينى سېتىپ ئالغۇدەك.
يىپ - يىڭىسىز كەتتى قۇرۇقلا
ئۆلۈكلەر شەھىرىدە بىر خېرىدارسىز
لاينى سېتىپ ئالغۇدەك.
ئالتۇن تاپقانلار يەكسان بولار تېز
پادىشاھلىق كەلمەيدۇ پۇلغا.
ھەر پادىشاھلار نام - نىشانسىز،
ھۈسەين بايدىن قالدى بىر ئوردا.

6

ئوتسىز يەرلەر ئۆتكەندە جاندىن
بوسۇغامدىن ئاتلاي بىسىمىلا.
سالام ئاتۇش چۈشتۈم ئاسماندىن
يوللىرىڭدەك مىسرالىرىمدا.
تاش باغرىڭغا كەلدىم ۋە ياندىم
ئاغزىمدا لىق نۇر بىلەن تىللا.

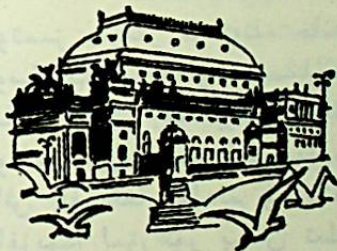
7

دەرەخلەر —
تۆت پەسىلنىڭ دۇتارى.
ئادەملەر —

بۇ زېمىننىڭ تارى.
مەكتەپ،
بازار،
مەسچىد مۇنارى ...
چۈشۈمدە ۋە ئوڭۇمدا
شاۋقۇنلايدۇ ئاتۇش دىيارى.

تاغ كىمنى ساقلايدۇ؟
دەريا كىمنى توۋلايدۇ؟

2005 - يىل 8 - ئاينىڭ 6 - كۈنى.

تۆكۈۋېتىلگەن تاماقلار

يەڭلار، ئىچىڭلار، ئىسراپ قىلماڭلار.
— «قۇرئان كەرىم» دىن

پەسىللەرنىڭ كەينىدە بىز،
ئىشتىھايىمىز ھەمىشە شامال.
كېلەر - كېتەر، كېتەر - كېلەر،
زېمىندىكى مامكاپ كىشىلەر.
پارقىرار سەھەرنىڭ ئاشقازىنى،
كوركىرار چۈش ۋاقتى ئېچىپ ئاغزىنى.
يۇلتۇزى ئاچ قالغان يۇڭلۇق گۈگۈم
ئىككى يالماپ يۇتار بارچىنى.
يەپ ئىچىمىز ئەسەبىيلەرچە
قورسىقىمىز كۆرۈنمەس ھەتتا
يوغىنايمىز لەھەڭدەك ئاستا.
بەدبۇيىمىز قاپلار جاھاننى
بىر كۈنلەردە كىرسەك تۇپراققا.
ھەشەمەتلىك رېستورانلاردا
ھەشەمەتلىك يەپ ئىچىمىز.
يېگەنسېرى بىز باشقا مەخلۇق،
يېگەنسېرى قۇرۇق ئىچىمىز.
ئېچىلىدۇ تاقاق ئىشىكلەر
نەپسىمىزنىڭ شىرى ھۆركىرەپ.

بىر كۈنى ئەي غاپىل كىشىلەر
بۇ تويىماس گال تويار توپا يەپ.

بىر كۈنى كەچ
تۈگىدى زىياپەت،
ئۈستەللەردە تاۋاق - تاۋاق ئاش -
قورۇملار قالدى نىھايەت.
تۆكۈلگەندە تۆپە - تۆپىلەپ
ئەۋرەز يولى گۈرۈچ، نىجاسەت.
مىسكىنلەر بار تالادا ئاچلىق،
يىغلار ھۈنەر، يىغلىدى ئاشلىق،
قىزىل يۈزلەر بولماس خىجالەت.
نېمەت بىلەن مېھنەت جاۋابسىز،
توختىغاندەك بىزدە ئىبادەت،
بوسۇغىغا كەپتۇ قىيامەت.

مەن بىر شائىر سەھرانىڭ ئوغلى
شېئىرلىرىم كەلگەن زاغرىدىن.
ئىچ - باغرىم قان، قۇلاقلىرىم پاك
بىر نان تاپسا چالغان ناغرىدىن.
ئاڭلىغان مەن مەدداھ ئاغزىدىن:
يەتتە ئورۇق باشاق دولقۇنلاپ
چىقىپ كەپتۇ نىل دەرياسىدىن.
ۋە يالماپتۇ بىرلا قىلىپ ھاپ
يەتتە سېمىز باشاقنى بىردىن.
قەھەتچىلىك يامراپتۇ ئاندىن،
باشلانغانچە شەھىرى كەنئاندىن
جان شولىسى ئۆچۈپتۇ جاندىن

يەر يۈزىدە يەتتە يىلغىچە...
 ئەزىز خەلقىم، ئاچ بىز تېخىچە
 تەگكەن بىلەن ئاغزىمىز ئاشقا،
 كۆزىمىز ئاچ، روھىمىز ئاچ بەك
 تەگمىگىدى بېشىمىز تاشقا.
 كۆككە باقساق غېرىب ۋە تىمتاس
 يەر يۈرىكى يېرىلدى تالاي.
 ئۈستىمىزدە ۋاللىداق لىباس،
 ئىچىمىزدە قۇپقۇرۇق ساراي.
 ئالتۇن كۈزدە دەل - دەرەخلەر باي،
 باشلىرىغا كىيەر ئالتۇن تاج.
 قايتارىمىز كۈز غازىڭى چىراي
 تويلاردىن بىز ئېغىر، ئائىلاج.
 كەتسە مېھمان يۇلتۇزدەك تاراپ
 دۆۋە - دۆۋە تۆكۈلەر مەزە.
 خارتىلىدىشىپ ھولاقنى يالاپ
 چاھارپايلار قىلىدۇ مەززە.

چۆچۈرىلەر مۇت ساناقلىقتەك
 تۈيۈلىدۇ ماڭا ھەربىر كۈن.
 ئېغىز ئاچتۇق تۆت ئاياقلىقتەك،
 ھايات ھەزىم بولۇۋاتقان گۈل.

2005 - يىل 8 - ئاينىڭ 7 - كۈنى.

دوختۇرخانىدا

ئۆلۈم دەرىخىدە يېشىل چۆمۈلە،
يىلتىزسىز دەرەخ يۈگۈرۈپ يۈرگەن،
مانا بۇ ئىنسان —
دوختۇرخانىدا
جان تالاشقان، تۇغۇلغان، ئۆلگەن.

دوختۇرخانىدا ياكى خانىدا
نېمە قىلارنى بىلمەيدۇ ئىنسان.
ئەمدى ئۆلۈم بۇرما مىخ گويا
ئەمدى ھايات پەلەمپەيسىمان.

كۆزى يورۇپ بىپايان ئورمان
تالڭ سەھەرنى بەرگەندە تۇغۇپ،
چېكىسىدە تەر يۇلتۇزلىرى
ئەمخانغا كەلدى جىق تۇغۇت.

قاراڭغۇلۇق قاپلاپ تاغلارنى
ئۆز ئىلكىگە ئالغاندا يوقلۇق،
كارىۋاتلىرى شىپاخانىنىڭ
بىمارلارغا كەتتى لىق تولۇپ.
دۆۋىلىشەر يورۇق ئىشىككە
سېلىنغاچقا ئۈشتۈمتۈت قۇلۇپ.
تىركىشىدۇ ئەڭ ئاخىرغىچە
جان قەدرىگە يەتمەكچى بولۇپ.

سەكراتتىكىلەر تەكرار ئىنجىقلاپ
ھاياتلىقتىن كىيىدۇ نىقاب.

ئۆمۈر بېغى سارغايغان بىتاپ
جان مېۋىسى پىشقان تۇرقىدىن.
كېسەلخانا سوغۇق بىر دۇنيا
ئۆلۈم پۇرار يود پۇرقىدىن.

بېسىپ كىرگەن سۇيۇقلۇق،
قوراللانغان رەڭلىك كۈمۈلچ.
كۆڭۈل گويا چېچىلغان مارجان
تەن لىباستا، كېسەل يالىڭاچ.
كېسەر قاچا ئەتنى شىرتىلداپ
يوق ئۇرۇنغان نەرسە بارماققا.
جان بېلىقتەك قاچار پىلتىڭلاپ،
يوق بېلىقچى بىر قارماققا،
ئېلىنىمىز لېكىن قارماققا.

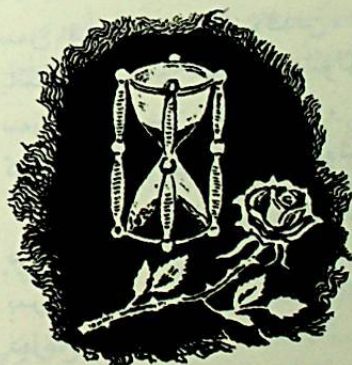
سەن قورقىسەن ئۆزۈڭدىن،
ياشاپ كەلگەچ خەققە قوشۇلۇپ.
سەن قورقىسەن ئۆلۈمدىن،
كۆپ نەرسەڭنى كەلگەچ يوشۇرۇپ.

دوختۇرخانىدا
بىر ئادەم
دەرەخ بولدى،
غازاڭلىرى كارىۋاتقا تولدى.
بىر ئۆلۈك

قاچتى ئەرشكە،
 قوغلىماقتا ئاق خالاتلىق پەرىشتە.

دوختۇرخانا مىخ - مىخ ئادەم
 ئادەملەردىن قاچقۇڭ كېلۈر.
 ساپ ھاۋادىن ئېلىپ ھوزۇر
 داللىلاردا ياتقۇڭ كېلۈر.
 قانداق گۈزەل ۋە بەھۇزۇر
 ئېقىن سۈدەك ئۆلۈپ كەتسەڭ
 يورۇق، يېشىل دالىدا كەڭ...

2005 - يىل 8 - ئاينىڭ 14 - كۈنى.

سىمدىكى ئادەم

يامغۇر ياغدى ھاۋادا سىملار،
سىمدىن سىمغا بۇ ئۇزۇك يىللار.
ياز تالادا، تۇرۇپكىدا مەن
تېلېفوندا توي قىلدى ئىليار.

دوستۇم ئىليار،
شېئىر ئورمىنىدا
ئوۋ ئوۋلايدۇ، ھەسەل يىغىدۇ.
قىز چاقماقنى قىلغاندا ئىزھار
تاجىسىز يىگىتلەر، يارسىز كۆپ قىزلار.
ئۆزىنى دەسسەپ ماڭغان بىر مىللەت
يامغۇرمىكىن تېنىدە ئىزلار؟

دەرەختە ئۇيغۇر،
ساڭگىلاپ نۇر
چۈشتى سىمدىن
بىناۋا شائىر.

بىر مىسرادا داقا - دۇمباق، توي،
بىر مىسرادا بوغۇزلاندى قوي،
بىر مىسرادا بېشى يوق ئادەم،
بىر مىسرادا ئاخىرى يوق ئوي.

يېزىلغىچە ئاخىرقى مىسرا
يۇلتۇزلۇق كارىۋات، سۆسۈنرەڭ كېچە...

ئوي سۈرىمىز تۈندىكى شاھتەك،
توي قىلىمىز چۈمۈلىلەردەك،
غەم قىلىمىز ئالتۇن قۇملۇقتا،
شادلىنارمىز يىتكەن شەھەردەك.

— يوقسۇ، يوقسۇ،
مېنىڭمۇ بارغۇم بار،
بوينۇمدا ۋاقىت زەنجىرى.

سانچىلغاندا گۈلنىڭ خەنجىرى
ئاشق قولى بويىلار قانغا.
تېلېفوندا دوستۇمنىڭ تويى،
كۆڭلۈم يېرىم بارالمىغانغا.

2005 - يىل 8 - ئاينىڭ 5 - كۈنى.

مىيىت نامىزىدا چاقنىغان ئويلار

بىز فونتان
ۋاقىتتىكى.

بىر ساقىم سۇ
يەر يۈزىدە
دومىلاپ، دومىلاپ
يوغىناپ، يوغىناپ
بۈگۈن سىڭىپ كەتتى تۇپراققا.

تولدى گۈللەر غەمكىن پۇراققا،
كوچىلاردىن كېلىدۇ يات ھىد.
بىز ھەممىمىز چوڭقۇر دېڭىزدا
بىر ئۆلۈمنى پۇراپ ياتقان كىت.

ئادەم قالماستۇ ئەمدى زېمىندا
يىغلىغىلى ئىچكىلى ھازا؟
چۈشۈرۈلدى مىيىت نامىزى
كىشىلەر ئارا ئاقار جىنازا.

ئۆلۈك كەينىدىن كېتىۋاتىمىز،
ھەر بىرىمىز ئۆلۈكنىڭ ئىزى.

ئۆلۈك كەينىدىن كېتىۋاتىمىز،
ئالدىمىزدا ئادەم دېڭىزى
ئارقىمىزدا يوقلۇق دېڭىزى.

ئادەم قالمىسا بىر كۈن دۇنيادا،
يالغۇز قالارسەنمۇ ئاھ خۇدا؟

2005 - يىل 8 - ئاينىڭ 21 - كۈنى.

كېچە مېنىڭ كارىۋىتىمدا

كېچە كارىۋاتتا
نەملىشىپ،
تېرەمگە يەملىشىپ،
يىغىلىپ، سوزۇلۇپ،
قولۇمدا چىڭ تۇرسامۇ بېسىپ
بارماقلىرىمدىن چىقتى تېشىپ.

تۇرغاندا ئاغزىنى ئېچىپ
بىر مىللەت،
بىر ئايال،
شاللىقتىكى بىر پاقا —
ئاج پاقا،
ئۇنتۇپ قالدىم نەدىلىكىنى
يۇلتۇزۇمنىڭ.

كارىۋىتىمدا كېچە يەنىلا
قوغلىيالىمىدىم ھەر نېمە قىلىپ،
ئېرىتەلمىدىم ئۆزۈم ئېرىپ.
شەھۋىتىم بىلەن ھەسرەتتىم ئارا
شائىر بولدۇم ئېتىلىپ كېلىپ.

ئىلناشمىسا ئۇيقۇ كۆزۈڭگە
يات، دۇنياغا كەينىڭنى قىلىپ.

ھەر نەرسىدىن قايتقىن ئۆزۈڭگە
قايت ئۆزۈڭگە غەنىمەت بىلىپ.

مەن قەدىمكى مۇ زېمىننىڭ
پارچە - پارچە خەرىتىسىدە،
مەن كارىۋاتتا —
بىر تۈپ دەرەخنىڭ قەبرىسىدە.

ياغرىماقتا بامداقتا ئەزان
كىرىپك قاقمىدىم تېخىچە.
كېچە يىغلار كارىۋىتىمدا،
كارىۋىتىمدا يەنىلا كېچە.

2005 - يىل 8 - ئاينىڭ 23 - كۈنى.

تارىم دەرياسى

كارىۋاتتىن چۈشۈپ
مېھمانخاننىڭ
يېڭى ھاكلاڭغان كارىدورىدا
غېرىبلىقنى پۇرىدىم: نەم.
چاقنار بىر غەم،
قۇياش نۇرىدا.

ساقلار پەستە ئىككى ئاغىنەم،
ئىگەرلەنگەن تۆمۈر ئات بىلەن.

بىز بارماقچى تارىم بويىغا،
ئۆركەشلىنىپ ئاققان بىر دەريا
قويۇلماقتا شائىر ئويىغا.

ئۇ تارىخنىڭ مىسرالىرىدا
قىپچاقچى يۈگۈرگەن خەلق —
ئىسسىق ھەمدە يۇمشاق قۇم خەلقى.
ئۇ ئەڭ ئۇزۇن پەسىللىك دەريا
ياز دىلبىرى، يېشىللىق ئەركى.
ئۇ مۇزىكا ئېرىپ سۇ بولغان،
كۆز يەتكۈسىز قۇملۇق ئىچىدە.
ئۇ سۇيۇق تەن قۇملۇققا تولغان،
ئەگمىلىرى چاقنار كېچىدە.

www.uyghurkitap.com

بىز بارغاندا دەريا بويىغا
كۆز پەسلىگە كىرگەن توغراقلا
چىنقىرىق رەت - رەت سارغايغان پەتى.
كىچىك لاي سۇ ئالدىمىزدىكى
تارىم ئەمەس تارىمىنىڭ ئېتى.

چۈش كۆرمەكتە
سېغىز پۇرقى،
دەريا قېنى چاك - چاك يېرىلغان.
يېرىقلىرىدا رىۋايەتتىكى
كۆمتۈرۈلگەن شەھەر يورۇقى.

2005 - يىل 8 - ئاينىڭ 27 - كۈنى.

قاغىلىق ياغىقى

ئاغزىمدا جەنۇبىنىڭ تۈزى.
قىلىمەن ئاشتى
قەغەز ياغاقتا،
ياخاق قۇرۇق مېۋە يۇلتۇزى.
يۇلتۇزۇم يىراق، قەلبىمدە پىراق،
ئاغزىمدا چۈنكى جەنۇبىنىڭ تۈزى.

قاغىلىق
خەرىتىدە جىق يېرى تاغلىق،
كىرسەڭ ئىچىگە تېرەكلىك، باغلىق.
نۇرغا تولۇشۇڭ، غەمكىن بولۇشۇڭ،
كۆزۈڭگە ئەمەس ئۆزۈڭگە باغلىق.

دەرۋازىسى قەسىردەك ئۆيلەر
ئالدىدىكى كەڭ ئېتىزلاردا
تىرىك ياغاچ - ياغاقلار كۈيلەر.

قاغىلىق ياغىقى
چىقتى داغقى جەنۇب شىمالدا.
ئۇنى يېگەن يىگىتلەر بۇقا
تېتىغان قىز شېرىن خىيالدا.

ئېشەك - ئات ھارۋا، ياخاق بازىرى
دېھقان تاغارنى يەشتى بىسىمىلا.

كاۋاپچى

ئوت كۈچىسىدا،
بىر ئۇيغۇر
ئىككى ئۇيغۇر
كاۋاپدانى قويۇپ قۇياشقا
گۆش، قارامۇچ، زىرە، تۇخۇمدىن
قىيما قىلىپ سېلىپ بىر داسقا،
تەييارلاندى شاھانە ئاشقا.

توپ - توپ ئاقار يۇلتۇزدەك
گۆشكە ئۇچۇپ كەلگەن چىۋىنلەر
باشلىدى خور گىرىلداپ ئاستا.

بازاردا مىڭ ئادەم
تىرىكچىلىك يولى باشقا،
ئۆز سودىسى ئۆز غېمى بىلەن
ھەركىم مەجبۇر تەنھا ياشاشقا.

كاۋاپچى
قولى ئىشتا مەيلى ياز، قىشتا
كاۋاپ قىلار تەرلەپ پىخىلداپ،
ئوخشار تېگىپ تۇرغىنى باشقا
ھاۋا ئەمەس سۈپسۈزۈك تاشقا.

چوغلاندا
 باشلىدى ياشاشقا
 قاننىڭ رەڭگى
 ئوتنىڭ ئۆلۈكى.
 قىز كالىپۇكىدەك
 چوغلاندى.
 تۈگۈلگەن
 قىزىل گۈلنىڭ مۇشتۇمى.
 يۈگۈرگەن
 قان ۋە ھاياجان.

سۈزۈك قەتلىئام،
 قۇشخانا قايناق
 ئالدىراش ئاۋام.

مەن بىر قويدىن سورىدىم:
 — يېقىننىڭ كىم؟ ماشايىخنىڭ كىم؟
 قوي كاللىسى كىردى زۇۋانغا:
 — مېنى بوغۇزلىغان ئادىمىم.
 ھەيران بولدۇم ئۇشبۇ جاۋابقا،
 قويدىن دائىم ئەپۇ سورىدىم
 قول سوزغاندا تونۇر كاۋاپقا.

شۇ تاپتا
 زىختا ئەمەس شاخ - شاختا
 گۆش مېۋىسى پىشماقتا.

گۈپۈلدەيدۇ كۆيگەن ياغ ئىسى،
ۋىزىلدايدۇ گۆش مۇزىكىسى،
ئۇرغۇپ ھەۋىسى، تاقىلداپ نەپىسى
كىممۇ تۇرسۇن كەلمەي يېگۈسى؟

كاۋاپ پىشتى مېزىلىك كاۋاپ
ئاتەشپەرەسمۇ ياكى ئاچ ئەرۋاھ
چوغ يېنىدا قىلماقتا تاۋاپ،
بۇ يېيىش مۇراسىمى.

ئەييۇھانناس، ئەي باتۇرلار!
تاغدا يولۋاس ئاتۇرلار!
ناغرا - سۇناي تاتۇرلار!
مۇراسىمنى باشلايلى.

قىزىق كوچا،
بىر زىخ ئادەم
ئىككى زىخ ئادەم...

2005 - يىل 9 - ئاينىڭ 7 - كۈنى.

كۈز شامىلى ئات مىندى غۇر - غۇر
مىن ئېتىشىغا، ئىمران شاھزادەم.

داداڭ سېنىڭ بىر غېرىپ شائىر،
نان تاپىدۇ جان بېرىپ شائىر.
ياش چاقىنىغان مىسرالىرىدىن
ئاق قەغەزگە گۈل تېرىپ شائىر.
ھېرىپ، ئۇپراپ، سۇندى ئېگىلىپ
بولسۇن ئېلىپ سەن كېلىپ، شائىر.
ئۇشبۇ ئارمان، ئىمران شاھزادەم.

2. مەكتەپ يولىدا

مەكتەپ يولىدا
قولىدا كۈن - ئەتىرگۈل
تەبەسسۇم قىلماقتا ئاسمان.

ھەممە بالا ئالدىراش بۇ ئان
قۇياش قەدىمى چاقىنايدۇ يولدا.
بىر يۈگۈرۈپ توختىدى غازاڭ،
ئوغلۇم ماڭار يامغۇردەك ئاستا،
قۇلىقىغا گەپ قىلىپ سازاڭ.

گۈل مەكتەپتە ئوقۇيدۇ شەبنەم،
بېلىقلارنىڭ مەكتىپى سۇدا.
ماڭدى خۇشال بۇلۇتلارمۇ ھەم
ۋالىلىدىغان مەكتىپى ئۇندا.
ماڭار ئوغلۇم بەك ئوماق، بەردەم
گەجگىسى ۋە گەۋدىسى نۇردا.

مەكتەپ يولىدا
قورقىمەن شەيتانمۇ تۇرغاندەك كۈتۈپ،
ئىلىمىنىڭ رەڭگىغا - رەڭ بويىقى قولىدا
مەسۇم بالىلارغا ھىجىيىپ كۈلۈپ.

ئوغلۇم ئوقۇپ ئىلىم ئۆگىنىپ
كۆزى تورلاشسا بارا - بارا،
مېنى تونۇمىسا ئادەملەر ئارا،
يا ئادەم تونۇماي دىپلوم تونۇسا،
ئۆزىنىلا ۋە پۇلىنى ئويلسا،
ئايرىلغان بولسىمەن ھەممە نەرسەمدىن،
ئۈنگەن بولىدۇ تىكەن قەبرەمدىن ...

سۆزلەيدۇ دىلىم:
ئىزدىسەڭ بىلىم
غەربتە ئەمەس، ئەمەس شەرقتە
ئادەملىك ئۇلۇغ، ياشا قەلبىتە...

مەكتەپ يولىدا
قورقىمەن قۇرتتەك ئادەملەر ئارا
ئوغلۇمدىن ئايرىلىپ قالارمەنمۇ دەپ.

3. دەرس باشلاندى

سۇنىڭ ئوقۇشى باشلاندى،
باشلاندى دەرەخلەرنىڭ قاتارى.
ئوغلۇم ئارقىدا، ئالدىنقى رەتتە
بالىلارنىڭ پاكار - پاكارى.

دەرس باشلاندى،
بۈگۈندىن باشلاپ
سۈزۈك بىر قەپەز ياسالدى.

بولغان چاغدا بالام ئۈچۈرما
كاللىسى قەپەز.
ئۈچۈپ چىقسا ئۇنىڭدىن بىر پەس
ئۈستازلىرى، دادىسى قەپەز.

باشلاندى ئوغلۇمنىڭ دەرسى.

كوچىدا ئالدىم بىر نەپەس،
بەزى ئادەملەر ئۈچۈۋاتقاندەك
تېنىم پالاقلار، كۆزۈمدە ھەۋەس.

4. ئانا تىل دەرسى

ماھىرە خانىم!
مېنىڭ جانىم
يۈرەك پارەم
ئالقىنىڭىزدا.
قېنىڭىزدا
نەچچە مىڭ يىللىق ئاۋاز،
تىلىڭىزدا ئەڭ يېقىملىق ساز.

ئانا تىل ئالىمدەك شېرىن.
كېيىن
باشقا بىر مېۋە
قانداق يېيىشنى بىلمەيدۇ بالام.

مەن ئاغرىپ قېلىپ
ئاچچىق دورا ئىچكەندە
نېمە دېيىشنى بىلمەيدۇ بالام.

مەكتەپتىن قايتقىچە
قوللىرىمدا كېچە.

يۇلتۇزلار پىشار ئۆيىمىزدە
تاش ئالمىدەك بەزىدە.

5. مۇزىكا دەرسى

سىزدى مۇئەللىم
ئاۋازنى،
بېلىق ئىسكىلىتىدەك،
نوتىلار دوسكىدىن چۈشەر ئۆمىلەپ.

بىر قىپقىزىل بۆلجۈرگەن،
ئاڭلىغانسېرى ئېرىپ كىچىكلەپ
كىچىكلەپ بىر تۈگمىدەك بولدى.
مۇزىكا دەرىخى شاخلاپ، ياپراقلاپ
تاقاشتى تاملارغا سىنىپقا تولدى.

قەغەز دە
ئات كاللىسى كىشىنى
باشسىز خوراز چىلىلسا
ئۇنىڭ شەكلى نوتىدۇر،
ئۇنىڭ ئۆزى مۇزىكا.

ناخشا ئېيتىپ سىنىپتىكى بالىلار
ئۇنى پۈتتى.
ئەينەك سۈزۈك توۋىلار
ئەكس سادا سۈكۈتى.

كۈز ئولتۇرۇپ ئالتۇن غازاغغا
ئۈچۈپ ئوينار ئۇيان - بۇيانغا،
قاراپ ئولتۇرۇپ ئەينەك رامغا
رام بولدى ئوغلۇم بۇ ئويۇنغا.

6. تاپشۇرۇق

گۈگۈم ئاغزىنى ئاچقاندا
رەت - رەت كۈمۈش يۇلتۇز ئاغزىدا.

بالام گۈگۈمنى ئاچقاندا
ئىمىر - چىمىر خەتلەر ئاسماندا.

نېمىدېگەن جىق تاپشۇرۇق بۇ
قوغلار بۆرىدەك قوزام قاچقاندا.

مىنىۋالسا بولاتتى بالام
ئويۇنچۇق ئات كىشىپ چاچقاندا.

كۆرۈۋالسا بولاتتى بالام
مۈشۈك قۇيرۇقى قالدى چاشقاندا.

بالام دەپتەرنى ياپقاندا
زېمىن ئۇيقۇدا گۈللۈك يوتقاندا.

7. خاتىمە

خوش، ئوقۇرمەن، مەن ھېرىپ كەتتىم،
بالامنىڭ قولىدىن يېتىلەپ
بۇ مىسراغا كىرىپ كەتتىم.

2005 - يىل 9 - ئاينىڭ 10 - كۈنى.

ئوسمىنىڭ جېنى

مەن قۇم ئادىمى،
يىلتىزىم تىرەن.
يىلتىزىم بىلەن
چىقتىم كوچىغا،
بىر باغ ئوسمىدەك.

بازار ئاغزىنى
ئاقچان ئاچ دىۋە،
تارتىلماقتا دەم
ھەننىۋا نېمە.
چاقماق ۋە ئادەم.

پۇل سايىسىدا
تېز ھەم تېپىز
ھايات ئېقىنى.

كۈمۈش تېرىپ
ئالتۇن ئالغانلار
ھاپىلا - شاپىلا
ياشايدۇ چالا،
ھاياتلىق قېنى؟
بىر ئۇيغۇر چوكان
ئوسما ساتماقتا
يېپىپ ياغلىقنى.

كۆزلىرى كۆك،
سۆزلىرى كۆك،
كۆكلەپ چىقتى جان.

جۇۋان خوش بولۇپ
بىر پىيالىنى
دۈم قىلىپ قويۇپ
سىقتى ئوسمىنى.

پەلكۈشى بىلەن
خۇمارلىق، لىۋەن
قويدى قېشىغا
ئوسما سۈيىنى.

ئەينەك ئالدىدا
ئېيتتى كۈيىنى
تاشقىنىلىنىپ.

ئاندىن ماڭدى
قالغان ئوسمىنى
بازارغا ئېلىپ.

تام تۇۋىدە
ئوسمىچى چوكان.
بېلى باغلاقلق
كىچىك، يېشىل جان
ئالدىدا تۇرغان.

جان مېھرى بىلەن
ئوسمىلارغا ئۇ
باقار مېھرىبان.

مېھنىتى لەززەت
قەدىمىي مىللەت،
باشقا بىر قىممەت
باشقا بىر خىسلەت،
ئاقچىغا ئەمەس
ھاياتقا بولغان
چوڭقۇر مۇھەببەت.

بازار قايناق
ئادەملەر يارا.
ئىش ۋە پۇل ئارا
ھاياتلىق چالا،
ئۆلۈم ئاز قالدى
بارا - بارا...

بىر چىۋىن لەلەڭلەپ ئۇچۇپ يۈرەر

بىر دەسسەپ

ئىككى دەسسەپ

كۈز كۈنى كوچىدا بىر بىكارچى
يۈرگەندەك ئىش ئىزدەپ، ھېرىپ، ئەسنەپ،
بىر چىۋىن لەلەڭلەپ ئۇچۇپ كەلدى
خروستال چىراغقا قوندى دەسلەپ،
قولاشماي كېلەڭسىز پاچاقلىرى
ئۇچتى - دە چەشۋەكتىن چۈشتى پەسلەپ.
تەكچە ۋە بېشىمنى ئەگىپ ئۆتۈپ
سۈزۈك ئەينەككە قوندى ئەزۋەيلەپ.

بىر چىۋىن ئەينەكتە ئىككى بولدى،
بىرى راست، ئىككىنچى بىرى يالغان.
بىر ئادىل تۇيۇقسىز ئىككى بولدى
بىرسى راست، بىرسى شائىر ئاتالغان.
شائىر ئۆز قەلبىگە كىرىپ كېتىدۇ
يىغلىغان كىشىلەر يىغلىشىپ قالغان
كوچىنىڭ كەڭ ئۇچۇق ئىشىكىدە.
ئۇرغاندا بىر پالاققا يوق قىلاي دەپ
ئەينەك زىدە ئەمەس چىۋىن زىدە.
ۋاقتىمنى يەپ بولدى مەنىسىزلىك
چىۋىن ئۇچۇپ كەتتى ۋىڭىدە.

چىۋىن گۈل،
چىۋىن قىز،
چىۋىن ئادەم
ھەسرەتلىك ئىسكىرىپكا قاناتلىرى
كۆڭلۈمنى قىلار تىنماي پاراگەندە.

دۇنيا ئىككى
بىرى راست بىرى سايە،
بەلكىم سايدۇر كۆرگەنلىرىمىز،
بەلكىم ئەينەكتە ئۆلگەنلىكىمىز.

2005 - يىل 9 - ئاينىڭ 11 - كۈنى.

دەم ئېلىش كۈنى

خوشياقمايدۇ قويۇش ناستىغا،
كالىپۇكۇمدا كېچىنىڭ تەمى.
كىرىۋاپتۇ كارىۋات ئاستىغا،
بۈگۈن شېئىر.

ھاۋادىمۇ تۈگەپتۇ سېھىر،
تۈكلىرىمدە قالماپتۇ زەرەت.
تاشقا ئايلانغان بىر مۇزىكا
پۇتلىرىمنىڭ ئاستىدا پەقەت.

مەن كروران شەھىرىدە
قېچىپ يۈرگەن جەسەت رەستىدە،
ئۆلگەن كۈنى قىر - چاپتا خاقان.
مەن بىر غەرىب شائىر ئەسلىدە
ئاق قەغەزدە ئۆلۈكى قالغان.
بۈگۈن مېنىڭ قوللىرىم قولىسىز،
بۈگۈن مېنىڭ ھاياتىم رولىسىز،
بۈگۈن جىمجىت، خىلۋەت ئورماندا
تىنەپ يۈرگەن بۇلاق مەن يولىسىز.

ئالتۇن غازاڭ لىلەيدۇ ئاستا،
تاتلىق قىزلار قالمىدى شاختا.
كەتمە دەرەخ مۇنداق يالىڭاچ

بىز تەقدىرداش بولغىن ئۆلپەت، يار.
مەن بىر دۇتار — ئىچى قۇرۇق ياغاچ
نېرىپىلىرىم بوشاپ قالغان تار.
مەن قەغەز دە بىر شېئىرسىز، ئاچ
مەن زېمىندا بۈگۈن چەكسىز خار.

بۈگۈن شېئىر يازىدىغان كۈن،
ئۆلۈكلەردەك چىقارماستىن ئۇن
ئاق كېپەندەك ئاپئاق قەغەز دە
تىرىلىشكە باشلىدى سۆزلەر.
دولقۇنلىغان سۇ مەن قەپەز دە
تىكىلمەكتە ئاسماندىن كۆزلەر.

تۈننىڭ ئىشىكىنى ئېچىپ
ئاقار يۇلتۇز دەك چىقتىم قېچىپ،
چەكسىز شېئىر ئالىمىگە
رېئاللىقتىن، ئۆزۈمدىن كېچىپ.

2005 - يىل 9 - ئاينىڭ 17 - كۈنى.

ئۈزۈم

كۈز كەلدى سەھەردە
تۇرپاندىن،
قوشنىمىز ئېلىپ كىرگەن
بىرلىگەن ئۈزۈم بىلەن،
ئۆيدىن ئۆيگە نۇر.

ئاندىن
چۈشتى ئاسماندىن
بىر ساپاق يامغۇر.

چۈشتىن كېيىنكى ئاپتاپ،
بىز تۇرىمىز ساڭگىلاپ
ئېگىز - ئېگىزدە.

غېرىبلىقتىن چېكىلدى ئۈزۈم
تېنىمىزدە.

قىز پىشتى مەي باغلاپ
ئۈزۈم ئىچىدە.

كۈندۈز ئاسماندىن ئۈزۈلدى چاقناپ،
بىز ياشايمىز ئىشتىھا ساقلاپ
ساپاق - ساپاق كۆك كېچىدە.

2005 - يىل 9 - ئاينىڭ 18 - كۈنى.

تەمسىلدە ياشاش

ئۈچ كۈن بولدى تۈلكە غوجام قىلىمدى ناستا،
بىر بالاسى بولمىسا قۇيرۇق ماي تۇرامتى تاشتا؟
— ئۇيغۇر خەلق تەمسىلى

كۆرۈندى باشتا
غازاڭلاردىن ئاستا - ئاستا
كۈزنىڭ سېرىق قۇيرۇقى.

ئىچىمىزدە شەھۋەت يورۇقى،
ئۈستىمىزدە ئاچ قالغان ھاۋا
توزۇپ چۈشەر تۈكى ئاپتاپتا.

شەھەر مەخپىي قورشاپ ئالماقتا،
قوتۇر بېسىپ كەتتى ئاھ، بىزنى
قايتۇ ھۇزۇر - ھالاۋەت تاشتا.

تادان تۈلكە ئۆگەنسۇن بىزدىن
ئىلىنارمىز تۇمشۇقىمىزدىن،
بۆرە، ئادەم، ۋاقىت قاچ - قاچتا...

2005 - يىل 9 - ئاينىڭ 19 - كۈنى.

مۇ قۇرۇقلۇقى

1

ئىككى ئەرۋاھ
چوقۇنماقتا قۇياشقا،
تىنچ ئوكيان ئاستىدا.

ئىككى ئادەم
كېۋەز تەرمەكتە
سۇ ئۈستىدە.

ئىككى ئۇيغۇر مەسچىدكە ماڭدى،
ماڭدى ھىلال ئاي
تېرەك ئۈستىدە.

ھەممە يەر سۇ نوھنىڭ چۈشىدە،
چۆكمەس زېمىن بۇ.

2

بىر ئوت كۆيەر يۈرەكتە،
بىر ئوت كۆكتە كۆيمەكتە،
بىر قۇرۇقلۇق چۆكمەكتە.

يالىڭاچ كوچا
دولقۇن - دولقۇن
ئاياللارنىڭ ئەۋرىتى.
يالقۇن - يالقۇن
ئەركەكلەرنىڭ شەھۋىتى.
نەقەدەر چوڭقۇر بۇ
ئادەملەرنىڭ مۇھەببىتى
رەببىگە بولغان مۇھەببەتتىنمۇ.

غەپلەت باسقان پەيت كەلدى،
كۆزنى يۇمۇپ ئاچقۇچە
ئەزرائىلنىڭ قانىتى يەردە.

يەر يېقىنىلاپ قۇياشقا
چۆكتى ئۇيغۇر خاقانى
ئايلىنىپ تاشقا.

تىنچ ئوكيان
چايقلار ئاستا.

3

بۇ يەردە سۇ يوق،
بۇ يەر دېڭىزدىن يىراق قۇرۇقلۇق.
قاغىرىغان ئەر،
ۋە تولغان قۇملۇق.
ئەرلەر چاقىنار زۇلمەت كېچىدە،
ئاياللار چاقىنار ئەتلەس ئىچىدە.

سۇ بويىدىكى ئەي كىشىلەر،
 رەستىدە بېلىقتەك لەيلەر كىشىلەر،
 قەغەز ئايروپىلانغا چۈشۈپ
 ئۆتكەندە دېڭىز - ئوكياندىن ئۇچۇپ
 ئۆمىلىگۈچى يېڭى قەۋم دەپ
 بىزنى خىيال ئەيلەر كىشىلەر.

كۈن چىققان شەرقتىن
 كۈن پاتماقتا غەربكە.

غەرب، ئەي غەرب،
 قەدەھىڭدە قان رەڭلىك شاراب
 ئىچمە ئەمدى بولما شىر كەيپ.
 ئاۋات شەھەرلىرى شەرقنىڭ
 يەر يۈزىدە بولماستا خاراب
 ئۆزىمىزدىن مەست بولۇپ بىزمۇ
 ماڭغان ئىدۇق ئۆلۈمگە قاراپ.

مەن شەرقنىڭ تەمكىن شائىرى
 بولدۇم غەمكىن غەربكە قاراپ.

قەغەز دە شېئىر
كوچىدا سۇ.
ئىچىمىزدە قەدىم - قەدىمكى
قۇرۇقلۇق مۇ.

2005 - يىل 9 - ئاينىڭ 11 - كۈنى.

يەر ئاستى

ھايات چۆكر پەلەمپەيسمان،
مامات يوقتەك غۇۋا ھەم پىنھان.
بۇندا يەنە ئالدىراش ئىنسان،
پۇت يالقۇنى، بىتون ھەرىكىتى.

بىر ئادەم ئۆزىنى سىقماقتا،
چىقماقتا ئېتىلىپ ئانار شەرىبىتى
مېۋە سىقىش ماشىنىسىدىن

كالىپۇكى قىپقىزىل جىن
ئىچتى كۆزىدە سۆڭىكىمگىچە،
جۇغۇلداپ كەتتى تەنلىرىم لوق - لوق.

يەرنىڭ ئاغزى يوق،
ئۈچەي - باغرى يوق،
چىقىش ئىشىكىگە كەلگىچە.

پەشتاقتا چال تەمبۇر چالار،
تاشلانماقتا پارچە پۇللار،
ۋالىلدار تام، يېرىقى كېچە.

بىر ئادەم ھاڭۋىقىپ تۇرار تېخىچە
بىرسى ئۈستى ئامالسىز تامغا.

— نەگە ماڭدىڭلار، ئەي ئۆلۈكلەر؟
— يەرگە ئەمەس ئاسمانغا.
ئەمدى بىزگە قالماپتۇ مازار
چۈنكى يەر ئاستى - يەر ئاستى بازار.

2005 - يىل 9 - ئاينىڭ 21 - كۈنى.

ئاي تولدى

تۇرمۇش ئەينىكىدە
تونۇش كىشىلەر
بىر قولى تېڭىلغان،
بىر پۇتى تېپىلغان.

ھىلال ئايدەك
كەمتۈك سالاھىيەت
بۇ ئىسىمدىن،
بۇ يۈزدىن.

چېكىندىم،
كۈندۈزدىن.
ئېچىلدى ئىشەك بىردىن
يۇلتۇزلۇق ھاياتقا.

پالاقلار تېنىم
بىر قاناتتا.

ئاي تولدى بۈگۈن
كارىۋاتتا.

2005 - يىل 9 - ئاينىڭ 23 - كۈنى.

ئاۋاز

يەكشەنبىنىڭ سۈرەن - شاۋقۇنى
كارىدورنىڭ ئاپئاق دولقۇنى
ئاقىتى ئۈستۈمۈت ئۆز چوڭقۇرىغا.

ئۇپۇق قوشنامىنىڭ ئىشىكىدىكى
چۆمگەن يىراق سۈكۈت نۇرىغا.

گويا ئېگىز بۇ قەبرىستاندا
كۆرگىنىم يوق بىرمۇ كىشىنى،
ئەرۋاھىمىكىن، جىنىمىكىن تامدا
غۇڭۇلداتار توك ئۈشكۈسىنى

غېرىپلىقنىڭ دەرەخ شاخلىرى
ئۆي - ئۆيلەردە، پەلەمپەيلەردە
ئاۋاز پىشقان ياۋا مېۋىدەك،
ئاۋاز سارغۇچ غازاڭدۇر يەردە.

زىننەتلىدۇق ئۆيلەرنى تەكرار
بولغىمىز يوق ھېچكىمگە ئەسرار.
ئۆيلەر قۇرۇق ئىچىمىز قۇرۇق،
بىز گويىكى ئاۋازسىز دۇتار.

توك ئۈشكىسى تەشمەكتە تامنى،
تېشىپ ئۆتتى بىر ئوق نېرۋامنى.
قىزىلگۈلدەك قاندىم قات - قات.

2005 - يىل 9 - ئاينىڭ 24 - كۈنى.

قارياغاچنىڭ ئەگمەچ قوللىرى

ئۇزۇن - ئۇزاق خىيالغا باشلار
جىمجىت، خىلۋەت كۆز يوللىرى.
سارغۇچ سۆيگۈ خېتىنى تاشلار
قارياغاچنىڭ تىترەپ قوللىرى.

توختاپ قالغان قارياغاچلار،
ماڭار ئاستا سارغايغان غازاڭ.
دەرتەنلەر جىم كۆزىنى ياشلار
قولتۇقلىشىپ يارىڭ بىلەن ماڭ.

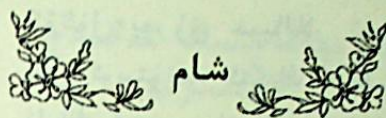
ھېسسىياتچان كۆز بۇلۇتلىرى
يۈرىكىدە مىسرالار يامغۇر.
ئۇيغۇر — ئورمان، بىز دەرەخلىرى
يېشىل روھتا قول تۇتۇشۇپ تۇر!

كۆز ئاخشىمى يۇلتۇزلار ساپاق
پېشىپ كۆكتىن تۇرار ساڭگىلاپ،
نۇرغۇن يۇلتۇز تۆكتۈم قەغەزگە،
بىز زېمىندا تۇرايلى چاقناپ.

شىلدىرلايدۇ كەچكۈز يوللىرى
كۆڭۈل يورۇق خىيالار تىمتاس.
باش ئۈستۈڭدە ئىگەك قوللىرى
غازاڭ ئەمەس تاقىمغاي گۈلتاج.

2005 - يىل 9 - ئاينىڭ 25 - كۈنى.

ياندى،
ئاقتى،
ئوچتى تېنىم،
تەننىڭ قاراڭغۇسىدا.

ھاياتنىڭ قاراڭغۇسىدا
چاقناپ تۇرغان ئىككى ئوغلۇم —
سىلەر شولا، مېنىڭ جېنىم،
قارا يەرگە ئاققاندا تېنىم.

2005 - يىل 9 - ئاينىڭ 25 - كۈنى.

ئالقاندن ئالقانغا

پىنھان بىر لەۋ سۇ يۈزىدە
ئېچىلدۇردى گۈگۈمنى پۇۋلەپ.

ئۇچۇپ كەلگەن پاشا گۈگۈمدىن
ئايالمنىڭ سىكىلىكىدە
ئويلاپ قالدى ئۆزىنى گۈل دەپ.

ھەممە ئىشلار يۈز بېرىدۇ
ياخشى كۆرۈپ ياكى كۈنلەپ،
كۆزنى يۇمۇپ ئاچقۇچە
ئۆلتۈرۈۋەتتىم قىپقىزىل گۈلدەك.

ئېچىلغاندا بىر غايىپ ئالقان
بىز بىر پاشا،
ياكى ھۆل چېچەك.

2005 - يىل 9 - ئاينىڭ 27 - كۈنى

بازار ئايلىنىش

باشلىنىدۇ بۇ مسرا
مەسچىد يېنىدىكى كوچىدا،
توختىغاندا ئاي ۋە ئاپتوۋۇز.

ئاي تەسۋىرى يىراق ئايالنىڭ،
يېقىن كەلگەندە مېنىڭ ئايالىم.

ئاندىن بىز
كۈزنىڭ قولىنى تۇتۇپ
كىشىلەر توپىغا كىرىپ كەتتۇق.
ئالتۇن تىللادەك ھەسرەتنى يۇتۇپ،
سودىلىق قىلىپ ھېرىپ كەتتۇق.

مال. تەقلىدىي ئادەم. ئىنسىكلوپىدىيە
ئېھتىمال يوقىلىۋاتقان ئادەم ۋە
ۋالىدلاپ تۇرغان جىق نەرسىلەر.

كىرەلمەيمىز ئىچىگە
ئەينەكتەك،
يېتەلمەيمىز تېگىگە
غېرىبلىقتەك.

نېمىشقىدۇر سەن بىلەن يەنە
قالدىم ئۇچرىشىپ سۇنۇق ئەينەكتە.

گۈگۈم يەنىلا گۈگۈمدۇر
قالمىسىمۇ ساق يېرى گەرچە،
بازار يالماپ يۇتار ھەممىنى
ئەسەيىلەرچە،
جاۋغايلىرىدا كۆپۈك ۋە يۇلتۇز.

ئوغۇزخاننىڭ چىدىرىغا
چۈشكەندە يۇلتۇز
باشلانغان ئۇ مسرا
بىز قايتقاندا قاراڭغۇ كوچا...

ئىشكىنى يېپىپ كىرىپ كەتتۇق،
تېنىمىزنىڭ كۈچلىرىغا.
چۈنكى بىز خويمۇ ھېرىپ كەتتۇق.

2005 - يىل 10 - ئاينىڭ 1 - كۈنى.

ئوغلۇمنىڭ تىلى چىققان كۈنلەر

ئوغلۇمنىڭ ئاغزىدا
ئېچىلغاندا ئەتىرگۈل
ئەتراپىمدا ئۆمۈچۈك تورى،
دەرەخلەردە توپا، كۈز نۇرى،
چاقىنار يەردە مەرمەردەك تۈزۈم.

مەن ھەر كېچە قىپپالساڭاچ نۇر
جاراڭلايدۇ سۈنۈپ كۈندۈزۈم...

ئوغلۇم مامكاپ،
ھاردى ئويناپ
سۈكۈتى بىلەن.

ئوغلۇم شارقىراتما،
چۈشەر شارقىراپ
تىلسىز دۇنيادىن.

گەپ قىلىدۇ بىر بوتلاق
مېنىڭ ئالتۇن قۇملۇقۇمدا.

ئۈزۈپ - ئۈزۈپ سۆزلەر بىر بۇلاق
مەن بار قورام تاشلار ئارا.

قوللىرىمنى يالاپ ئەركىلەپ
زۇۋانغا كىردى ئوماق بىر كۈچۈك،
ئاچتى ئۆمەللەپ ئاغزىنى دۇنيا
تىلى چىقتى ئوغلۇمنىڭ چۈچۈك.

يوقلۇقتىن ئوغلۇمغىچە ئارىلىقنى
بېسىپ ئۆتتۈم نۇر يىلىدا
ئۇيغۇر تىلىدا.

ئىسىم قويدى ئوغلۇم يېڭىلا
ماڭا،
دەرەخكە،

بوغما قۇرتقا،
تۈزلۈقتىكى تۇزغا.
ئاندىن ئوغلۇم
دەسسەپ سالىدى بوسۇغىدىلا
تىكەنلىك بىر يۇلتۇزغا.

چۈنكى گۈگۈم چۈشۈۋاتاتتى،
يېرىملاشقان تالادا ئاسمان.
ئالماشماقتا رەڭلەر يۈزۈمدە،
ئۇيغۇر تىلى چاقنار ئۆيۈمدە...

ئاچتىم قۇرئاننى ئۇپۇقۇمدا ئاي،
كىردىم كېچىگە يورۇق دىل بىلەن.
ئوغلۇم ئاغزىدىن شولا تارىتار،
قەدىمكى بىر بۈيۈك تىل بىلەن.

2005 - يىل 10 - ئاينىڭ 2 - كۈنى.

1970 - يىل

ئېچىلىپ - يېپىلدى ئىشك
ھايات - مامات ئارىسىدا،
يوقالغان رېتسىپنى ئىزدەيدۇ دادام
قەدىمكى كىتابلارنىڭ يارىسىدا.

تاغلارنىڭ بۈيۈكلۈكىدەك
بۈيۈك بىر كۈچ بار
كۆكيار^① ۋە كۆك نۇر.
ئىككى دېگەن چاقماقلىق ئاۋاز،
يېڭى تۇغۇلغان قەدىمكى ئۇيغۇر.

تاغ تىرىكى تەۋرىتەر ئۆزىنى،
ئاقار دەريا سۇنىڭ بۆشۈكى.
ۋارقىرار كىشىلەر كوچا - كوچىدا،
پارقىرار سانسىز مىلتىق تۆشۈكى.

ئىس پۇرقىرار
يەرلەر قىزىل سۇ،
ئىنقىلاب دەۋرى بۇ.
ئۆلۈم ۋە ئەنسىزلىك

① كۆكيار - قاغىلىق ناھىيىسىدىكى شائىر تۇغۇلغان تاغلىق يېزا.

ئۆچۈرەلمەيدۇ ھايات مېھرىنى،
پەقەت كېڭىيىدۇ مەنىسىزلىك.

ئەزان توۋلاپ موللام ئىچىدە
ئىسىم قويدى ماڭا كېچىدە
بىر چاقنىدى يۇلتۇزۇم يەردە.

35 يىل ئۆتكەندىن كېيىن
دېرىزىنى ئاچتىم سەھەردە
قۇياش ۋە ئەتىرگۈل.

پۈتكۈل ئەكس سادا،
بىر مىللەتنىڭ شېئىرىي ئاۋازى،
يىللار زەنجىرىدە بىر ھالقا.

2005 - يىل 10 - ئاينىڭ 5 - كۈنى.

ئىككى ئوغلۇم باغچىدا
 قۇم، شېغىل تاش، سۇ ئويناپ
 قالدۇق ئاخىر كېچىگە.
 قۇم، شېغىل تاش، سۇ ئوخشاش
 بىز چۆكەرمىز ھەۋەسنى بويلاپ
 يوشۇرۇن ئاڭ ئىچىگە.

ۋاقىت چالار سازىنى،
 ئوينىيدۇ ئۇسسۇل
 سۇ، شېغىل تاش، قۇم.
 ئۇيغۇر تىلى مۇزىكا،
 ئاق قەغەزدە مېنىڭ ئويۇنۇم.

2005 - يىل 10 - ئاينىڭ 6 - كۈنى.

تامدىكى شائىر

كۈزگە قاراپ ئۈچۈۋاتىمەن،
كۈز پەسلىنىڭ ئىچىدە تۇرۇپ.
قوندى بىر شائىر،
كۆردى مېنى غازاڭلار ئارا
كۈندۈزدىكى كېچىدە تۇرۇپ.

يۇلتۇزلار قۇش قۇشىسىز كېچىدە،
مەن بىر دەرەخ دەرەخ ئىچىدە،
كىم سۆزلەيدۇ سۆزلىمىسەك بىز؟
ئاق قەغەزگە كىم جان بېرىدۇ؟
كىم سۆزلەرنى تىرىلدۈرىدۇ؟
كېتىۋاتسا سۆڭەكلىرىمىز.

توختا شائىر،
سېنىڭ كەينىڭدە
بۈيۈك كىتابخان.
ئۇچما شائىر،
سېنىڭ پېيىڭدە
ئۆلگۈر كىتابخان،
كىرىۋالساڭ شەيتان ئەينەككە
ئەينەكتىكى ئاغزى - بۇرنۇڭ قان.

كوچىدىكى ئاۋۇ ئادەمدەك
مالاچلىتىپ بەھۇزۇر
بانان يېسەم ئاپتاپتا...
ئىچىمىدىكى ئادەم ئازىدۇ،
ئۇ پىغان يەپ شېئىر يازىدۇ.

ئۆيگە كىرسەم تالادا شائىر،
يەردە ماڭسام ھاۋادا شائىر،
دۇنيا — زىننەتلەنگەن قەبرىستان
بولمىغاندا ناۋادا شائىر.

سىيا بېلىق بويلايدۇ سۈنى،
تۇتماق بولسا رەقىبى ئۇنى.
قالغىنىدا دەرەخ ئامالسىز،
تۆكەر جىمى ئالتۇن تەڭگىنى.

ئىزلەر تۇننىڭ ئەسلى رەڭگىنى
چاقناۋاتقان بىر جۈپ كۆز تامدا.

پەلەمپەيدىن چۈشۈۋاتقاندا
ئايالىمنىڭ ئۈچ قۇيرۇقى بار،
كەنجى ئوغلۇم كىچىك قۇيرۇقى
مەن ھەممىدىن قارا، يۇڭلۇقى.

ئۇ ئەنسىرەر مەندىن ھەر كۈنى.

چۈشمەكتىمەن
غازاڭدىن غازاڭغا،
پەسلدىن پەسلگە،
بىر مەنىدىن كەڭ مەنىسىزلىككە.

قىش پەسلنىڭ قەلىمى سۇنار
بىپايان ئاق قەغەزدە.

2005 - يىل 10 - ئاينىڭ 6 - كۈنى.

كېيىم ئاسقۇدىن كەلگەن پىكىرلەر

1

خۇپتەندىن كېيىن،
ھىلال ئايمۇ يا كېيىم ئاسقۇ؟
مېڭىپ كەتتى يالڭاچلىقىم.

ئىلغۇدا كېيىم —
قولسىز،
پۇتسىز،
باشسىز ئادەم؛
ئىچى قۇرۇق،
كۆزى قۇرۇق
ياشسىز ئادەم.

2

قولسىز قول تۇتتى
ھاۋادىكى غۇنچىنى،
قوللىرىمنى سوزدۇم بىمالال
ئاھ، بۇ سۈزۈك تارتىنچاق ئايال
يوشۇرۇپتۇ پۇت بارمىقىنى...
كېيىم ئاسقۇدا ھىجاپ ۋە شامال.

3

تۇرىمەن ئېسىلىپ دارغا،
 ئۇ مەن ئوخشايدۇ
 كۆرۈنمەس يارغا.

ئۇ يوق قايناق كوچىدا،
 ئۇ يوق بايراق ئۇچىدا،
 ئۇ يوق ھەربىر شامالدا،
 ئۇ يوق
 تەنتەنىگە چۆمگەن مەيداندا.

چۈنكى ئۇ يالغۇچ.

قېچىپ كىردىم كېيىمگە
 ھاپىلا - شاپىلا.

4

كىيىم ئاسقۇدا قالدى كېيىملەر،
 بابل شەھىرىگە ماڭدى كىشىلەر،
 چەكلەنگەن دەرەخنىڭ ئاستىدىن ئۆتۈپ.

قىپىيالىڭىز بېلىقتەك قىزلار
 قاچماقتا سۇدىن تۇيۇقسىزلا
 ئاۋات شەھەر دېڭىزغا چۆكۈپ...

كىيىم ئاسقۇدىن تۈزىدى توپا.

توپغا ئايلانغان نۇرغۇن كىشى
بىر - بىرىنى ئىتتىرىپ گويا
تالاشماقتا كىيىملىرىمنى.

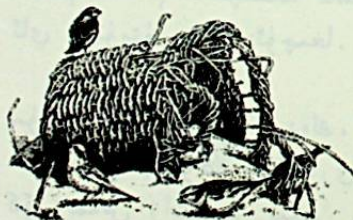
5

كىيىمىمۇ كىيىم،
بەدەنمۇ كىيىم،

يەردە ئەمەس پۇت ئۇچى،
ئۇل كىشىلەر كۆردىكى:
چارپايغا مىخلانغۇچى
يوق ئىدى ...

كىرمەكتە دېرىزىدىن
كۆزلەر ۋە يامغۇر ھىدى.

2005 - يىل 10 - ئاينىڭ 7 - كۈنى.

جىگدە تۈۋى مەسچىت

يىلتىز،
يەردىكى بىر مىسرا يۇلتۇز،
ۋاقىتنىڭ ئادەمىسىز چېكى،
ئوچۇق
ئازنى كۈننىڭ ئىشىكى،
ھويلىسىدا مەسچىتنىڭ يورۇق
ھايات دەرەخى، مامات چېچىكى.

بىر تۈپ جىگدە كىرىۋاتىدۇ،
يەر ئاستىدا ھاياتلىق ئىزى.
بىر توپ ئادەم كېلىۋاتىدۇ،
كۆرۈنمەيدۇ بار بىر يىلتىزى.

دەل شۇ چاغدا
بۇرۇلۇپ بىر خالتا كوچىغا
قەدەم ئالدىم مەسچىتكە ئاستا
ئاي قونۇپتۇ مۇنار ئۈچىغا.

سۈكۈت چۆككەن تۆگىدەك،
غايىپ قولدا تۆگە چۈلۈۋرى،
كۆرۈنمەس زات بىز بىلەن بىللە
ئىچىمىزدە چاقنايدۇ نۇرى.

ئەي مەن بىلەن ماڭغان جامائەت
بىزنىڭ ئەمەس دۇنيا ئامانەت،
جان ئامانەت، تەن ھەم ئامانەت.
توپا توشۇپ ئىنسان كۆزىگە
ھەممە نەرسە قايتار ئۆزىگە.

جىگدە تۇۋى مەسچىتىنىڭ
ئىسمى ئۆزگەردى
دەرياغا،
سايغا،
يوقلۇققا.

بىر ئىسىم پەقەتلا ئۇيغۇر تىلىدا
ھاۋانى جىمجىتلا ئۆتىدۇ كېسىپ.

ھويلىدا
جىگدە دەرىخىنىڭ بىر تۈپ ئەرۋاھى
تۇرىدۇ قىپقىزىل پىشىپ.

2005 - يىل 10 - ئاينىڭ 14 - كۈنى.

بىر مۈشۈكنىڭ يان كۆرۈنۈشى

ئۆتۈپ كەتتى ماشىنا بېسىپ
يولنى كېسىپ ئۆتكەن ئەرۋاھنى،
ئۇ ئايلاندى ئۆلۈك مۈشۈككە.

نۇر ۋە ئۆلۈم
قەدىمكى قەۋم
چاچراپ چىققان تىلى تىلىدىن
نەم كۆزىدە قۇرغاق كىشىلەر.

توپ - توپ كىشى يۈمۈلدى ئۈنسز
كۈندۈزدىكى زۇلمەت ئىچىگە.

تەۋىت چاپانلىق بىر سۇيۇق ئايال
مەڭگۈ غەرق بولدى كېچىگە.

مۈشۈكنىڭ ئاغزى قان،
بىز ۋاقىتنىڭ ئاغزىدىكى قىزىلگۈل،
ئاستا - ئاستا ئېچىلغان.

مەن ئۆزۈمنى كۆردۈم بىردىنلا
مۈشۈك يېنىدا،
يېنىمدا ئۆلۈم.

2005 - يىل 10 - ئاينىڭ 15 - كۈنى.

ئاي كۆرۈندى

كۆرۈندى ئاي
قۇم دۆڭلىرىدىن،
خورما شېخى ئۈستىدىن،
قەلىمىنىڭ ئۈچىدىن.

روزا ئېيى باشلىنار،
كۆتۈرۈلدى يېڭى ئاي
بۇ قەدىمكى كېچىدىن.

كۆكتىن چۈشتى شوللار،
غېرىبانە كوچىلار
رامىزانغا مۇبارەك!
قەلبى ئويغاق ئەي روزىدار،
يېنىڭدىكى ئادەممۇ، توپا؟

تۆگىسىنى چۆكلەندۈرۈپ ئۇ
قۇياش چۆككەن ھېجر قاچىدىن
بىسىمىلا دەپ بىر ئوتلىدى سۇ.

مەن بار، توپام يوق
ئۇ گەپ قىلغاندا
بىلالغا^①،
روزا توغرۇلۇق.

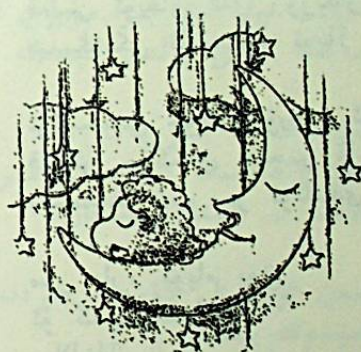
① بىلال: پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ مۇئەزرىنى.

داستىخاندىن تۇرۇپ
دېرىزىگە قارىدىم:
ئاق يىپىلىرى
قارا يىپىلىرى
يېشىلمەكتە ئىدى سەھەرنىڭ!

دەريا ئەزان توۋىلار
تاغلار تۇرغان نامازغا.

يېنىڭدىكى ئادەممۇ، توپا؟

2005 - يىل 10 - ئاينىڭ 17 - كۈنى.

ياچىۋەك

سوزدۇم كېلەڭسىز پۇتلىرىمنى،
يىغدىم كېلەڭسىز پۇتلىرىمنى،
بالىلىقنى كەتتى ھاپاشلاپ
ئېڭىزدىكى ياچىۋەك.

مايماق گۈزەللىك،
سىمىتىرىك ھەرىكەت،
قۇياش ئۇسسۇلى،
كارىۋاتتىكى ياچىۋەك.

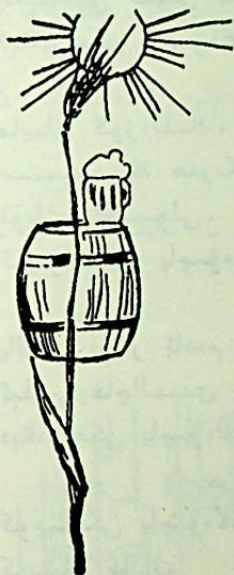
يالماپ يۇتار ئادەم دېڭىزى،
ئېلىپ قاچالمىدى بېشىنى
دېڭىزدىكى ياچىۋەك.

كوچىدىكى ياچىۋەك
كەينىگە قاراپ
كۆردى ۋاقىتنىڭ ئىسكىلىتىنى.

بىر چىشلەم، بىر چىشلەمدىن
بىر مىسرا، بىر مىسرادىن
تۈگىتەلمىدىم يەپ...
قەغەزدىكى ياچىۋەك.

بۇ بىر ئۇزاق جان تالشىش،
ئۆلۈپ تىرىلىمىز قايتا - قايتا،
بىز كائىناتتىكى ياچىۋەك.

2005 - يىل 10 - ئاينىڭ 18 - كۈنى.

ئون بىرىنچى مىسرادىكى ئادەم

سوزدى قولىنى ئەخمەد يەسەۋى^①
يۆگەشكىنى يەر تېگىدىكى
يار چېچىمۇ، قارا كېچىمۇ؟

شېئىرنىڭ تېشىدا ئىلاھىي ئىشقى،
ئىلاھىي تىنىق شېئىر ئىچىمۇ.

بىرىنچى مىسرادىكى قارا كېچە
بويىدۇ قەغەزنى ئەڭ ئاستىغىچە.

ئاستىنقى مىسرادا كىيىم ئىشكاپى،
يېنىدا جىمجىتلىق قارا گۈلدەك،
ئېچىلىپ يېپىلدى تەننىڭ كىتابى.

ئون بىرىنچى مىسرادىكى ئادەم،
ئۇيقۇسى قاچقان بۇرۇتلۇق ئادەم
بۇ شېئىرنى يېزىۋاتىدۇ.
چوڭقۇرىدا ئۇيغۇر تىلىنىڭ
ھاياجىنىنى قېزىۋاتىدۇ.
ئۇچماقتا قەغەزدىن قاناتلىرى سۆز،

① ئەخمەد يەسەۋى - 11 - ئەسىردە ئۆتكەن ئۇيغۇر تەسەۋۋۇپچى شائىرى.

دۇنيانى غەمكىن كېزىۋاتىدۇ.
غېرىپسىنار ئۇ ئۇن - تىنسىز
بىر چىۋىن قونسىمۇ ئېزىۋاتىدۇ...

ئېزىلدى كېچىنىڭ ئانارى
ئېقىپ چىققىنى تۇم قارا شەرىپت.
شائىر كۈتەر ھەر دەقىقىدە،
قەدەمدە ئېچىرقاش، شەھۋەت.

دېرىزىدە تۈكلۈك بىر قول،
كۈندۈزنىڭ ئەرۋاھى كېچە،
كېزىپ يۈرەر ئۆيدىن ئۆيلەرگە...

تۇن نىسبىدە
چىقىپ كەتتىم بۇ شېئىردىن مەن
كەڭ كەتكەن قۇملۇق ۋە تولۇن ئاي بىلەن.

2005 - يىل 10 - ئاينىڭ 27 - كۈنى.

يۆتەل

خوراز چىلايدۇ
كۆكرەك بوشلۇقۇمدا،
كېلىپ كەتتى تېنىمدىن سەھەر.

خۇددى يىراق ئىستىلاچىنىڭ
كولدۇرمىلىق ئەلچىسى يۆتەل،
مەن قوۋۇقى ئېچىلغان شەھەر.

قاراخانىيلار يېمىرىلگەندەك،
بىر قۇش مېنى چوقۇپ يېگەندەك،
كەلدى يۆتەل
قاناتلىرىنى
زەرب بىلەن ئۇرۇپ مەيدەمگە.

ھوجرىدا كارىۋات
پەسىللەردىن قايتقان بىر دەرەخ
سايراشلىرىم ئاڭلىنار پات - پات.

تاڭ ئاتقۇچە ئاشخانا ئۆيدە
قۇرۇق يۆتىلىپ چىقتى جۈمەك.

ساقلىق بىلەن ساقسىزلىق
جىسمىدىكى ئىككى ئەتىراپ،
نۆۋەت بىلەن ئاچىدۇ پورەك.

كۈندۈزىدىن ئايرىلغان ئاسمان
يۆتەلمەكتە كېچىدە
بوشلۇقلارغا يۇلتۇز چاچرىغان.
كېتىۋاتمەن يوقلۇق ئىچىدە.

2005 - يىل 10 - ئاينىڭ 29 - كۈنى.

ئۇيغۇر

بۇ بىر يېشىل قەۋمنىڭ ئىسمى،
سۇ بىلەن قۇم
ئارىسىدىكى.

كېلىپ قالار ئۆمىلەپ قۇملۇق
بوسۇغىسىغا مەلىنىڭ بەزەن.
ئاق تېرەكلەر ئېگىز ۋە روھلۇق
مەسچىتلەردىن ياڭرايدۇ ئەزەن.

ئىسمىمىزنى چاقىردى بىرسى،
بېشىمىزنى كۆتەرسەك
ھېچكىم يوق
ئاسماندىن بۆلەك.

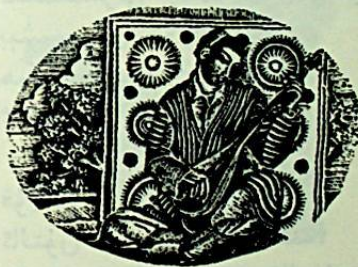
قۇياش ئۈزۈپ ئاسماندا
ئالتۇن قاسراق تۆكمەكتە،
ۋالىدىغان بىر سۆز ئالىقاندا.

ئاستا - ئاستا چۆكمەكتە
ئىسمى ئەمەس،
بىر تال چېچىكى.
بىز ھەممىمىز نىمجان بېلىقتەك
كۆرۈنگەندە ۋاقىتنىڭ تېگى.

سۇنغان ئەينىكىدە ۋاقىتنىڭ
بىر ئادەم ۋە سان - ساناقسىز يۈز،
بىر تۇغۇلۇپ تەكرار ئۆلىمىز.

قۇتراپ تۇرغان ياۋايى كۈچنى
ساقلاپ بىر كۈن ئەينەك شىشىدە
ئاندىن ئۇنى ئاچتىم كېچىدە،
مانا شۇنداق تۇغۇلدى شېئىر.

2005 - يىل 10 - ئاينىڭ 30 - كۈنى.

كىتابخان

كىم سەن ئۆزۈڭ؟
سۈدەك يېقىن، تۈزدەك ناتونۇش.
مەن ئالدىڭدا سىرسىز، يالغىچ،
ئارىمىزدا قورقۇش، قورۇنۇش،
كىتابىمنى بىسىمىلا دەپ ئاچ.

خالىغانچە قىلايلى قىياس
چىرايىنى بىر - بىرىمىزنىڭ.
سۇ ئاستىدا ماڭغاندەك تىمتاس
دېڭىزدىكى بۇ كىچىك بىزنىڭ.

كىتابخان،
شېئىرىمدا ئۈزگەن بېلىق سەن،
تۈندىكى چاچتەك گۈزەل، سىرلىق سەن.
ئوقۇساڭ گەر لوپا ئەينەكتە
قۇيرۇقلۇق مەن يا كۆپ قىرلىق مەن.

كىتابخان،
بوش لوڭقىمدەك بوش ۋاقتىڭغا
سال بىر تۇتام مۇشۇ گۈلۈمنى،
سويارسەنمۇ مېنى پىيازدەك؟
سورارسەنمۇ كۆككە كۈلۈمنى؟
تىغ ئىزى بار سۈكۈتلىرىمدە،

ۋاقىت قاقاچ تۇرغان يېرىمدە،
 يەر ئاغزىدا سۆڭەكلىرىمىز،
 ئېرىمەكتە تاشلار جىمىمىدە.

ئۇيغۇرنىڭ بۇ غېرىب شائىرى
 ئىزدەيدۇ ئۆز كىتابخاننى.

دەرتىمەن بولساڭ شېئىرىمنى ئال،
 سېنىڭ دەردىڭ بولالماي ياماق.
 ئوغرى بولساڭ، ئوقۇشتىن ئاۋۋال
 مەن كەپ قالدىم، قاچ پالاق - پالاق.
 ئەگەر قاتىل بولساڭ، كىتابخان،
 چىقىرىپ قوي پۇخادىن مېنى.
 مالال قىلما، ئەي ئەزىز مېھمان،
 جايىنامازدا بولسام مەن تېخى
 ھىلال ئايلىق شېئىرىمدىكى.
 ئەمدى بىردەم ياپ كىتابىمنى
 كەتكەن بولسا كۆزۈڭ ئېچىشىپ،
 بىر قاشلىغۇم كەلدى مېنىڭمۇ
 ئېغىزىمنى شېرىن قىچىشىپ.

ئەي كىتابخان سۆيىمەن سېنى
 يامغۇردىكى قاقشال تېرەكتەك
 دېرىزىسىز ئۆيدىكى نۇردەك،
 قۇملۇقتىكى يېشىل ئۇيغۇردەك.
 كېتىۋاتقان بولساڭ رەستىدە
 مېغىلدىغان كىشىلەر ئارا،

مەن كەينىڭدە، كەينىڭگە قارا.
سەن ئەينەككە قارىغان بولساڭ
مەن بوش ئادەم ئەينەكتە تۇرغان،
بوشلۇقۇمغا تولدۇر ئۆزۈڭنى.
مەن بىر ئەمما كىتابىمدىكى
ئەپچاقىمىغىن زىنھار كۆزۈڭنى.

سۆيىمەن، ئەي ئايال كىتابخان
سېنىڭ ھەر خىل چاچ پاسۇنۇڭنى،
قارا رەڭلىك ھىجاپ - تونۇڭنى،
شېئىرىمنى ئوقۇغاندىكى
شۆۋرلىشىڭ، نەپەسلىرىڭنى،
يىگىرمىگە توشمىغان بولساڭ
ئاھ تېخىمۇ سۆيىمەن سېنى...

شېئىرىمدىكى خورما تۇۋىدە
ئەي يولۇچى سايىداۋاتقان،
بۇرا ئەمدى ئاتنىڭ بېشىنى
بۇلاق بۇلدۇقلىغان مىسراغا.

شېئىر بەلكىم دېڭىز بويىدا
ماڭغان تەنھا ئادەم ئاتىنىڭ
تاشقا ئايلىنىپ بولغان پۇت ئىزى.

شېئىر تۇغۇلمىغان بوۋاقنىڭ
دېرىزىمىزدە تۇرغان يۇلتۇزى.
شېئىر - يۇلۇپ تاشلانغان بىر تىل،
شېئىر - قۇمدا ماڭغان كۆك توغراق،

شېئىر — ئۇچقان قۇشنىڭ يىلتىزى.
ئادەم، شېئىر، مەن يازغان شېئىرلار
تەكلىماكان قۇمى ئاستىدا
ئوچۇق تۇرغان تىلىمات شەھەر،
مەن بۇ يەردە ئەرۋاھتەك يالغۇز
سەن قېنى، ئەي كىتابخانم، كەل!

بىر تۈپ دەرەخنىڭ قەبرىسى نەدە؟
قۇرۇق ياغاچ راۋاب ئەمەسمۇ؟!
ئاق قەغەزدە مۇردىسىز قەبرەم
يوقلاپ قويساڭ ساۋاب ئەمەسمۇ؟
يۇلتۇزلارنىڭ گۈمبىزىدە بىز،
يەردىكى ئىز — بۇ ئۆچمەس خەلق.
ئەي شېئىرنى سۆيگەن ئىنسانلار
ئوقۇڭلار بىز بولماستا غەرق...

※ ※ ※

كىم سەن ئۆزۈڭ؟
سۈدەك يېقىن، تۈزدەك ناتونۇش،
قويۇۋەتكەن مېنى، كىتابخان
مەن كىتابقا سولانغان بىر قۇش.

2005 - يىل 10 - ئاينىڭ 29 - كۈنى.

قۇم مېنى كۆردى،
قۇلىقىمدا كۆز،
نەچچە مىڭ يىللىق
ئۇچامدىكى بۆز
سېلىنىۋاتقاندا؛
ئون ئىككى ياكى ئون ئۈچ تىللىق
بىر ساز قولسىز چېلىنىۋاتقاندا.

قاتقان،
كۆيگەن،
قۇرىغان دېڭىز،
دېڭىزدىكى كوچا ئىشىكىسىز.
قۇملۇقتىكى شەھەر ئېچىلدى
قېزىلماقتا، قەبرە ئىگىسىز.

توغراق قەبرىسى،
ئوغلاق تېرىسى،
ياسىدى چالغۇ
قەدىمكى كىشى،
قولۇمدا غوڭقا^①.
ئوخشايدۇ ئوتقا
بىر مىللەتنىڭ

① چاقىلىق ناھىيىسىدىكى زاغۇنلۇق قەبرىستانلىقىدىن تېپىلغان قەدىمىي چال-
غۇ بولۇپ، 2001 - يىلى جىنىس دۇنيا قامۇسىغا كىرگۈزۈلگەن.

كۈچ ۋە ھەۋىسى.
ئالدىڭىز لوڭقا
قۇمدا مېڭىپ،
سىمدا مېڭىپ،
بوشلۇقتا ياشاپ،
قان قۇسۇپ يەردە.
بۇزماي ھېچنەرسە
بۇزسا ئەگەردە
جىنس دۇنيا رېكورتىنى
ئالغىشلىنار پۈتۈن شەھەردە.

قورقۇنچاقلار تاللار ئۆلۈمنى
بولمىسىلا خەۋپ - خەتىرى،
بىر نەپەستىن، بىر كۈن - بىر كۈندىن
چىداپ ياشار ئەلنىڭ سەرخىلى.

جىنس قامۇسىدىن ئالدى ئورۇن
غوڭقا ئىككى مىڭ بىرىنچى يىلى،

چېلىنار غوڭقا
سۈكۈت مۇزىكا،
جەسەت ماڭماقتا.
قەبرە كولىنار،
ياتقان بوۋاق
شېئىردۇر ئوماق.

2005 - يىل 11 - ئاينىڭ 8 - كۈنى.

يېرىم ئاسمان

تۆكۈلدى يەرگە
شامالنىڭ كىرىپكى،
خەيرىسا
ئون ياشلىق قىز شېھىتلىكتىكى
يېرىمى قىز، يېرىمى توپا.

ئېرىگەن تۈزدەك شەھەر ئۈرۈمچى،
جەنۇبلۇق يېتىمچى تاۋۇز ساتىدۇ.
تاۋۇزىنى بېقىپ ئاخشىمى
ئوغلى بىلەن يولدا ياتىدۇ.

ئىجارە ئۆي قىممەت ھەمدە قىس،
تام تۆشۈكىدىن مارىلايدۇ قىش،
ئانا ھۇشسىز، قىز ياتار يەردە
ئىس ئەپكەتتى مەشتىن يانغان ئىس،
كۆردى دادا كېلىپ سەھەردە.

ئەڭ يېقىن ئۇيغۇر شىپاخانىسى
پەرىشتىسى ئاق، بىراق جان نېسى.
ئىس ئەپكەتتى قىزنى ئاسمانغا
گۈر ئاغزىدىن قايتتى ئانىسى.

دەرت بۇلا ئەمەس، يەنە بىر قېتىم
كىشىلەر قۇتقۇزدى تەڭلىكتىن ئەرنى،
راسلاپ قىزىغا كېپەن ۋە يەرنى.

گېزىتتىكى خەيرىنسا ئەمدى
شەھەر سىرتىدا زەرەتگاھلىقتا،
يېرىمى قىز، يېرىمى شامال
چېچى كۈزدە، كىرىپكى قىشتا.

2005 - يىل 11 - ئاينىڭ 9 - كۈنى.

ئاياللار كېسىلى

1

ئاياللار سۇ سۈزۈك - سۈزۈك ...
دەريا سالدۇردى ئۈزۈك،
قىزىل رەڭلىك سۇ
قۇيرۇقى ئۈزۈك
پىلتىڭلار قۇمدا.
ئېمىتمەكتە ئۆلۈك بېلىقنى
ئەمچەكلىرى چىڭقىلغان دەريا.

2

قۇملۇق قۇياشنىڭ نەزىر سۈپىسى،
ئۇسسۇغان خەلق
ھاياتلىق سۈيىنى كېلىدۇ باشلاپ،
دەرياغا تىرىك قىزلارنى تاشلاپ.
جەنۇب ئاپتېپىدا
سارغايغان قىزلار
ئىزىلىپ ياتار يانپاشلاپ.

3

دوختۇرخانا —
قىز يەيدىغان كاۋاك دەرەخ،

گۈل يەيدىغان غەلىتە پۇراق،
پۇل يەيدىغان تېگى يوق بۇلاق.
دېھقان قىزى توختىدى ئىگراپ،
ئۇ كۆكلەمدە پەلەمپەيدىكى
ئېچىلىپ قالغان پىياز چېچىكى.

4

بىر ئايال چىقتى كوچىغا
ئىشتاننى بېشىغا كىيىپ.
ئالتۇن چىشلىق بىر چوكان
ئەزرائىلغا تۇرار ھىجىيىپ.
قىسايىغان تام تۈۋىدە تىۋىپ
ئۆلمەسلىك دورىسى ياسىماقتا
ئەرزان ئوت - خەسلەرنى تېرىپ كېلىپ.

5

پايپىلەككە پايپىلەك
بىزگە سەندەك ئاي كېرەك.
ئاغزىڭ ئالتۇن پىيالە،
بىز ناۋات چاي، چاي كېرەك.
ئاي مەلەڭگە بارغۇچە
چۈشتى يەرگە قاراڭغۇ.
ئالاي دېگەن جۇۋاننىڭ
بەرى كېسەل، ياداڭغۇ.

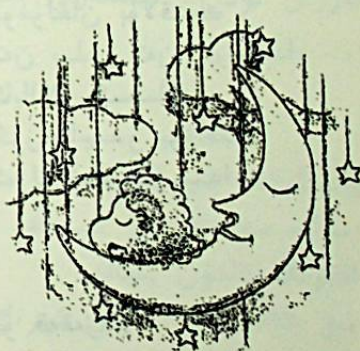
ئېچىلغاندا ئىشىكى يازغا
 قېرى ئۈژمە دەرىخىنىڭ،
 سوپىسوپىياڭ سايرايدۇ،
 ئاۋازى يۇلتۇزدەك.
 ئېچىلغاندا قاۋاقخانا ئىشىكى
 قىز قارايدۇ،
 ئەيدىز مارايدۇ،
 ھىسابى يۇلتۇزدەك.
 ئۆلۈم بىزنى يالايدۇ،
 بىز ئۆلۈمنى تېتىيمىز تۈزدەك.

ئاياللار كېسىلى
 ئېقىپ كېلەر
 بوغۇلغان بۇلاقتەك
 تەن بىلەن تەن ئارىسىدا.
 ئاياللار كېسىلى
 كۆز ئاچىدۇ بوۋاقتەك
 ئەرلەرنىڭ يارىسىدا.

بۇ قەغەزدە
 يېڭى بىر ئايال،
 ئايال كىرىپ كەتكەن مىسرادىن
 يۈگۈرۈپ چىقتىم كوچىغا.

ئاندىن
 ھاۋا ماڭا كۈلۈمسىرىدى.
 — مەن ساق،
 مەن ساق،
 ئەي ئادەم خاتىرجەم كېلىۋەر دېدى.
 بىر تۈپ يامغۇر دەرىخىنىڭ ئاستىدا
 ئايالى ھۆل ئۇيغۇر شائىرى
 نومۇستىن ئۆچۈپ كەتتى ئاستىلا.
 شېئىرمۇ بۇ ھەسەن - ھۈسەنمۇ؟

2005 - يىل 11 - ئاينىڭ 20 - كۈنى.

ئىشخاندىكى يۈز

ئورمىنىدا جىق - جىق كۆزلەرنىڭ
كېتىۋاتقان ئادەممەن تەنھا،
يۈزلىرىمگە ئۈنۈپ چىقتى تۈك،
قۇلىقىمغا يېڭى بىر قۇلاق،
بولۇپ قالدىم تىلىسىز، ئېغىر، شۈك
ئاتونۇش بىر مەخلۇقتەك گۇيا.
مەن بوز تەخەي ئۆشنىسىدە يۈك،
باغلىنىپ بىر موما ياغاچقا
ئايلىنىمەن كەچ كىرگۈچە تا،
ئايلىنىدۇ چەشلىرىم تاشقا.

ئىشخانغا نىقاپنى تاشلاپ
مەن بىر كۈنى
قېچىپ كەتسەم قىپپالغىچ،
ناۋاي بولماي، بولساممەن مىسكەر
ئەنسىرەيمەن قالارمەنمۇ ئاچ.
بولۇپ قالسام كاۋاپچى ئەگەر
كىم زىخنىكى يۈرىكىمنى يەر؟
ياتسام قاردا كۆكسۈمدە خەنجەر
ساقچى ئۆزى ئۆلۈۋاپتۇ دەر...

قار ۋە سەھەر
مەن يېلىنچاپ تۇرغان چوغ،
تۇرغىنىمدا بامداققا سەھەر
دەرەخ، يۇلتۇز يەنىلا گۈزەل.

بىر كۈنى
ئۇچۇپ كەتسە تېنىمدىكى قۇش،
قۇرۇپ كەتسە يېنىمدىكى قول،
مەن زېمىنغا نىقابىنى تاشلاپ
يۈگۈرەر مەن سۈدەك يالىڭاچ ...

جىرىڭلىدى تېلېفون،
قول ئۇزاتتى ئەرۋاھىم،
چۈنكى مەن يوق يۈز يىلدىن كېيىن.

2005 - يىل 11 - ئاينىڭ 21 - كۈنى.

خوتەن

قېيىنئاتام ئاچتى ئىشكىنى
خوتەنگە،
كىتابۇللا كىتاب يۇلتۇزى،
يول - يوللاردا ئادەم ۋە توپا
ياخاق شېخىدا ئاينىڭ كەچكۈزى.

تىرىك تىرىكىنىڭ ئىزى،
تىرەك تىرەكىنىڭ ئىزى.
ساي - سايلاردا، يېشىل جايلاردا
ئۇيغۇر يىلتىزى.

مەن دەريانىڭ كۈيۈغلى،
كۆيۈپ كۈل بولغان توغراقىلار بىلەن
خوتۇنۇم دەريانىڭ قىزى.

بىر خوتەنلىك
نەزىر قىلدى تۆگە بوغۇزلاپ،
سۇدىن سۈزۈك شەھەردە.
بىر بىچارە ماڭدى ئوغرىلاپ
پۇچۇق يارماق تۇرمىدى يەردە.

مەن خوتەننى تاللايتتىم
تۇغۇلسام قايتا ئەگەردە،
ئەدە بولسا ئۇل كەبە، يا رەب،

خوتەنلىكلەر تېپىپ بارار دەپ
بولمىغانمۇ كەبە خوتەندە؟

سارغۇچ كىتابتا سارغايغان تېرە
كىيىپ يۈردۈم كۇلاھۇ جەندە.
مەن شا مەشرەپ ئەمەس خالايق
تۇپراققا تالىق باشقا بىر بەندە.

— كولاپ چىققىنىڭلار كىمنىڭ بېشى؟
— كالا ئەمەس چوڭ بىر قاشتېشى.

كۆرۈنمەس قول ئاچتى كىتابنى،
كېچە
ھەر بېتىدە تۈمەن مىڭ مىسرا،
ئوقۇپ تۈگەت ئەڭ ئاخىرغىچە.

2005 - يىل 11 - ئاينىڭ 21 - كۈنى.

قارنىڭ تۇغۇلغان كۈنى

دەرەخلەرگە يېزىلدى
قارنىڭ تۇغۇلغان كۈنى،
تەن دەرەخىمىدە
سۆيگۈ چاقماق، چاقماق يىلتىزى
يارنىڭ تۇغۇلغان كۈنى.

قار تۇغۇلدى كېچىچە،
تۇغۇلمىدىڭ سەن تېخىچە.

بۈگۈن بۇدرۇق چارشەنبە
كېچىنى ئىشكىسىز ئېچىپ
كوچىدا سۈزۈك سەھەرنى چېقىپ،
تۇمشۇقىنى قارغا تىقىپ
ئىككىمىزنىڭ ئارىسىدا
نەپەس ئالار ئىسسىق، بەك ئىسسىق.

كەچ كىرگەندە
كىرىپ كېتەر ئۇۋىسىغا
قۇيرۇقىدا قار يۇقى،
غەرق بولار شېرىن ئۇيقۇغا
قاراڭغۇدا ۋالىلداپ تۈكى.

بۈگۈن چارشەنبە
يەرگە يورۇق چۈشكەندە،

كۈننىڭ بەرگى يەرگە چۈشكەندە،
كۈندۈز نۇرنىڭ مۈزىكىسىدا
لەرزان ئۇسسۇلغا چۈشكەندە،
خۇشخەۋەر يەتكۈزگۈچى پەرىشتىلەر
بىردىنلا ئۆرە - تۆپە بولۇپ كېتەر،
سۈت ۋىلىققىدە كۈلۈپ كېتەر،
ئارقىدىن قېتىق بولۇپ ئۇيۇپ كېتەر.
قىزىلگۈل بېغىشىدىن ئېرىپ تامچىلاپ
تامچىدىن ئەسلىگە كېلەر قايتىلاپ.
ۋاقىتنىڭ كىرىپكىلىرى ئارىسىدىن
بىر جۈپ بوتا كۆز ئېچىلار لاپ - لاپ
سەن تۇغۇلغان مانا مۇشۇنداق.

سەندىن چوڭراق
يەنە بىر بوۋاق
تۇغۇت ئۆيىنىڭ بوسۇغىسىدا
كۆرۈنمەستىن تۇراتتى ساقلاپ،
بىز تونۇشقان مانا مۇشۇنداق.

شۇندىن بېرى
دۇنيا قىز بولدى
مېنىڭ كۆزۈمدە.

شۇندىن بېرى
شارىقا تولدى
مېنىڭ كۈنلىرىم.

شۇندىن بېرى
ئۆيىمىزنىڭ ھەر بوشلۇقىدا
پورەك - پورەك سۆيگۈ گۈللىرىم.

ئارىمىزدا سۈزۈك بىر ئىشك،
سەن ئىشكتىن كىرسەن ماڭا،
مەن ئىشكتىن كىرمەن ساڭا.

ئېچىلدى ئىشك،
پەسىللەر تۇغۇلدى،
ياشلىقىدا قار،
سەن قار گۈلى ھەر گۈلدىن كىچىك.
چوڭ بولمايسەن، كونسىرمايسەن
ھەر كىمدىن ۋە ھەر كۈندىن كىچىك.

قار ئىسمىڭنى چاقىردى،
چىقايلى تەڭ شارپاڭنى ئورا.
سەن بىلەن قار تەڭ تۇغۇلغان كۈن
تەنتەنىگە چۆمۈلگەن قورا.
ئايغىمىزدا ئاق يۇلتۇز ياكى
گۈل چېكىلگەن ئاق پايانداز قار.
قولتۇقلىشىپ ماڭايلى تاكى
چاچلىرىمىز ئاقارغىچە ياز.

※

※

دەرەخلەرگە يېزىلدى
قارنىڭ تۇغۇلغان كۈنى.
تەن دەرەخىمدە

سۆيگۈ چاقماق، چاقماق يىلتىزى
پارنىڭ تۇغۇلغان كۈنى.

2005 - يىل 11 - ئاينىڭ 23 - كۈنى.

قاغىلىق

قارا قاغىدەك ئولشىپ
قارىسىنى ئۇشتىدۇق
ئۈرۈمچىدە،
بىر ئاشپۇزۇل ئىچىدە،
بىزگە سايە تاشلاپ تۇرىدۇ
بىر تۈپ ياڭاق يا بىر تۈپ سېدە،
بىر كالىك ئەسلىمىنى چۇۋۇماقتا
يۇرتداشلار ئۇنىڭ تۈۋىدە.

ياغماقتا بۇرۇنقى قار
ئۆلۈكلەرنىڭ چۈشىدە،
بىز بەزىدە بار
باشقا يۇرتتا باشقا ۋاقىتتا
قايتا تۇغۇلغان ئادەم تۈسىدە.

بەزىمىز تۈگەتتۇق قىرىپ
سۈۋەرەكنى ئۆيىمىزدىكى،
بەزىلىرىمىز ھەزىم قىلىپ
زور ئىشلارنى ئۆيىمىزدىكى،
بىراق ھەممىمىز
ئۇھ تارتىمىز ئەسكە ئېلىپ
ئەسەنكىرەشنى ئۆيىمىزدىكى.

ئاي سۇ ئىچكەن تاشئۆستەڭ
يېشىل يازدا خۇشپاقلار مۇزدەك.

قاغىلىق جامىئىدىن ئۆتسەڭ
 قىم - قىم ئادەم ئاقار يۇلتۇزدەك.
 ئۇيۇقتىن ئۆچكەندە ئاخىرقى چوغ
 قاغىلىق تاغلارنىڭ ئارىسىدا
 يەنىلا ئۆزىنى تۇرىدۇ پۇۋلەپ.
 بىز بۇلارنى تىلغا ئالغاندا
 بېسىقمايمىز كاككۈكتەك ئۈنلەپ.

ۋاقىت ئاغزىمىزدىن چىقماقتا،
 گەپ قىزا بىلەن چاينالماقتا،
 ئات لىگەندىن ئىچىمىزگە چاپماقتا،
 ھۆرمەتجان ئۆزىنى پارچىلىماقتا
 كىتابلارنىڭ گال پېچىقىدا.

بىر ئۆستەڭنىڭ سۈيىنى ئېچىپ
 قىپپالغىچ چىققانلار قېچىپ
 يەنە بىر شەھەرنىڭ مەرىدىن كېچىپ
 دەپنە قىلدى قەدەھلەرگە ئۆزىنى.

تۈگەتكەندە شائىر سۆزىنى
 تۈن چانقىدا يۇلتۇزلار لىق،
 ئۇزۇن كىرىپكەتكە تىرەكلەر ئارا
 قاغىلىق
 ئاستا - ئاستا يۈمدى كۆزىنى.

تۈن نىسبىدە
 مىخ - مىخ ئۆلۈك
 ياتار قەبرىسىدە

تىرىك پېتىچە.
مېتىپ يۈرمىز
بىز تېخىچە
ئېتىلىگەن كوچا ئىچىدە.

2005 - يىل 12 - ئاينىڭ 6 - كۈنى.

ئۆي نەزمىلىرى

1

ئىشكى بار ئادەم بىلەن تام
 ئائىلە دەپ ئاتالغان.
 ئەر ئۆيىنىڭ چىرىغى
 خوتۇن ئالتۇن چىراغدان.

2

مەن دىۋاندا ئولتۇرغان.
 بىر بۇلاق
 يېنىمدا تۇرغان
 ئېقىپ چۈشتى يالتىراپ،
 ئاندىن كىردى ئاشخانا ئۆيگە،
 قاچا - قۇچىلار تولدى شوخ كۈيگە.

خوتۇنۇم يېرىم بۇلاق يېرىم ئايال
 مەن غېمىيىپ كەلگەندە ئىشتىن.
 قار تالادا سوغۇق ۋارقىرار
 قېچىۋاتقان دەرەخ مەن قىشتىن.

3

ئاش پىشماقتا.

كۆك ئەتلەس ۋە قىزىل ئەتلەستىن
 كۆڭلەك كىيگەن نازۇك ئوت

ئۇسسۇل ئوينار تولغىنىپ،
قارا قازان ئاستىدا.
ئوتلۇق بەدەن ئوتلۇق پۇت
توختىدى ئۇشتۇمتۇت.

قارا ئاسمان ئاستىدا
ئەتلەس كىيگەن ئۇيغۇر قىز
بىر چۆرگىلەپ توختىدى،
توختىدى كۈن ئۇسسۇلدىن
مەخمەل پەردە چۈشتى تېز.

ئاندىن
ئاشخانا قاراڭغۇ
تالا يوق.

4

قوش كىشىلىك مەسچىت بۇ
ئىچىمىزدە ھىلال ئاي.

5

گۈل ئۈستىدە گۈل،
يۈز ئۈستىدە يۈز،
سەھەر ئۈستىدە كېچە
ھاياتلىق ئۆلۈم ئۈستىدە.

6

جۈمەك بۇزۇلدى
ناخشاڭنى ئېيت سۇ!

ئېتىلىپ چىقتىم قاراخاندەك،
 جەڭ قىلدىم سۇ چېچىپ قاندەك،
 مەن يېڭىلىگەن ئاقسۆڭەك،
 بۇ ئىشلارغا ئەپلەشمەس قۇلۇم.

جۈمەك بۇزۇلدى
 كەل قارا قۇلۇم!

7

ئىشك تاراقلىدى،
 چېچىلدى ئۆي ئىچىگە
 جىمجىتلىقنىڭ ۋاراقلىرى.
 جىن ئوقۇشتىن توختىدى،
 شائىر ئوقۇشقا باشلىدى بىردىن.

2005 - يىل 12 - ئاينىڭ 4 - كۈنى.

ياڭاق مېغىزى

بىر بوۋاق
ياڭاق شاكىلى ئىچىدە
كۆزىنىمۇ ئاچماستىن ئوماق
سۈت ئېمىدۇ كېچىدە.

ياڭاق شاكىلى ئىچىدە
تاغ، ياغ، شەھەر،
يېيىشلىك جۇغراپىيە،
نېپىز بىر قات پوستى بار سەھەر.

ياڭاق شەھەر ئېچىلدى
قانداق قىلار مۇدۈك ئادەملەر؟

ئەگەر
يامغۇر ياغسا چۈشتىن كېيىنمۇ
سۈزۈك قەبىلە يالىڭاچ، نەم.
كىرىۋالار شاكال ئىچىگە
چاقماقتىن قورقۇپ شۇنچە كۆپ ئادەم.

بىراق مەن
ياڭاق چېقىۋاتقاندا
مۈزىكىلىق سېزىم ئىزدەيمەن.
شاكالىدىكى شىرىن مەخپىيەت،
ياكى بەدىنى قاتقان قىز دەيمەن.

يېڭى يىل ئىشكى ئېچىلدى قىيا،
ئېچىلماقتا باش سۆڭىكى دۇنيانىڭ
نېمىدېگەن گۈزەل قۇرۇلما.

2005 - يىل 12 - ئاينىڭ 21 - كۈنى.

قۇشقاچلار شاختا

قايتتى ئەرۋاھلار
مىنىپ ۋاقىتقا،
توختىدى قار.

كۆڭلۈم قاردەك يورۇق،
چوڭقۇرلىرىمدا
جىمجىتلىق
بۇلدۇق - بۇلدۇق.

بۇ بىپايان دەرۋىشلىك پەسلى،
قولۇمدا تەسۋى،
مەن دۇنيادا يوق.

دېرىزە ئوچۇق،
شاخلاردا
قار مەنزىرىسى.

ئايالىم جۈمەكنى ئاچتى،
سۇ قىرائەت قىلماقتا
ماڭا ئەگىشىپ.

باشلىۋەتتى ئارقىدىنلا
نەغمىچى قۇشلار.

2005 - يىل 12 - ئاينىڭ 24 - كۈنى.

تۈز

سۈزۈلمەكتە كۈنلەر ئالدىدا
 ماناندىكى تاغ چوققىسىدەك،
 باناندىكى قىز پۇرىقىدەك.

پوستى تېخى سويۇلمىغان قىز.

ئىشخانىدا سويۇلماقتىمەن،
 بەزى لايپاس، بەزىدە تېز - تېز.

يازدا ئۆلۈپ كەتكەن ئادەمنى
 ئەسلەپ قالدىم قاردەك تۇيۇقسىز،
 تىتىغاندا يېڭى بىر تەمنى
 شېھىت قايتىپ كەلسۇن قانداقمۇ؟
 كەتسە تاقاپ گۈزەل ئالتۇن تاج
 گۈللەر قايتىپ كەلسۇن قانداقمۇ؟
 قايتىلانسۇن ئۇلۇغۋار كۈنلەر
 تۈزسىز كۈنلەر تەكرار ھەر كۈنى.

ئوڭ تەرەپتىكى سېمىز ئەر كىشى
 سوزدى قولىنى تەخسىگە يەنە.
 سول تەرەپتىكى نامسىز ناخشىچى
 مەيگول جېكسوندەك تولغىنىپ، سەكرەپ
 ئۇنىڭدىن بەك قىلار تەنتەنە،

كەتتىم، بىرسى چۈشتى پېيىمگە
كۆلەڭگىسى پەشتاقتا ئەنە.

پۇل ياغماقتا تالاغا چىقسام
بايلار ئىزدەپ يۈرىدۇ مەنە،
كەمبەغەللەر ئىزدەر ئۆزىنى.
كىرىۋالسام كىتابخاناغا
كۈندۈز ئۆلەر يۈمۈپ كۆزىنى.

كومپيۇتېر جانسىز، مەنسىز
ئىسسىق قولنى ئولتۇراي تۇتۇپ.
سارغۇچ كىتاب ۋاراقلىرىدا
سۈۋەرەكتەك جەسىدىم قالسا
قوي كىتابخان نوقۇپ ئويغىتىپ.
گېزى كەلسە تاشلاي قەلەمنى
ئوبزورچىلار قالسۇن قان يۇتۇپ.

ئېچىلماقتا ئىشك ئاسماندىن
خوش دېمەيمەن ئەمدى ھېچكىمگە.
ئەي دېڭىزچى، مېنى سېلىۋال
تەۋەككۈلچىلەر چىققان كېمىگە.

2005 - يىل 12 - ئاينىڭ 25 - كۈنى.

يۇيۇنۇش

كېيىمنى ئېلىپ قاچتى تاش،
مۇسا پەيغەمبەر قىپالىڭاچ
قوغلاپ كەتتى تاشنىڭ كەينىدىن ①.

زامانلار كەينىدىن يۈگۈرەيمىز،
ھەممە ئادەم ۋە ھەممە نەرسە
تاشقا ئوخشاش شەھەر ئىچىدە.

سۇنىڭ ئاۋازى،
سۇنىڭ بىلىكى،
سۇنىڭ سۈزۈك تېرىسى،
راھەتلەندىم يېرىم كېچىدە.

ئاقار يۇلتۇزلار چاچلىرىمدىن
تامچە - تامچە
تامچە - تامچە...

كەتسەممۇ مەن يوغىناپ
ئوتتۇز بەش يىل بۇرۇنقى تامچە.

بىز زېمىندا يۈردۈق دومىلاپ،
بىز دېڭىزدا چاقناپ، توۋىلاپ...

① بۇخارى ھەدىسلىرىدىن

بىردىنلا
قىيپالساڭاچ مەن
ھەي تاش، توختا!

2005 - يىل 12 - ئاينىڭ 27 - كۈنى.

تەكلىپلىك تەھرىر : مۇھەممەتتۇردى مىرزىئەخمەت
مەسئۇل مۇھەررىر : ياقۇپ مۇھەممەتروزي
مەسئۇل كوررېكتور : خۇدابەردى خېلىل

دېڭىزدىكى كوچا

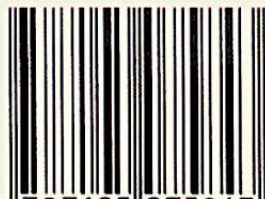
ئادىل تۇنىياز

-
- نەشر قىلغۇچى : مىللەتلەر نەشرىياتى
ئادرېسى : بېيجىڭ شەھىرى خېبېنگىلى شىمالىي كوچا 14 - قورۇ
پوچتا نومۇرى : 100013، تېلېفون نومۇرى : 64290862 - 010
ماتىقچى : جايلاردىكى شىنخۇا كىتابخانىلىرى
باشقۇچى : دىشەن باسما زاۋۇتى
نەشرى : 2005 - يىل 10 - ئايدا 1 - قېتىم نەشر قىلىندى
بېسىلىشى : 2005 - يىل 10 - ئايدا بېيجىڭدا 1 - قېتىم بېسىلدى
ئۆلچىمى : 850x1168 م.م 32 كەسلىم
باسما تاۋىقى : 12.625
سانى : 2500 - 0001
باھاسى : 28.00 يۈەن
-

ISBN 7-105-07584-8/I · 1625
民(维229) 定价: 28.00元

ISBN 7-105-07584-8

9 787105 075843 >